

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்தாபகர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர் 3

ஆசார்யாக், ரேஸரரான
பி ள் னை லே ர க ர ச ர ர் ய ர்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மு மு க்ஷு ப்படி

என்னும் ரஹஸ்ய ரத்நமும்

இதற்கு
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருமந்த்ரார்த்தம்

என்னும் வ்யாக்யாரமும்

[முகவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது]

[மூன்றாம் பதிப்பு]

பதிப்பாசிரியர்:-

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்.

3 பி புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-17.

விலை ரூ. 15.00

தபால் செலவு தனி

V. P. PURUSHOTHAM,
ADVOCATE & NOTARY MAORAS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்தாபகர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர் 3

ஆசார்யாக், ரேஸரரான

பி ள் னை லே ர க ர ச ர ர் ய ர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மு மு க்ஷு ப்படி

என்னும் ரஹஸ்ய ரத்நமும்

இதற்கு

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருமந்திரார்த்தம்

என்னும் வ்யாக்கியாரநமும்

[முகவுரை ப்ரமாணத்தரட்டுடன் கூடியது]

[மூன்றாம் பதிப்பு]

பதிப்பாசிரியர்:-

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

அட்வகேட்.

3 பி புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-17.

விலை ரூ. 15.00

தபால் செலவு தனி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

* முதல் பதிப்பின் முகவுரை *

1. ஸர்வதாரி ஆனியில் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய பரந்தரஹஸ்யம் முதலான எட்டு ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள் அஸ்மத்தகாதபாதூர்களால் வெளியிடப்பட்டன. அப்போது அகப்படாததும், பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதுமான தத்வத்ரய ஸங்க்யரஹமென்னும் ரஹஸ்யமும், ஸர்வஜ்ஞஸார்வபெளமரான பிள்ளைலோகாசார்யருளிய முமுக்ஷுப்படியெனும் ரஹஸ்யரத்நமும், அதற்கு விஸ்துவாக்கிபூமணியென்னும் வீருது பெற்ற ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகளருளிய திருமந்த்ரார்த்தக்வ்யாக்யானமும் ஸ்ரீஸூக்திமலை பத்தொன்பதாவது மலராக விளம்பி ஆவணி ரோகணியில் வெளியிடப்பெறுகிறது.

2. ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்யரஹமென்னும் அதிகும்பீர ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்ட இந்த கிரந்தத்திலுள்ள சில வாக்கியங்கள் தத்வத்ரய வ்யாக்யானத்தில் மணவாள மாமுனிகளால் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குத் தத்வத்ரய விவரணமென்னும் வியாக்கியானமொன்று ஆச்சான்பிள்ளை தம்மாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளதென்றும் தத்வத்ரய வியாக்கியானத்திலிருந்தே தெரிகிறது. தத்வத்ரய விவரணத்திலிருந்தும் மாமுனிகள் பல வாக்கியங்களை எடுத்திருக்கிறார். தெளர்பாக்கியவசத்தால் அந்த அத்யூகவிவரணக்ரந்தம் எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை. 'ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்யரஹம்' மதராஸ் ஓரியண்டல் மாநுஸ்க்ரிப்ட்ஸ் லைப்ரரியிலுள்ள ஒரு ஓலை ஸ்ரீகோஸத்திலுள்ளது. அதைக்கொண்டே இப்போது இது அடியேனால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இது பெரிய வாச்சான்பிள்ளையருளியதே என்பதை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு மேலே நிரூபிப்போம்.

3. பெரியவாச்சான்பிள்ளை பல ரஹஸ்யங்கள் அருளியிருந்தபோதிலும் அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை வந்த

கூரஹமானவை. மிகவிரிவான பலரஹஸ்யகூரந்தூங்களை முதன்முதலாக அருளிச்செய்தபெருமை பிள்ளைலோகாசார்யர் ஒருவருக்கே உரியதாகும். அவற்றிலும் முழுக் கூட்படி என்னும் ரஹஸ்யம். ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அரும்பொருள்களனைத்தையும் பேதைபாமரரும் உணரும்படியான எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. இத்தனையே மானுடிகள் பூரஹ்மஸூக்தரம்போல் கும்பீரமான ஆதற்கு வியாக்கியானமருளிச்செய்தார்; ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகத்திலே முதலாவதும் இதைக் காலகேஷபகூரந்தூமாகக்கொண்டு குலாவுகின்றது.

4. இதற்குமா முனிகள் அருளியுள்ள வியாக்கியானம் அதிகும்பீரமானதாய். "உக்தார்த்தவிஸ்திகாரயுக்தார்த்தாந்தரபேராத்நம் | மதம் விவரணம்" என்னும் விவரணலக்ஷணத்திற்கு ஏகலக்ஷ்யமாயிருப்பதாய், பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸாரத்தைப் பிழிந்து தருமதாயிருக்கிறது. இந்த வியாக்கியானத்தில் பற்பலவிடங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய பரந்தரஹஸ்யத்தின் பங்க்திகளை. பிள்ளைலோகாசார்யருளிய அர்த்தகூங்களுக்கு ஸ்வாத்யூரமான மாகக் காட்டியருளுகிறார் மாமுனிகள்.

5. ஸூப்ரஸித்த, மஹாவித்துவானும். தென்மொழி வடமொழி வேதங்கரைகண்டவரும், ஸ்ரீவைஷ்ணலோகத்திற்கு அத்யந்தேசபகர்ரகருமான காஞ்சி ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமிகள் பரந்தரஹஸ்யகர்த்தரு விஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமை கொண்டுள்ளார்கள். (அஷ்டாத்யாயி முதலானவற்றிலுள்ளபடி) அவர்களுடைய திருவுள்ளம் பின்வருமாறு:-(1) தத்வத்ரயம் அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில். "தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை ஒருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்தார். தத்வநிருபணத்திலே (வாதிசூகேஸரி) ஜீயர் மற்றொருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளினார். பிள்ளைலோகாசார்யர் கருக்கமாகச் சொல்லுகிறவராகையாலே, ஆவரணக்ரமத்தை அரு

ளிச்செய்யாமலே விட்டுவிட்டார். பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியன்றோ அருளிச்செய்தது" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளியிருக்கிறார். (2) இதுவிரந்து விவரண கர்த்தாவான ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையிலும் வேறுபட்டவரென்று தெரிகிறது. (3) பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸாதித்த சுருக்கமானகொரு தத்வத்ரயக்,ரந்த்யுத் திற்கு அவருடைய குமாரரான (நாயனார்) ஆச்சான்பிள்ளை விரிவான வியாக்ஷியானமாக தத்வத்ரய விவரணத்தை வெளியிட்டிருக்கிறாரென்றும் தெரிகிறது. (4) மணவாளமாமுனிகள் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களிலே பரந்தரஹஸ்யம்.மாணிக்க மாலை,ஜி தந்தேவ்யாக்யானம்,க்யுத்யவ்யாக்யானம்,தத்வத்ரய விவரணம் ஆகிய கிரந்தங்களின் கர்த்தாவாக எடுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளை நாயனாராச்சான்பிள்ளையெழுதிய. பெரியவாச்சான்பிள்ளையல்லர் என்பதும் விளங்குகிறது. இது ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம்.

6. உபயவேத்யாந்த ரஹஸ்ய குருபரம்பரா த்யுக்,ரந்த்யுங்களில் அப்ரகிமமான ஜ்ஞானமுள்ளவரும், ஆராய்ச்சியாளரில் தலைவரும், அநந்தகல்யணகுணநீதியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு நிலைநிற்கும். உபகாரங்கள் பல செய்திருப்பவருமான அஸ்மத்தாதபாத்யூர்கள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று மாமுனிசுளால் ரஹஸ்யக்,ரந்த்யுங்களில் எடுக்கப்பட்ட பரந்தரஹஸ்யாத்யுக்,ரந்த்யு பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்று ஷோடாஸாத்யாயியில் பல கிரந்தங்களைக்காட்டி நிரூபித்தார்கள்.மாமுனிகளுக்கு முன்னும்,அதிஸமீபகாலத்தில் பின்னாலும் தோன்றிய பரகாலநல்லாந்ரஹஸ்யம், ரஹஸ்யவிவேகம்,அஷ்டஸ்ரீலகீவ்யாக்யானம். பெரியதிருமுடியடைவு முதலான பல கிரந்தங்களில் பரந்தரஹஸ்யாத்யுக்,ரந்த்யு பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையகாகவே எடுத்திருப்பதை விரிவாகக் காட்டியருளினார்கள்.இவற்றுக்குப் பூத்யுத்யுமில்லாதபடிமாமுனிகளின் தத்வத்ரயவ்யாக்யானஸ்ரீஸூக்திக்கு"ஸ்த்யுத்யுத்யு க்யுதிஸ்சிந்தரியா" என்கிற நீதியிலே ஒருவகையாக நிர்வாஹமும் காட்டி

னார்கள். தத்வத்ரயஸங்க்ரஹமென் னும் (இப்போது அடியேன் அச்சிட்டிருக்கும்) க்ரஹம் அப்போது கிடைக்காமையாலே அப்படி நிர்வஹிக்கவேரிட்டது. பரந்தரஹஸ்ய விவாதும் முடிந்தபிறகு அடியேன் சென்னையிலிருக்கையில் ராஜகீய புஸ்தகாலயத்திலிருந்து தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹத்தை நகலெடுத்துப் பார்த்ததில் பல புதிய விஷயங்கள் வெளியாயின. அவற்றை ஸமய விஸேஷத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு வெளிப்படுத்தும்படி அப்போதே அடியேனை எந்தையார் நியமித்தருளினார். அந்நியமனத்தைப் பின்பற்றிச் சிறகு எழுதுகிறேனடியேன். மஹான்கள் குற்றம் நீக்கிக் குணங்கொள்வாராக.

7. தத்வத்ரயம், அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில் "பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியேற அருளிச்செய்தது" என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது— தத்வத்ரயவிவரணத்துக்கு மூலமான (இப்போது அச்சிட்டிருக்கும்) தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் என்னும் கிரந்தத்தின் 13-முகல் 22 வரையிலுள்ள சூர்ணைகளில் (பிள்ளைலோகாசார்யரைப்போல்) ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்யாமல் அருளியிருக்கும் ஸூக்திகளையே விஷயமாகக்கொண்டது என்பது தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்தைப் படிப்பார்க்குப் புலப்படும். ஆகையால், இத்தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹத்தை யருளியவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையே என்று ளித்தித்தது. தத்வத்ரயஸங்க்ரஹகர்த்தாவான இப்பெரியவாச்சான் பிள்ளையை இதற்கு முன்னும் பின்னும் ஆச்சான் பிள்ளையென்றும் மாமுனிகள் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காட்டுவோம் இனி. தத்வத்ரயம் ஈஸ்வரப்ரகரணம் 47-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில். "இவ்வண்டத்திலே பூதத்தாதமஸமஷ்டி பூதஞான ப்ரஹ்மாபிறக்கும்; இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமான் தானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும், இதுக்கு மேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்" என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கையாலும்" என்று மாமுனிகள் அருளியுள்ளார். இதில் ஆச்சான் பிள்ளையுடையவையாக எடுக்கப்

பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்தில் 25 26-வது சூர்ணைகளாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆகையால் பெரியவாச்சான் பிள்ளையையே மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று குறிப்பிட்டாரென்று எரித்தித்தது.

8. தத்வத்ரயம் ஈஸ்வரப்ரகரணம் ஆறாவது சூர்ணை வ்யாக்யானத்தில் "எம்பெருமானுடைய திவ்யவ்யாபீசம் குணங்களாவன-ஜ்ஞாநஸக்த்யா தி, ஷட், குணங்களும் அதிலே பிறந்த டெஸஸ்ஸீல்யா தி, களும்" என்ற தத்வத்ரயஸங்க்ரஹ(சூர்ணை 45) ஸ்ரீஸூக்தியை எடுத்து "அதிலே பிறக்கையாவது-வஸ்தூ த் கர்ஷாபா த, கஷ்ட, குணயாய த் க குணபூ வமாகை" என்று அதற்கு விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அர்த்தமெழுதினார் என்று மாமுனிகள் அருளியிருக்கிறார். இதிவிரந்து தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்துக்கு வ்யாக்யானமாகவே தத்வத்ரய விவரணம் அமைந்ததென்று தெளிவாகிறது.

9. தத்வத்ரயவ்யாக்யான அவதாரிகையில் 'நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டார். ஆச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபுந்த, நிர்மாணத்துக்கும் கருத்து இதுவிறே' என்று அருளியுள்ளார் மாமுனிகள். இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளையும். மூலமான தத்வத்ரயஸங்க்ரஹ கர்த்தாவான பெரியவாச்சான்பிள்ளையாகவே இருக்கமுடியும்.

10. தத்வத்ரயம் சித்ப்ரகரணம் மூன்றாவது சூர்ணை வியாக்கியானத்தில். "நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டாரும். ஆச்சான்பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் அசித்து, பக்ரமமாக அருளிச்செய்தார்கள்" என்று அருளினார் மாமுனிகள். தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் அசித்து, பக்ரமமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மூலமான அந்த கிரந்தத்தை அருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளையே ஆச்சான்பிள்ளையென்று மாமுனிகள் இவ்விடத்திலும் குறிப்பிடுகிறார் என்பது தெளிவு. ஆக. பெரியவாச்சான்பிள்ளையென்று நடுவில் குறிப்பிடப்பெற்றவரையே தொடக்கத்தில்

இரண்டிடங்களிலும். கடைசியில் ஓரிடத்திலும் மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்பது மறுக்கவொண்ணாதது.

11. இதனால் தத்வத்ரயஸங்க்யஹத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பதும் அவரை மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதும் உறுதியாகிறது. தத்வத்ரய விவரணமருளியவரையும் ஆச்சான்பிள்ளையென்றே குறிப்பிடுவதால் அவரும் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையேயாகவேண்டும்.

12. இவற்றிலிருந்து மாமுனிகளால் ரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்களில் பரந்தரஹஸ்யம். மாணிக்கமாலை, ஜிகந்தே வ்யாக்யானம், க்யூய்வ்யாக்யானம் ஆகிய கிரந்தங்களை அருளிய வராகக் குறிப்பிடப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பது தெளிவாகிறது. இது மற்ற ப்ராசீநக்ரந்தங்களாலும் பின்வரும் காரணங்களாலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது; (1) மாமுனிகளின் திருவடியான பரவஸ்து பட்டர் பிரான்ஜியர் தாமருளிய அந்திமோபாயநிஷ்டையில் மாணிக்கமாலையைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (2) மாமுனிகளுக்கு சமார் நூறுவருஷங்களுக்குள்ளிருந்த ரஹஸ்யவிவேககாரர் பரந்தரஹஸ்யம். க்யூய்வ்யாக்யானம் முதலானவற்றைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (3) மாமுனிகளுக்கு சமார் நூறு வருஷங்களுக்குள்ளிருந்த அஷ்டஸ்தேவகீவ்யாக்யானதாவும் நாயுராச்சான்பிள்ளையிலும் வேறப்பட்டவரான ஆச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்யாதிகர்த்தா என்று காட்டுகிறார். அதோடு வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையருளிய அஷ்டாஷுரதீபிகையென்றும் ரஹஸ்யத்திலும் பரந்தரஹஸ்யத்திலும் வெகுநீண்டதான ஒரு பகுதி ஒரே மாதிரியாயிருப்பதைக் காட்டியிருக்கிறார். இதனாலும் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளையின் ஸப்ரஹ்மசாரியான பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்த

ரஹஸ்யகர்த்தா என்பது எளிதும், (4) திருமுடியடைவுகள் முதலானவையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்யகர்த்தாவென்று கோஷிக்கின்றன. (5) வெகுஸமீபகாலத்திலிருந்த கோவர்த்தனம் ஸ்வாமியையும் அயோத்திஜீடர் ஸ்வாமியையும் உவிர ப்ராசினர் எவருமே இந்த கிரந்தங்களை நாயனராச்சான்பிள்ளையுடையவைகளாகச் சொல்லியதில்லை. (6) இன்றளவும் எல்லா வித்வான்களாலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையதெனக் காலகோஷபகோஷங்களில் குலாவப்பட்டுவரும் க்யத்யவ்யாக்யானத்தை மாமுனிகள் தத்வத்ரயவ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையுடையதென எடுத்திருக்கிறார். இதுவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே மாமுனிகளெடுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளையெனத் தெளிவாக்குகிறது. (7) ஸகல வித்வான்களாலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையதெனக் குலாவப்படும் ஜிதந்தேவ்யாக்யானத்தையும் மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையுடையதாக எடுத்திருப்பதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. இக்காரணங்களால் முழுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையருளியதாகப் பலகால் எடுக்கப்படும் பரந்தரஹஸ்யத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். இது அஸ்மத்தாதபாதூர்களின் திருவுள்ளம்.

13. மாமுனிகளின் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களில் எடுக்கப்படும் ஆச்சான்பிள்ளை யார் என்று கண்ணாடிபோல் காட்டித் தருவதாகையாலே 'தத்வத்ரயஸங்க்யரஹம்' என னும் கிரந்தம் முழுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தோடு சேர்த்து வெளியிடப்படுகிறது. இதுவரை இந்நூல் வேறு எவராலும் வெளியிடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

14. தத்வத்ரயவிஷயமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாகப் பிள்ளைலோகாசார்யரும் மணவாள மாமுனிகளும் அருளியிருப்பவையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு அத்யந்தோபகாரமானவையுமான ஸ்ரீஸூக்திகளை

ஒரே ஸம்புடமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் அவதார தீனமான ஸ்ரீஜயந்தியன்று வெளியிடுவதன் மூலம் ஜந்ம ஸாப்யல்யம் பெற்றவனாகிறேன்.

விளம்பி,

இங்ஙனம்,

ஆவணியில் ரோகிணி.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தூஸன்.

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

மூன்றாவது பதிப்பின் முகவுரை

மணவாள மாமுனிகளின் ஆறாவது நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு ஸாதாரண வருஷம் ஐப்பசித் திருமூல நன்னாளில் இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த மூன்றாவது பதிப்பு திருவல்லிக்கேணி என்னென்றே பிரிண்டர்ஸ் மூலம் பாலிமார் பிரிண்டிங் முறையில் அவ்விரண்டாவது பதிப்பின் மறுபதிப்பாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவருகிறது. முதல் இரண்டு பதிப்புகளில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம் அடியேனெழுதிய உரையுடன் தனியாக வெளியிடப்பட்டு விட்டபடியால் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்நூல் ஸுதர்சனம் ஸ்தாபகரின் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி மூன்றாவது நினைவு மலராக வெளிவருகிறது.

ப்ரஜோத்பத்தி

சித்திரையில்

செய்ய திருவாதிரை.

தாஸன்.

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ :

திருமந்தாரார்த்தம் தொடங்கும்போது அனுஸந்திக்கும்
தனியன்கள்

[..ஸ்ரீஸைலஸா விவிருந்து ..ப்ரணதேதாஸ்மி நித்யம்..வரை
பொதுத்தனியன்களை அனுஸந்திக்கபின் பின்வரும் தனியன்
களை அனுஸந்திப்பது.]

மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யார்த்த, ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையின் ஒட்டுத்தனியன்
லோககுரு¹ குருபி, ஸ்ஸஹ பூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸ
முதாராம் |
ஸ்ரீநகரபத்யபி, ராமவரேஸௌ தீப்ரஸயாநகுருஞ்சபுஜேஹம் ||

பூர்வோக்த குருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேக தனியன்கள்
பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியன்
(ஈயுண்ணி பகம்நாபுர் அருளிச்செய்கது)

லோகாசார்ய குருவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே |
ஸம்ஸாரமோகிஸந்தாஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

லோகாசார்ய குருவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே |
ஸம்ஸாரமோகிஸந்தாஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த
கூரகுலோத்தமதாஸர் தனியன்

லோகாசார்யகுருபாத்ரம் கௌண்டிகுலமூபணம் |
ஸம்ஸாரமோகிஸந்தாஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

லோகாசார்யகுருபாத்ரம் கௌண்டிகுலமூபணம் |
ஸம்ஸாரமோகிஸந்தாஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்

நம: ஷ்ரீஸைலஸாய குந்தீநகராஜந்மநே |

ப்ரஸாத்ரமோகிஸந்தாஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

நம: ஷ்ரீஸைலஸாய குந்தீநகராஜந்மநே |

ப்ரஸாத்ரமோகிஸந்தாஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான
கோட்டுர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்
லோகாचार्यபுத்திரஜாஜம்சாயிதாந்தரம்।

ஜானவீராயஜலதி வந்தே சோம்யவர் மூரம்॥

லோகாசார்ய பத்யாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்।
ஜ்ஞானவராக்யஜலதி, வந்தே, ஸௌம்யவரம் குடும்பம்॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த
திரும்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான் தாதரண்ணரையர் தனியன்
ஸ்ரீஜிவதாபிஷாபசமமலமஷாஸ்திரவிதம்।

சுந்தரவரமூகரணாகந்தலிதஜானமநிதர் கலயே॥

ஸ்ரீஜிஹ்வாவத:தீ, சாத்யாஸமமல மஸேஷஸாஸ்தரவிதம்।
ஸுந்தர வரகுடும்பருணாகந்த, ளித ஜ்ஞானமந்திரம் கலயே॥

இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியன் களை
அநுஸந்திக்க வேண்டும்.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

வாநமாமலைசீயர் அருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
திதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதுபுகழ்த்திருநாவீறுடையபிரான் தாதருடன்
போதமணவாளமுனியொன் னடிகள் போற்றுவானே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுவம்
வாழி முடும்பையென் னுமாரகரம்—வாழி
மனஞ் சூழந்த பேரின் பமல்குமிருநல்வா
ரினஞ் சூழந்திருக்குமிருப்பு.

ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனரு
ளேது மறவாத வெம்பெருமான்—நீதி
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையேன் பாதந்
தொழுவார்க்கு வாராதுயர்.

இதன்பிறகு "நம:ஸ்ரீஸைவ" என்று தொடங்கி ஸ்வா
சார்ய பரம்பரைத் தனியன்களை முன்போல் அநுஸந்தித்து
முடிக்கவேண்டும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.
சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யான
அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய். ஸ்ரீவைகுண்டூரிகேதநாய். நித்யமுக்தா நுபூவ்யனாய். நிரத்யுயாநந்த, யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநுபூவித்து நித்யகைங்கர்யஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அத்தை இழந்து. 1. "असत्त्वं" (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸந்தித்து. அத்யந்த வ்யாகுலசித்தனாய். இவர்கள் கரணகளேபூரங்களை இழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற த்யஸாயிலே கரணதிகளைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டுவ்யபிச்சரியாதே தன்னையாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாக. அபௌருஷ்யமாய். நித்யநிர்தேயாஷமாய். ஸ்வத:ப்ரமாணமான வேத்யத்தையும் ததுபப்நும்ஹணங்களான ஸம்ருதி இதிஹாஸ புராணதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும். அந்த ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே. அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி. ஸகல ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸூக்ரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வருபோபாய புருஷார்த்த, யாத்யாத்மய ப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும். ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான்.

அதில் திருமந்திரத்தை ஸ்ரீபுத்திரிகாஸ்ரமத்திலேஸ்வாம்ஸா புகனான நரன் விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். த்வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். சரமஸ்லோகத்தைத் திருத்தேர்த்தட்டிலே ஸ்வாஸ்ரீகனான அர்ஜுநன் விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். ஆகையாலே 2. "ஷ்ரீமோநாயசமாரம்மா" (லக்ஷ்மீ நாத, ஸமாரம்பரம்) என்று குருபரம்பரா தியிலே சஸ்வரணை அனுஸந்திக்கிறது.

இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயந்தான் ஸப்தம் ஸுக்யரஹமாயிருந்ததேயாகிலும் அர்த்தம் உபதேசுக்யம்யமாகையாலும். அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும். அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேசுபரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்த விஸேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸுக்யரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் பிள்ளைலோகாசார்யர்தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபுந்தமுதேந அருளிச்செய்கிறார். முன்பே ரஹஸ்யத்ரய விஷயமாக மூன்று ப்ரபுந்தம் இட்டருளியிருக்கக்கேதேயும். அதில் யாதுருச்சிகப்படி அதிஸங்க்யரஹமாகையாலும். பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும். ஸீய:பதிப்படி உபயதேசாஷமுமின்றிக்கே இருந்ததேயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்யபுஷுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும். த்ரிவிததேசாஷமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபுந்தமிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி. எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முழுக்ஷுப்படியாகிற இப்ரபுந்தம் இட்டருளிற்று.

ஆகையிறே. அல்லாத ப்ரபுந்தங்கள் கிடக்க. இத்தை எல்லாரும் அதிகரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வப்ரபுந்தங்களில் அநுத்தமான அர்த்த விஸேஷங்களும் இப்ரபுந்தத்திலே உண்டாகையாலும். இதுவே எல்லார்க்கும் 'ஆக்யரணீயமாயிருக்கும்.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி - திருமந்திரப்ரகரணம்

மு. 1. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம்முன்று.

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்—திருமந்திரப்ரகரணம்

வ்யாக்யானம்:—(முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் முன்று) முமுக்ஷுவாகிருன் மோக்ஷத்திலே இச்சை, யுடையனவன். “सुखं मोक्षेण” (முசல் மோக்ஷணே)யிரே தரது. இத்தால். ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சை, பிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும் முமுக்ஷுத்வ முண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேகை இல்லையேற. ஆகையால். இவர் முமுக்ஷுவென்கிறது. ப,க,வகப்ராப்தி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சை, பிறந்தவனை. ஏவம்பூ,கனவனுக்கு (அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் முன்று) என்றது— இவனுக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்துங்களாகையாலும். அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாகி,க்கையாலும். ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறியவேண்டுவது—என்கை 3. “ख्यानं प्रापकज्ञानं प्राप्यज्ञानं सुसुखमि:। ज्ञानद्वयमुपादेयमेतद्व्यञ्ज किञ्चन॥” (ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபக ஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி:। ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதே,யம் ஏதத,ந்யந்ந கிஞ்சந||) என்னக்கடவதேற. (ரஹஸ்யம் முன்று) என்று இவர் உத்யேக,ஸீக்கிறது—திருமந்திரமும் த்வயமும் சரமஸ்வோகமுமாகிற இவற்றை என்னுமிடம் மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்களென்கிறது—ஸ்கல வேத,ரந்த ஸாரார்த்த, ப்ரதிபாத,கதயா பரமகு,ஹ்யங்களாகையாலே. ஆக. இவ்வாக்யத்தால். அதி,காரி நிர்ந்தே,ஸமும்,தத,ஜ்ஞாதவ்ய நிர்ந்தே,ஸமும்பண்ணியருளிராய்த்து.

இனி. அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரத்யுமரஹஸ்யம் ஏது என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார். அதில் ப்ரத்யும ரஹஸ்யம் திருமந்தரம்' என்று;

மு. 2. அதில் ப்ரத்யும ரஹஸ்யம்—திருமந்தரம்.

வ்யா:—அதாவது-அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, இவ்வதி,காரிக்கு ப்ரத்யுமம் ஜ்ஞா தவ்யமான ரஹஸ்யம் ஸ்வரூபயாத்யாத்மயபரமாய். த்யாஜ்யோபாதேயவிப்யாக ஜ்ஞாநத்தைப்பரிபூர்ணமாகப்பிறப்பிக்குமதான திருமந்தரம்-என்கை. அநந்யார்ஹஸேஷத்வம். அநந்யூரணத்வம். அநந்யபேத்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதஸ்வரூபயாத்யாத்மயப்ரதிபாதிநபரமாய்,கக்ஷுக்ஷுணமானத்யாஜ்ய உபாதேயவிப்யாக்யத்தையும்ஸுஸ்பஷ்டமாகப்ரதிபாதிப்பாதின்றுள்ள இம்மந்தரத்தாலே ஸுஸீக்ஷிதமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனுக்கிறே.மற்றை ரஹஸ்யங்களீரண்டாலும்ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஐரிப்பது. ஆகையால். ஸ்வரூபயாத்யாத்மயபரமான திருமந்தரம். ப்ரத்யும ரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை. இன்னமும். ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரஸேஷம் விவரணமானாற்போலே மந்த்ரஸேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச்சரமஸ்லோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது. அந்தந்யாயத்தாலும்,இதினுடையப்ரத்யுமம்யம் ளித்த்யமிறே.ஆக. இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து 'ப்ரத்யும ரஹஸ்யம் திருமந்தரம்' என்று இவர் அருளிச்செய்தது. இத்தை மந்த்ரமென்கிறது 4. "मन्त्रं वायत इति मन्त्रः" (மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:) என்கிறபடியே ஸப்,க, ஸக்தியாலும் அர்த்த, பேத, நத்தாலும்தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. ஸப்,க,ஸக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஐபேஹாமாதி,களாலே கார்யங்கொள்ளும் உபரஸகர்க்கு. அர்த்த, பேத, நத்தாலே ரக்ஷகமாம் ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு. அர்த்த,பேத,நத்தாலே

ரக்ஷகமாகையாவது. 5. “देहासक्तात्मवुद्धिर्यदि भवति पदं साधु
विद्यात् तृतीयं, स्वातन्त्र्यान्धो यदि स्यात्प्रथममितरशेषत्वधीश्चेद्द्वितीयम्।
आत्मत्राणोन्मुखश्चन्नम इति च पदं वान्धवाभासलोलः शब्दं नारायणाख्यं
विषयचपलधीश्चेत् चतुर्थी प्रपन्नः॥” (தேஹாஸக்தாத்மபுத்திரீர்
யதி, புவதி பதம் ஸாது, வித்யாத் தருதீயம், ஸ்வாதந்தர்
யாந்தேயா யதி, ஸ்யாத் ப்ரத்யம் இதரஸேஷத்வதீர்ஸ்சேத்,
த்விதீயம் | ஆத்மத்ராணோந்முகுஸ்சேநநம இதி. ச பதம் பூந்
த,வாபூஸலோலஸ் ஸப்தம் நாராயணாக்யம் விஷய சபல
தீர்ஸ்சேச் சதூர்த்தீம் ப்ரபந்ந: ||) என்று பட்டர் அருளிச்செய்த
படியே தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு கேஹாத்மாபிமாநமும்,
ஸ்வாதந்தர்யமும். அந்யஸேஷத்வமும். ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்
வயமும். அபந்து,ஸங்கமும் விஷயப்ராவண்யமும் மேலிடாத
படிபண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி நோக்குகை.

இனிமேல் இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத்யம் இதுனுடைய அநுஸந்தாநக்ரமக்துநமுகுத்தாலே இதனை வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் திருமந்தரத்தினுடைய என்று தொடங்கி.

மு. 3. திருமந்தரத்தினுடைய சீர்மைக்குப்போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்.

வ்யா:- திருமந்தரத்துக்குச் சீர்மையாவது. 6. “ऋचो यजूषि
सामानि तथैवाथर्वणानि च। सर्वमष्टाश्वरांस्तस्थम्” (ருசோ யஜுஷி
ஸாமாநிததைவாதர்வணாநிச|ஸர்வமஷ்டாஷ்வராந்த:ஸ்த்யம்)என்
கிறபடியே ஸகலவேத, ஸங்க,ரஹமாய், +”ம்”ற்றெல்லாம் பேசு
ஜம்”என்கிறபடியே ஜ்ஞா தவ்யஸகலரர்க்த்யப்ரதிபர்தகமாய்,
7. “मन्त्राणां परमो मन्त्रो गुह्यानां गुह्यमुत्तमम्। पवित्रं च पवित्राणां मूलमन्त्रः
सनातनः॥”(மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோகுஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்
தமம் | பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந்:) என்கிற

படியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ரமாய், குஹ்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்யமாய். பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற செளரவம். (சீர்மைக்குப் போரும்படி) என்றது— தஞ்சம்படியென்கை. (ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்தி,க்கை) யாவது— இத்தை அநுஸந்தி,க்குமளவில் ஸுஷ்ரஹ்ருக்யனாயிருந்த நுஸந்தி,க்கையன்றிக்கே. இதின் வைலக்ஷண்ய ஐஞ்ஞானமடியாக இதின் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரேமத்தோடே. குஹ்யமானவிது அநுகிரகாரிகள் செவிப்படாதபடி 9. “मन्त्रं यज्ञेन गोपयेत्” (மந்த்ரம் யத்நேந கேஹ்யேத்) என்கிறபடியே பேணிக்கொண்ட நுஸந்தி,க்கை. இப்படி அநுஸந்தி,க்கவே ஐனுமென்கையாலே ப்ரகாராந்திரேண அநுஸந்தி,க்கலாகாதென்கிற சியமம் தோற்றுகிறது.

இப்படி. தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘மந்த்ரத்திலும்’ என்று கொடங்கி.

மு. 4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரத,னான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது.

வ்யா:— அகாவது-ஐஞ்ஞாதவ்யார்த்த,ஐஞ்ஞாபகமான இம்மந்த்ரந்தன்னிலும், ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயபுக்கதயா இம்மந்த்ரத்துக்கு வாச்யவஸ்துவாயிருக்கிற ஈஸ்வரவிஷயத்திலும் 9. “तन्मन्त्रं ब्राह्मणाधीनम्” (தம்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்) என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தையத,ப்ரதிபத்திபுக்கனய்க்கொண்டு. தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யவிஷயத்திலும் தக்கத்,வைலக்ஷண்யா நுருபமாக ப்ரேமம் அதியேந உண்டானால். இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாவது என்கை. 10. मन्त्रे तदेयतायाञ्च तथा मन्त्रप्रदे गुरौ। त्रिपु भक्तिस्सदा

कार्या सा हि प्रथमसाधनम्॥ (மந்திரே தத்தே,வதாயாஞ்ச தத்யா மந்திரப்பரதே, குரௌ। த்ரிஷு புக்திஸ் ஸத்யா கார்யா ஸா ஹி ப்ரத்யம ஸாத்யம்॥) என்னக்கடவதிறே.

இனி. இம்மந்திரத்தினுடைய அவதரணப்ரகாரகத்யந முக்யத்தாலே இதினுடைய அப்ரதிமவைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து, ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேஸ்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி, தானே ஸிஷ்யனுமாய். ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

வ்யா:— ஸம்ஸாரிகளாகிறார்— அநாத்யசித்ஸம்பந்த்யத் தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற அவித்யாகர்மவாஸநாருசி விவராய். ஜந்மமரணத்யக்வேஸபாகியுகளாய்த்திரிகிற ப்யக்யதேசதனர். (தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து) என்றது— 11. "दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। नान्यथा लक्षणं तेषां वन्वे मोक्षं तथैव च॥" (தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மாந:। நான்யத்யா லக்ஷணம் தேஷாம் ப்யந்தே, மோக்ஷே தத்யுவசா॥) என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்த்யுக்மானட்யு வச்சேஷ்ஷத்வத்தை லக்ஷணமாகவுடையராயிருக்கிற உங்கனையும் 12. "पतिं विष्वस्य" (பதிம்விஸ்வஸ்ய) 13. "स्वामिन्वं ब्रह्मणि स्थितं" (ஸ்வாமித்வம் ப்யாஹ்மணி ஸ்தித்தம்) இத்த்யாகிளிற்சொல்லு கிறபடியே கங்களுக்கு நிருபாகிகரூஷியாயிருக்கிற ஈஸ்வரனையும் அறியாதே என்கை. ஆனால், அறியாமலெவ் லுதே மறந்தென்பான் என்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந் நினைவுக்கு ப்ரத்யுதி வந்தவிடத்திலே மறந்து என்னலா

வது' என்னில்: / "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே
 ஸ்வதஸ்ஸிக்கு, துமான ஸம்புந்கு, த்தையுணர்ந்தால். முன்பு
 நினைத்திருந்த அர்த்தகு, த்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்
 புந்கு, த்தில்உறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்காரா மித்தனை.
 (ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து) என்றது— கீழ்ச்
 சொன்ன அஜ்ஞாந்தகாலே வகுத்த ஸோஷியான ஈஸ்வர
 விஷயத்தில் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தகு, த்தையும்
 ப்ராபிக்கப்பெறாதே—என்கை. புருஷார்த்தகு, த்தினுடைய
 கெட, ளரவத்தையும். அதுக்கிட்டுப் பிறந்துவைத்துக் கிட்டப்
 பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினைத்து. 'இழந்து' என்கிறார்.
 (இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே) என்றது— ஸ்வ
 ஸ்வரூபரஸ்வரூப ஜ்ஞானமும் புருஷார்த்தகு, ஜ்ஞானமும்
 இல்லாமையாலே. ஸ்வஸோஷக்வாநுரூபமான ஸோஷிவிஷய
 கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தகு, த்தை இழந்தோமென்கிற அலாபு,
 க்வேலாந்தா னுமின்றிக்கே—என்கை. (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்
 கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்றது— 14. "संसारसागरं
 घोरमनन्तःशयानम्" (ஸம்ஸாரஸாகு, ரம் கோரம் அநந்தக்வேஸா
 பு, ாஜநம்) என்கிறபடியே அநந்தக்வேலாபு, ாஜநமாய். ஒருவரா
 லும் ஸ்வயந்ந்தகால் கரைகாண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்
 ஸாரமாகிற மஹாஸமுக்ரத்துக்குள்ளே விழுந்து காபத்ர
 யர்பி, பூ, கராய்க்கொண்டு க்வேஸாப்பட—என்கை. இத்தகால்,
 தங்களையும் ஈஸ்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷார்த்
 து, த்தை அறியாமையாலும். ஸம்ஸார ஸமுத், ரத்துக்குள்ளே
 கிடந்து நோவுபடாநிற்க. விரோதியான ஸம்ஸாரந்தன்னையும்
 தந்நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும். ஜ்ஞாதவ்ய
 மான அர்த்தகு, பஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்
 தார்களென்கை. 15. "आप्यस्य शृणु रूषं" (ப்ராப்யஸ்ய ப், ரஹ்
 மணோ ரூபம்) இத்தியதி, ப்படியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதி
 பாதி, ப்பது அர்த்தகு, பஞ்சகத்தையுமிதே. இவ்வர்த்தகு, ங்களை
 இவர்களுக்கு ஸுக், ரஹமாக அறிவிக்கக்காக, ஸகலஸாஸ்த்ர
 லங்க், ரஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேஸ்வரன் வெளியிட்ட
 ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது மேல்,—(ஸர்வேஸ்வரன் தன்

க்ருபையாலே) என்றது—16. “ईशेशितव्यसंन्धादिदं प्रथमादपि” (ஈசேஸிதவ்யஸம்புந்தாத் அரிதம்ப்ரத்யுமாத்யபி) என்கிற படியே அநாகுடியாக ஸர்வரோடுமுண்டான ஈசேஸிதவ்யஸம்புந்தாத் தையுடையனான எம்பெருமான். 17. “एवं संसृतिचक्रस्ये आभ्यमाणे स्वर्गमभिः। जीवे दुःखाकुले विष्णोः कृपा काप्युपजायते॥” (ஏவம் ஸம்ஸருதிசக்ரஸ்தே, பூராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: | ஜீவே து:கூாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே ||) என்கிற படியே இவர்கள் படுகிற து:க்கூாத்யர்ஸநமாத்ரத்தாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே-என்கை. (இவர்கள் தன்னை யறிந்து கரைமரம்சேரும்படி) என்றது—இப்படி ஸம்ஸாரஸாகூரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் 18. “त्वामेव शरणं प्राप्य निस्तरन्ति मनीषिणः” (த்வாமேவ ஸரணம்ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:) என்றும். 19. “संसारार्णवमग्नानां विषयाक्रान्तचेतसां। विष्णुवांतं विना नान्यत् किञ्चिदस्ति परायणम्॥” (ஸம்ஸாராரணவமக்நாநாம் விஷயாக்ரான்தசேதஸாம் | விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித்யஸ்தி பராயணம் ||) என்றும் சொல்லுகிற படியே, ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயபூதனான தன்னை யறிந்து ஸம்ஸாரஸாகூரத்தைக் கடந்து அக்கரைப் படும்படி—என்கை. (தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று) என்றது—* நரநாரணனுடைய கத்தறநூல் சிங்காமேவிரித்தவன்” என்கிற படியே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து நரனானதான் ஸிஷ்யனுமாய், நாராயணனானதான் ஆசார்யனுமாய் நின்று—என்கை. (திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்) என்றது—ஸகலஸூஸ்த்ரஸங்கூரஹமாய், அந்தஸூஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தப்பஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரதிபாகுடியாநிற்கும் திருமந்திரத்தைப் ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான்—என்கை. அருளிச்செய்தானென்பதே வெளியிட்டருளினான் என்றது. இப்போது தான் ஒன்றை நிர்மித்துச் சொன்னால்லன், அநாகுடியானத்தைப் ப்ரகாஸிப்பித்தானித்தனை என்னுமிடமும், அதிகூஹ்யமாயுள்ளதை

இவர்கள் துர்க்குதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே ப்ர-
காஸ்ப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக.

ஆனால். ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளிவிட அமை
யாதோ? சிஷ்யனாய் நின்றது எதுக்காக? என்ன. அருளிச்
செய்கிறார்— 'சிஷ்யனாய்' என்று கொடங்கி.

மூ. 6. சிஷ்யனாய் நின்றது, சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு
நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக.

வ்யா:— அதாவது - ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்
டருளின அளவன்றிக்கே. தானே சிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு
நின்றது. 20. “आस्तिको धर्मशीलश्च शीलवान् वैष्णवः शुचिः।
गम्भीरश्चतुरो धीरः शिष्य इत्यभिधीयते॥” (ஆஸ்திகோ த்ரம்
ஸீலஸ்ச ஸீலவாந் வைஷ்ணவஸ்சுசி:। கும்பீ,ரஸ்சதுரோ
தீ,ரஸ்ச ஸிஷ்ய இத்யபி,தீ,யதே॥) 21. “शरीरं वसु विज्ञानं वासः कर्म
गुणानसून्। गुर्वै धारयेद्यस्तु स शिष्यो नेतरः स्मृतः॥” (ஸரீரம் வஸு
விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம கு,ணநஸநிந்। குர்வர்த்தம் த்,ாரயேத்,
யஸ்து ஸ ஸிஷ்யோ நேதர: ஸம்ருத:॥) 22. “सद्वृद्धिः साधुसेवी
समुचितचरितस्तत्त्वोधाभिलाषी शुश्रूषुस्त्यक्तमानः प्रणिपतनपरः प्रश्नकाल-
प्रतीक्षः। शान्तो दान्तोऽनसूयुः शरणमुपगतः शास्त्रविश्वासशाली शिष्यः
प्राप्तः परीक्षां कृतविदभिमत्स्तत्त्वतः शिशुणीयः॥” (ஸத்,பு,த்,தி,ஸ்
ஸாத்யஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ்த்வபே,தா,பி,லாஷீ ஸுஸ்-
ருஷுஸ்த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஸ்நகாலப்ரதீக்ஷ:।
ஸாந்தோ த்,ாந்தோ டநஸூயுஸ்சரணமுபக,தஸ்சாஸ்த்ரவிஸ்ச
வாஸஸாலீ ஸிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித்யபி,மதஸ்
தத்வதஸ்சரிக்ஷணீய:॥) இத்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடி
களும். ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும். ப,லஸாத,ந ஸுஸ்ருஷைஷ
யும், ஆர்த்தியும். ஆக,ரமும். அநஸூயையும் உடையனா
யிருக்கையுமாகிற சிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறி
யாமையாலே. அத்தை ஸ்வா நுஷ்ட,ாநத்தாலே அறிவிக்கைக்
காக-என்கை. உபதே,ஸத்தாலே அறிவிக்குமளவில், ஸ்வோத்
கர்ஷம் தேடிக்கொள்ளவந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங்
கூடும்; அநுஷ்ட,ாநத்தாலே அறிவிக்குமளவில். நமக்கும் இது

வேணுமென்று விஸ்வஸித்துப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

“இப்படி சிஷ்யனாய் நின்று இம்மந்திரஸீக்ஷை பண்ணி இவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணுமோ? † ஞானக்கலைகள் என்கிறபடியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாக்ஷரமாயன்றோ இருப்பது: அவற்றை அப்யஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ?” என்ன. ஸாஸ்த்ரஜ்யஜ்ஞாநத்துக்கும். இம்மந்திரஜ்யஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விசுவஸ்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 7. ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைத்ருகத, நம்போலே.

வ்யா:—அகாவது-தத்வஜ்ஞாந ஜநகங்களான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி, ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ஆர்ஜிதத, நம்போலே அத்யாயாஸல்ப, யமாயிருக்கும். ஆசார்யோபதேசுமடியாகத் திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம். பைத்ருகத, நம்போலே அநாயாஸல்ப, யமாயிருக்கும்—என்கை. 23. “शास्त्रज्ञानं बहुफलं श्रुद्धेयजनकारणम्। उपदेशाद्विं बुद्ध्वा विरमेत्सर्वकर्मसु॥” (ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் ப, ஹுக்லேஸம் பு, த், தே, ஸ்சலநகாரணம்| உபதே, ஸாத் ஹரிம் பு, த், த், வா விரமேத் ஸர்வ கர்மஸு॥) என்னக்கடவதிறே. இத்தால், ஸாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் தத்ஸங்க், ரஹமான திருமந்திரத்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆனால், ஸாஸ்த்ரங்களொழிந்தகாகிறது; ப, க, வந் மந்த்ரந்தான் இதொன்றமன்றே; பின்னையும் பலவில்லையோ? என்கிற ஸங்கையிலே. மந்த்ராத்ரங்களிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி. ‘ப, க, வந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்’ என்கிறார்.

மு. 8. பகவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

வ்யா:-24. "आस्तां ते गुणराशिवद्गुणपरीवाहात्मनां जन्मनां सङ्ख्या" (ஆஸ்தாம் தே குணராஸீவத், குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா) 25 "वहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते" (புஹுவோ ந்ரப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே) 26. "तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः" (தவானந்தகுணஸ்யாபி ஷடே, வப்ரதமே குணா:) 27. "वहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन" (புஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவசார்ஜுந) என்றும் * "எண்ணில் தொல்புகழ்" என்றும். † "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்" என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே புகவத், குணங்களும், குணபரீவாஹரூபங்களான அவதாரங்களும் அஸங்க்யாதமாயிருக்குமாபோலே. அவற்றை அநுபந்தி, த்திருக்கும் மந்த்ர விஸேஷங்களும் 28. "अनन्ता वै भगवन्मन्त्राः" (அநந்தா வை புக-வந்மந்த்ரா:) என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்கும்-என்கை.

* 'அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்குமோ?' என்ன. 'அவை தான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்' என்கிறார்;

மு. 9. அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்.

வ்யா:- அதாவது—ஸர்வவ்யாபகமான புகவத்ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும், புகவத், வதாரகுண சேஷ்டிதங்களில் ஓரொன்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபயவர்க்குமாயிருக்கும்—என்கை.

* 'வர்க்குத்வயமும் தன்னிலொக்குமோ?' என்ன. 'அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்' என்கிறார்.

மூ. 10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களாய் இருந்துள்ள ஸகல மந்த்ரங்களிலும் 29. “नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि तन्नो विष्णुः प्रचोदयात्” (நாராயணைய வித்மஹே, வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத்) என்று விஷ்ணு கரயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்களாயிருக்கும்—என்கை.

இந்த விஷ்ணுகரயத்ரியிலே நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு ஸப்தங்கள் அந்த மந்த்ரத்ரயத்துக்கும் ப்ரதாநபூத நாமத்ரயங்களாகையாலே, ஸாதாரணபூணவ நமஸ்ஸுக் க்ளோடேகூடின மந்த்ரத்ரயத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக் கடவது.

‘இந்த வ்யாபகமந்த்ரத்ரயமும் தன்னிலொக்குமோ’ என்ன. ‘இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்’ என்கிறார்.

மூ. 11. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களிற்காட்டில் ஸ்ரேஷ்ட, மாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, 29. “नारायणाय विद्महे” (நாராயணைய வித், மஹே) என்று ப்ரதாமோபாத்தமாகையாலும். அர்ச்ச, பூர்த்த்யாதி,களாலும், 30. “नास्ति चाश्वरात्परः” (நாஸ்தி சாஷ் டாக்ஷராத் பர:) 31. “न मन्त्रोऽश्वरात्परः” (ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷ ராத் பர:) என்னும்படியான பெருமையையுடைய திரு மந்த்ரம் ப்ரதாநமாயிருக்கும்—என்கை.

‘மற்றை வ்யாபகத்வயத்துக்கும் தாழ்வு ஏது?’ என்ன. ‘மற்றையவையிரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தி யும் உண்டு’ என்கிறார்.

மு. 12. மற்றையவை இரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரி
க்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

வ்யா:— அதாவது-வாஸுதேவவிஷ்ணுஸப்தகங்களான
மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டுக்கும். நாராயணஸப்தம்
போலேஸ்வரூபரூபகுணதிக்கையெல்லாம் ப்ரதிபாதி்யாதே,
ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே. நிர்ஷேஸுஷ்சிந்
மாத்ரவஸ்துவாதிக்களான குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆத்ரித்
துப்போருகையாகிற அஸிஷ்டபரிக்ரஹமும். வ்யாப்யாத்யா
ஹாராதி்யஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டு-என்கை.
'ஷ்ட்யக்ஷரி-வ்யாப்யபத்யார்த்தங்களுக்கும். வ்யாபநப்ரகாரத்
தையும் வ்யாப்திபுலத்தையும் வ்யாபகனுடைய குணங்களை
யும் சொல்லாதே, வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாஸகமாகையாலே
அபூர்ணம். வ்யாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்த
யும். வ்யாப்யபத்யார்த்தங்களுக்கு வாசகஸப்தம் இவ்வாமை
யாலும் 'सर्वे वसति" (ஸர்வம் வஸதி) என்று அர்த்தபுலத்
தாலே ஸர்வஸப்தம் புருந்தாலும், அதில் குணம் அந்வயி
யாமையாலும். இனி. குணநிதிக்காக பகவச்சப்தம்
தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலும். வ்யாப்திபுலத்
தைச் சொல்லாமையாலும். திருத்வாத்யூரக்ஷரியும்
அபூர்ணம். இம்மந்த்ரம் அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ய
பத்யார்த்தங்களுளாடு,வ்யாபநப்ரகாரத்தோடு,வ்யாப்திபுலத்
தோடு. வ்யாபகனுடைய குணங்களுளாடு வாசியற ஸாப்தம்
மாகக் காட்டுகையாலே. அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு அர்த்த
பௌஷ்கல்யநிபுந்தநமான ஆதிக்கயம்உண்டு" [பரந்தரஹஸ்
யம்] என்று மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டினுடைய
அபூர்த்தியையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தபூர்த்தியை
யும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

• இதுதனக்கு அஸிஷ்டபரிக்ரஹம் உண்டோ? ' என்ன.
அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தை' என்று தொடங்கி.

மு. 13. இத்தை, வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்
வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

வ்யா:— அதாவது-விஷ்ணுகூடியத்ரியிலே வ்யாபகமந்திர
 த்ரயத்தையுஞ் சொல்லுகிறவளவில், ப்ரக்துமத்திலே நாரா
 யணஸ்ப்துக்கை ப்ராத்யாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும்.
 32. “विश्वं नारायणं” (விஸ்வம் நாராயணம்) என்று தொடங்கி.
 33. “नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारायणपरो ज्योतिरात्मा
 नारायणः परः। यच्च किञ्चिज्जगत्यस्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा।
 भन्तर्वहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः॥” (நாராயணபரம்
 ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:। நாராயணபரோ
 ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:। யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக்த்யஸ்மிந்
 த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதேபி வா। அந்தர்ப்ரஹிஸ்ச தத்ஸர்வம்
 வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தி:த:॥) என்று ஸுகலவேத்யாந்த
 ஸாரபூகமான நாராயணநுவாகத்திலும். 34. “एको ह वै नारायण
 आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी” (ஏகோ ஹவை நாராயண
 ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஸானோ நேமே த்யாவாப்ருதி:வீ) என்று
 மஹோபநிஷத்திலும், 35. “चक्षुश्च द्रष्टव्यञ्च नारायणः। श्रोत्रञ्च श्रोतव्यञ्च
 नारायणः।” (சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:। ஸ்ரோத்ரஞ்ச
 ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண:) என்று தொடங்கி 36. “दिशश्च प्रदि-
 शश्च नारायणः” (தி:ஸஸ்ச ப்ரதி:ஸஸ்ச நாராயண:) என்று முடிவாக
 நடுவு சடைய ஸ்பூலோபநிஷத்திலும், 37. “यस्यात्मा शरीरं
 यस्य पृथिवी शरीरं” (யஸ்யாத்மா ஸ்ரீரம் யஸ்ய ப்ருதி:வீ ஸ்ரீரம்)
 என்று தொடங்கி 38. “यस्य मृत्युः शरीरं” (யஸ்யம்ருதய: ஸ்ரீரம்)
 என்கிறதூ ஈரூக நடுவுள்ளபர்யாயங்கள்தோறும் 39. “एष
 सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः” (ஏஷ
 ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தி: வ்யே ஈ தே:வ
 ஏகோ நாராயண:) என்று அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணத்திலும்
 வாஸுதே:வ விஷ்ணுஸ்ப்துங்களை அநாத்யரித்து நாராயண
 ஸ்ப்துத்தையிட்டு ப்து:வத்ஸ்வரூபாதி:களை நிர்ந்தே:ஸி:க்கை
 யாலும். அபௌருஷேயமாய். நித்தயிர்த்தே:ஷமாய். ஸ்வக:
 ப்ரமாணங்களான வேத்யங்களும் விரும்பிற்றின. 40. “यथा
 सर्वेषु देवेषु नास्ति नारायणात्परः। तथा सर्वेषु मन्त्रेषु नास्ति चाण-
 क्षरात्परः॥” (யத்யா ஸர்வேஷு தே:வேஷு நாஸ்தி நாராயணத்
 பர:। தத்யா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர:॥)

31. “भूवोर्ध्ववाहुरद्यात्र सत्यपूर्वं ब्रवीमि वः । हे पुत्रशिष्याः श्रुत न मन्त्रोऽक्षरात्परः ॥” (பூ,த்வோர்த,வபு,ஹூரத்,யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: | ஹே புத்ராஸிஷ்யா:ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டரக்ஷராத்தபர: ||) 41. “सर्ववेदान्तसारार्थः संसारार्णवतारकः । गतिरष्टाक्षरो नणां अपुनर्भवकाङ्क्षिणाम् ॥” ஸர்வவேத,ாந்த ஸாரார்த்த,ஸ்ஸம் ஸாராரணவதாரக: | க,திரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணம் அபுநர்ப்ப,வ காங்க்ஷிணம் ||) 42. “आतां विपण्णाः शिथिलाश्च भीताः घोरेषु च व्याधिषु वर्तमानाः । सङ्कीर्त्य नारायणशब्दमात्रं विमुक्तदुःखाः सुखिनो भवन्ति ॥” (ஆர்த்தா விஷ்ணு: ஸிதி,லாஸ்ச பீ,தா: கே,ாரேஷு ச வ்யாதி,ஷு வர்த்தமாநா: |ஸங்கீர்தய நாராயணஸ்ப்,த்ய,மாத்ரம் விமுத்தது:க்க,ாஸ்ஸுகி,நோ ப,வந்தி||) 43. “नारायणेति शब्दो ऽस्ति वागस्ति चशक्तिनी । तथापि नरके घोरं पतन्तीति किंमद्भुतम् ॥” (நாராயணேதி ஸ்ப்,தே,ாஸ்தி வாக,ஸ்தி வஸவர்த்திநீ | தத,ாயி நரகே கே,ாரே பதந்தீதி கிமத்,ப,தம் ||) 44 “किं तत्र बहुभिर्मन्त्रैः किं तत्र बहुभिर्घैः । नमो नारायणायेति मन्त्रः सर्वार्थसिद्धकः ॥” (கிம் தத்ர ப,ஹுபி,ர்மந்த்ரை:கிம் தத்ர ப,ஹுபி,ர்வ்ரதை: | நமோ நாராயணயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த,ஸாத,க: ||) இத்யாதி,களாலே வேத,ார்த்தேத,ாப,ப,ரும்ஹணங்களாயிருக்கிற ஸ்வப்ரப,ந்த,ங்களிலே பல விடங்களிலும் இத்தை ஸ்வாகி,த்துக்கொண்டு சொல்லுகையாலே. வேத,ார்த்த, விஸ்தி,கரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாகி,பரம ருஷிகளும் விரும்பினர்கள்; * “வண்புசுழ்நாரணன்” || “செல்வநாரணன்” என்று தொடங்கி | “வாழ்புகழ் நாரணன்” என்று முடிவாக. ஆதி,மத்,யாவஸாநமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலும். † “நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணய” என்று தொடங்கி ‡ “ஓவாதே நமோ நாரணுவென்பன்” என்று பெரியாழ்வாரும். ‡ “நாத்தமும் பெழ நாரண” என்று தொடங்கி † “நலந்திகழ் நாரணன்” என்று பெருமானும். e “நான் முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி e “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள்

* திருவாய்1-2-10. || திருவாய்1-10-8. | திருவாய்10-9-1.

† திருப்பவ்-4. ‡ பெரியாழ்திரு 5-1-3. ‡ பெரு-திரு 2-4.

‡ பெரு-திரு10-11. e நான்-திருவ-1. e திருச்சந்த-77.

வல்லர் வானமாள்வீ" என்று திருமழிசைப்பிரானும். o "நான் கண்டுநொண்டேன் நாராயண வென்னும் நாமம்" என்று உபக்ரமக்யூராயிலே ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி r "நாராயணவே! மணிவண்ணை நாகணையாய் வாராய்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற அருளிச்செய்கையாலும், i "நன்மலைகொண்டு நமோ நாரண வென்னும் சொன்மலை கற்றேன்" என்றும், i "நாரணவென்றேரவா துரைக்கு முரையுண்டே" என்றும், s "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினைன் நாரணற்கு" t "நாரணன்கன் நாமங்கள்" c "பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்" என்றும். || நாமம்பல சொல்லி நாராயண" என்றும் முசுவாழ்வார்களும் அருளிச்செய்கையாலும். | "மயர்வறமதிநல மருளினை" என கிறபடியே ரிரீஹதுக ப, க, வத் கடாஊத்தாலை ஸமதி, க, க ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் விரும்பினார்கள். இதரமந்திரங்களை அநாதரித்து இத்தையே தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து. உபதேக்யூவேனையிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே உஜ்ஜீவநேஹதுவாக உபதேக்யூசித்துப்போருகையாலே. அவ்வாழ்வார்களைப் பின் சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை.

இத்தால் மந்திராந்தரங்களிற் காட்டில் இம்மந்திரத்துக்குண்டான வைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

இனி, வாச்யந்தன்னிலும் இதுக்குண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் "வாச்ய ப்ரபுவம் போலன்று வாசக ப்ரபுவம்" என்று.

o பெரிய திரு 1-1-1. r சிறிய திரும 50. i முதல் திருவ 57. i முதல் திருவ 95. s இர-திருவ 1. t இர-திருவ-2. c இர-திருவ 81. || மூன்-திருவ 8. | திருவாய் 1-1-1. முமு-3

மூ.14. வாச்ய ப்ரபூவம் போலன்று வாசக ப்ரபூவம்.

வ்யா:— அதாவது—இதுக்கு வாச்யனாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரனுடைய பெருமை போலன்று தத்வாசகமான இதின் பெருமையென்றபடி.

அதுகான் ஏது என்னவருளிச்செய்கிறார் 'அவன் தூரஸ்த, னாலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று;

மூ.15. அவன் தூரஸ்த, னாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்.

வ்யா:—அதாவது-இதுக்கு வாச்யனானவன் ஸந்ரிஹித னன்றிக்கே தூரஸ்த,னாயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸந்ரமாய்நின்று தன்னை வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதி, த்துக்கொடுக்குமென்கை.

'இப்படி வாச்யன் தூரஸ்த,னாயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே' என்று.

மூ.16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

வ்யா— அதாவது-மஹாஸத,ஸ்ஸரிலே தூஸ்ஸாஸனன் வஸ்த்ரபஹாரம் பண்ணுகிறபோது. 45. "महत्यापदि संप्राप्ते सन्त्यो भगवा र हरिः" (மஹத்யாபதி, ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப,க,வாந் ஹரி:) என்று முன்பே ஸ்ரீவஸிஷ்ட,மஹர்ஷி சொல்லி வைத்ததை நினைத்து. 46. "शङ्खकण्ठपाणे द्वारकानिलयाच्युत। गोविन्द पुण्डरीकाक्ष रक्ष मां शरणागता ॥" (ஸங்க,சக்ரக,தூபாணே த்,வாரகாநிலயாச்யுத। கோவிந்த, புண்ட,ரீகாஷ, ரக்ஷ மாம் ஸ ரண,க, தாம் ||) என்று ஸரணம் புகுந்த த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே 47. "गोविन्देति यदाकन्दन्तुणा मां दूरवा सेनम्" (கோவிந்தேதி யதூக்ரந்த, த்,க்ருஷ்ண மாம் தூ,ரவாஸிநம்) என்கிறபடியே வாச்யனான க்ருஷ்ணன் தூ,ரஸ்த,னாயிருக்கச்செய்தேயும். வஸ்த்ரத்தை

வர்த்திப்பித்துக்கொடுத்தது. அவ்வவதாரசதுக்கு வாசகமான கோவிந்தனுன்கிற திருநாமமீறையென் கை. நாராயண ஸப்ஸ்கார்த்தத்தில் ஏகேதுஸத்துக்கு வாசகமான ஒருதிருநாமம் செய்தபடி கண்டால். இதன் ப்ரபுவம் கிம்புநர்ந்யாயனித்துமிறே யென்று கருத்து.

இன்னம் ஒருப்ரகாரத்தாலே இதன் வைபுவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 17. சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

வ்யா:— அதாவது-ஏதேனும் ஒருமந்திரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கொழியத் தன் கார்யம் செய்யாதேயாகிலும். இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய. 48. "साङ्ख्यं पारिहास्यञ्च स्तोत्रं ह्येनमेव वा" (ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபும் ஹேளநமேவ வா) என்கிறபடியே சொல்லிலும். சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நழுவநில்லாதென்கை.

இனி. இதன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதக்வமாகிற வைபுவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 18. இதுதான் "குலந்தரும்" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

வ்யா:— அதாவது-இம்மந்திரந்தான் "குலந்தரும்" என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, அதிகாராநுக்ருணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்குமென்கை.

அத்தை விஸுதீகரிக்கிறார் 'ஐஸ்வர்ய' இத்யாதியாலே.

மூ. 19. ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகவல்லாபங்களினை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

வ்யா:—அகாவது-49 “एहलौकिकमैत्र्यं स्वर्ग्यं पारलौकिकम् ।
 कैवल्यं भगवन्तश्च मन्त्रोऽयं साधयिष्यति॥” (ஐஹலௌகிகமெஸ்வர்யம்
 ஸ்வர்க்க்யாத்யம் பாரலௌகிகம் । கைவல்யம் புக்யவந்தஞ்ச
 மந்த்ரோயம் ஸாத்யிஷ்யதி॥) என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும்
 பாரலௌகிகமாயுமிருக்கும் ஐஸ்வர்யத்தையும், ஆத்மப்ராப்தி
 ரூபமான கைவல்யத்தையும். பரமபுருஷார்த்தமான புக்யவல்
 லாபத்தையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜப
 ஹோமாதியுகளாலே ஸ்வயம் ஸாத்யமாய் நின்று, அவ்வோ
 புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கு மென்கை.

இனி, கர்மாத்யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான இதன் வைப
 வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'கர்மஜ்ஞாந' இத்தயாதியாலே.

மு. 20. கர்மஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவர்
 களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்
 கட்டிக்கொடுக்கும்.

வ்யா:—அகாவது-கர்மயோக்யத்தில் . இழிந்தவர்களுக்கு
 ஜபஹோமாதியுகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமள
 வில். கர்மயோக்யாரம்ப, விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி.
 அந்தக் கர்மத்தினுடைய அவிச்சேத்யாபாத்யகமாய்க்கொண்டு
 அதைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். ப்ரத்யமத்திலே. ஜ்ஞாந
 யோக்யத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக்
 கொள்ளுமளவில். கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநாரம்ப, விரோதி,
 பாபநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி அந்ஜ்ஞாநத்துக்கு நானோறும்
 அதியத்தைப்பண்ணிநிற்கொண்டு. அதைத் தலைக்
 கட்டிக்கொடுக்கும். பூத்தியோக்யத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத்
 தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில். புக்தியோக்யாரம்ப,
 விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி. புக்திவிவ்ருத்தியேஹது
 வாய்க்கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்கை.

இங்ஙனன்றிக்கே. ப்ரபந்நர்க்கு இது செய்யும் உபகார
 வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரபத்தியிலே' என்று
 தொடங்கி.

மூ. 21. ப்ரபத்தியிலே இ நிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஐஞ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலகேஷ்பத்துக்கும் பேராகுத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துஸ்யகம மாய். ஸ்வரூபவிருக்ஷமுமாய் இருக்கையன்றிக்கே. ஸுஸ கமமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே இநிந்தவர்களுக்கு. ததநுரூபமான புகுவத்பாரதந்த்ரய ரூப ஸ்வரூப ஐஞ்ஞாநத்தை விஸுகமாசப் பிறப்பித்து அர்த தநுஸந்தநாநதிகளாலே போதுபோக்குகைக்கும் ஹேது வாய். * ..எனக்கென்றுந் தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமாவ் திருநாமம்” என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்யவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம் பேராக்யமாயிருக்கையாலே. பேராகுத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்குமென்கை.

இனி. ஐஞ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாத்யகத்வமாகிற இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். மற்றெல்லாம் பேசிலும் என்று கொடங்கி.

மூ. 22. “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வ்யா:—அதாவது- “நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்ற மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆக்மோஜ்ஜீவ நத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்க ளெல்லாம் இம்மந்திரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை.

• அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் ஆகிறது எது? ” என்னும் ஆகாங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் அதாவது அஞ்சர்த்தம் என்று.

மூ. 23. அதாவது-அஞ்சர்த்தம்.

வ்யா:—ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தக்ஷஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப வீரோதி,ஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்தக்ஷபஞ்சக மும் என்றபடி. 50. “प्रत्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः। प्राप्त्यपयं फलं प्राप्तया प्राप्तिविरोधि च॥ वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणाः। मुनयश्च महात्मानो वेदवेदार्थवेदिनः॥” (ப்ரஹ்மஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்த்யஸ்ச ப்ரத்யக்ஷாத்மந:। ப்ரஹ்மப்த-ப்யாயம் பூலம் ப்ராப்தேஸ் தத்யா ப்ராப்திவிரோதி, ச। வத்யந்தி ஸகலா வேத்யாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:। முநயஸ்ச மஹாத் மாநோ வேத்யவேத்யார்த்தக்ஷவேதிந:.) என்கிறபடியே. ஸகல வேத்யாஸ்சுரங்களும் ப்ரஹ்மணியுப்பது இவ்வர்த்தக்ஷபஞ்ச கத்தையுமாகையாலே. தத்ஸங்க்யுரஹமான இம்மந்த்ரத்துக் கும் ப்ரஹ்மணியம் இதுவேயேறே. இம்மந்த்ரந்தான் ப்ரண வக்தாலே ப்ரத்யக்ஷாத்ம ஸ்வரூபத்தையும். நமஸ்ஸாலே வீரோத்யுபாய ஸ்வரூபங்களையும். நாராயணபத்யுத்தாலே பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சகூர்த்தியாலே பூலஸ்வ ரூபத்தையும் ப்ரஹ்மணியுக்கக் கடவகையேறே இருப்பது.

இம்மந்த்ரார்த்தக்ஷ வையுவத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'பூர்வாசார்யர்கள்' என்று தொடங்கி.

மு. 24. பூர்வாசார்யர்கள், இதில் அர்த்தம் அறிவ தற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார் கள்; இதில் அர்த்தக்ஷுஞானம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறென்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

வ்யா:—அகாவது-ந। த்யாமுந யதிரவாதிசுளான நம் பூர்வாசார்யர்கள். “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்கிற படியே இம்மந்த்ரத்தில் அர்த்தக்ஷுமறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தக்ஷுஞானம் தங்களுக்குண்டான பின்பு, ‘பிறந்தபின் மறந்திலேன்’ என்று ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியில் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்

ரார்த்கூத்தையொழிய மற்றொன்றால் காலசேஷம பண்ணியறியார்களென்கை. வேஷஸூரங்கள் ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கள் இவற்றால் போதுபாக்கும்போதும் இம்மந்திரார்த்கூத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே (இதையொழிய வேறொன்றால் காலசேஷம் பண்ணியறியார்கள்) என்னத்தட்டில்லை.

வாசகஸூக்தி ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவற்றாயிருக்க, இதினுடைய வாச்யத்திலே இவர்களுன்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார். 'வாசகத்திற்காட்டில்' என்று தொடங்கி.

மு. 25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

வ்யா:—அதாவது:— ஸர்வபுலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாத்யமாயும். ஸாத்யாந்தரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய் நின்று தலைக்கட்டிக்கொடுத்தும் போருகிற இதினுடைய வாசகஸூக்தி தானே அமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்னபடியே. இம்மந்திரத்தினுடைய வாச்யத்திலே பூர்வாசார்யர்கள் ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாந்தரபராய். இத்தை ஸாத்யமாகக்கொண்டு ஸாதித்தல். உபாயாந்தரபராய் இத்தை ஸஹகாரியாகக்கொள்ளுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையென்றபடி.

ஆக. 'திருமந்திரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போருப்படி' என்று தொடங்கி. இவ்வளவும்-வாய்வந்தபடி அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியான இதனுடைய கௌரவத்தையும். ஈஸ்வரன் தானே ஸீஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும். ஸகலஸூத்ரங்களிலும். ஸகலமந்திரங்களிலும், வாச்யந்தன்னிலும்

காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும். அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதிக்கத்தையும், அபேக்ஷித ஸநலபுலப்ரத்யுத்வரூபமாஹாத்யத்தையும். கர்மாத்யுபாயஸஹகாரித்வரூபமான உத்கர்ஷத்தையும், ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்யுப்ரதிபாச்யகத்யா வந்த மாஹாத்யத்தையும். ஏகத்ப்ரதிபாத்ய அர்த்யுகௌரவ விஸேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையால் இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி சூர்ஸீப்பித்தருளிராயிற்று.

இவரிடமல். இம்மந்தரத்துக்கு வாச்யார்த்தம் இரண்டு படியாக அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதன்னில்' என்று தொடங்கி.

மு. 26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் புலமுமென்னவும்.

வ்யா:—அதாவது—இம்மந்தரத்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்—இவ்வாத்மவினுடைய ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்களாடிற ஸ்வரூபமும். அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்; அன்றிக்கே. ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும். அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும். உபாயவ்யமான புலமும் என்று சொல்லவுமாமென்கை. இதில் ப்ரத்யயோஜனைநயில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபத்யுத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அந்தரயோஜனைநயில், ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமும். நமஸ்ஸாலே உபாயமும். நாராயணபத்யுத்தாலே புலமும் சொல்லுகிறது.

'புலவேஷந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'புலமிருக்கும்படி' என்று தொடங்கி.

மு. 27. புலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகரத்திலும் அர்ச்சிராதி, க, தியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வா த்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந் தான். அர்ச்சிரா தி₃மார்க்க₃த்தாலே பரமபத₃த்திலே போய் பரிபூர்ண ப₃க₃வக₃நு₃ப₃வத்தைப் பண்ணி அவ்வநுப₃வஜ்ஜித ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பண்ணும் அஸோஷஸோஷவ்ருத்தி யாகையாலே. அதிருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹண ப்ரமேய ஸோக₃ரமாகிற ப்ரப₃ந்₃க₃த்திலும். விஸ்தரேண அர்ச்சிரா தி₃ க₃கியாகிற ப்ரப₃ந்₃க₃த்திலும் விஸுத₃மாகச் சொன்னோம்; அவற்றிலே கண்டு கொள்வதென்கை.

இனி. இம்மந்திரத்துக்கு ப்ரதிபத₃ம் அர்த்த₃ம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத₃மம் இதீனுடைய அக்ஷரஸங்க்₃யையையும். பத₃ஸங்க்₃யையையும் அருளிச்செய் கிறார். 'இதுதான்' என்று கொடங்கி.

மூ 28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பத₃மாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இம்மந்திரந்தான் 51. "ஓமியேகாஷர் | நம இதி ஐ அஷ்ரே | நாராயணேதி பஜாஷ்ராணி | இய்யாஷர் ஓந்ஸா காயத்ரி சேதி |" (ஓமித்யேகாஷ்ரம். நம இதி த்₃வே அக்ஷரே. நாராயணயேதி பஞ்சாஷ்ராணி. இத்யஷ்டாஷ்ரம் ச₃ந்த₃ஸா க₃யாத்ரிசேதி) 52. "ஓமியேத்₃ வ்யாஹரேத் | நம இதி பஸ்சாத் | நாராயணயேத்ய₃ பரிஷ்டாத்" என்கிறபடியே எட்டுத்திருவக்ஷரமாய். மூன்று பத₃மாயிருக்குமென்கை. இகனுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, 51 "ஓமியேகாஷர்" (ஓமித்யேகாஷ்ரம்) என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும் 51 "நம இதி ஐ அஷ்ரே" (நம இதி த்₃வே அக்ஷரே) என்று நமஸஸை இரண்டக்ஷரமாகவும் 51 "நாராயணேதி பஜாஷ்ராணி" (நாராயணயேதி பஞ்சாஷ்ராணி) என்று நாராயண பத₃த்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸமஸ்தபத₃மான நாராயண பத₃த்தில் நாரபத₃த்தைப் பிரித்து ஷட்₃க்ஷரமாக்கி. ப்ரணவத்தை முமு—1

யொழிய அஷ்டக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைத் திகமாயாகையாலே அநாத்ரணீயமாகக்கடவது.

இதில் பக்த்ரயமும் எவ்வர்த்தக்தத்தைச் சொல்லுகிறது? என்னும் ஆகாங்க்ஷயிலே. 'மூன்று பக்தமும் மூன்றர்த்தக்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்கிறார்.

மூ. 29. மூன்று பக்தமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

அவ்வர்த்தக்தங்கள் தம்மை விஸ்துமாக அருளிச்செய்கிறார் 'அகாவது-ஸேஷத்வமும். பாரதந்த்ரயமும். கைங்கர்யமும்' என்று.

மூ. 30. அதாவது-ஸேஷத்வமும், பாரதந்த்ரயமும், கைங்கர்யமும்.

வ்யா:—ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபா நுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்று முதற்சொன்ன வாக்யார்த்தம் இக்கதை நினைத்திறே.

'இப்பக்த்ரயத்திலும் ப்ரதமபக்தந்தான் எது?' என்ன. 'இதில் முதல்பக்தம் ப்ரணவம்' என்கிறார்.

மூ. 31. இதில் முதற்பக்தம் ப்ரணவம்.

வ்யா:—52. "ओमित्यग्रे व्याहरेत्" (ஓமித்யக்ஷரே வ்யாஹரேத்) என்றிறே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ருதியும். 53. "प्रणवाद्यं नमोमय्यं नारायणपदान्तिमम्। मन्त्रमष्टाक्षरं विद्यासर्वसिद्धिकरं नृणाम्॥" (ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபத்யாந்திமம் | மந்த்ர மஷ்டாக்ஷரம் வித்யாத் ஸர்வஸித்தி, திகரம் ந்ருணாம் ||) என்றதிறே.

இனி. ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக. இதனுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகவையை அருளிச்செய்கிறார்.— 'இது 'அ' என்றும். 'உ' என்றும். 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்' என்று.

மு. 32. இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

வ்யா:— இப்ரணவந்தான். அஸம்ஹிகாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய். மூன்றுபத்யமாய். மூன்றர்த்த, ப்ரகாஸகமாய். ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய். ஏகபத்யமாய், ஏகார்த்தப்ரகாஸகமாயிதே இருப்பது.

இந்த அக்ஷரத்தரயத்தினுடையவும் உக்பத்திக்ரமத்தை ஸத்துருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி.

மு. 33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது.

வ்யா:— 54. भूरिति ऋवेदाज्जायत। भुव इति यजुर्वेदात्। सुवरिति सामवेदात्। तानि शुक्लाण्यभ्यतपत्। तेभ्योभिततेभ्यस्त्वयो वर्णा अजायन्त। अकार उकार मकार इति। तानेकधा समभरत्तदेतदोमिति ॥ (பூ,ரிதி ருக்வேதாத்ஜாயத பு,வ இதி யஜுர்வேதாத் ஸுவரிதி ஸாமவேதாத் தாநி ஸுக்ராண்யப்யதபத் தேப்யோ஽பி,தப்தேப்யஸ் த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த அகார உகார மகார இத் தானேகதா ஸமப,ரத் ததே,ததே,மிதி)என்றும்,55“अकारञ्चाप्यु-कारञ्च मकारञ्च प्रजापतिः। वेदत्रयान्निरवृहत् भृभुवस्स्वरितीति च॥” (அகாரஞ் சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி:। வேத, த்ரயாந் நிரப்யு,ஹத் பூ,ர்பு,வஸ் ஸ்வரிதீதி ச॥) என்றும் ஸ்ருதி ஸம்ருதி களிற்சொல்லுகிறபடியே ருக்யஜுஸ்ஸாமரூபமான வேத,த்ர யத்தில் நின்றும். “பூ, பு,வ: ஸுவ:” என்கிற வ்யாஹ்ருதித்ர யத்தையும் தோற்றுவித்து அந்தவ்யாஹ்ருதி த்ரயத்தையும் பொன்னோட வைக்குமாபோலே தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓட வைத்து. அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் மூன்றும். அடைவே தோன்றும்படிடண்ணி, இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் ஸமுத்த,கரித்தபடியைத் திருவுள்ளம்

பற்றி,பாத்ரக்ரயகுகமான தயிரைத் தனித்தனியேகடைந்து, தத்ஸாரம।ன வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினுற்போலே, (மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையும் எடுத்தது) என்கிறார்.

இத்தால் புவிக்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம்' என்று.

மு. 34. ஆகையால், இது ஸகலவேதஸாரம்.

வ்யா:— அதாவது-அக்ஷரத்ரயமும் ஒரோ வேதத்தினுடைய ஸாரம।க ஸமுத்த்யநதமாகையாலே இவ்வக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸாரம்-என்றபடி.

ஆக. " இதுதன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம் " என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-இம்மந்த்ரத்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தையும். அக்ஷர ஸங்க்யையையும்.பத்யஸங்க்யையையும். பத்யக்ரயமும் அர்த்தத்ரய ப்ரதிபாத்யமென்னுமத்தையும். அதில் ப்ரத்யமபத்யம் இன்னதென்னுமத்தையும், அதுகான் அக்ஷரத்ரயாத்மகமாய் இருக்குமென்னுமத்தையும்,அவ்வக்ஷரத்ரயமும் வேதத்ரயஸாரமாக உத்பந்நமாகையாலே தத்ஸமுத்த்யமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸார மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. இவ்வக்ஷரத்ரயத்துக்கும் அடையே அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத்யமம் அகாரார்த்தத்தையை அருளிச்செய்கிறார். 'இதில் அகாரம்' என்று தொடங்கி.

மு.35.இதில் அகாரம்-ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்யஹமாயிருக்கையாலே, ஸகலஜக்யத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—தகாவது— இவ்வக்ஷரக்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு ப்ரக்ஷமாக்கரமான அகாரம். 56. “नमरूपञ्च भूतानां कृत्यानाञ्च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एवदौ देवादीनां चकार सः॥” (நாமரூபஞ்ச பூதாநாம க்ருதயாநாஞ்ச பாபஞ்சநம் | வேத்யு ஸப்யதேப்ய ஏவாதெள தேவாதீநாஞ்ச கார ஸ: ||) என்கிற படியே வெளகிக ளகல ஸப்யக்யங்களுக்கும் வேத்யும்காரணமாய், 57. “प्रणवाद्यास्तथा वेदाः” (பாணவாத்யுபாஸ்தத்யா வேத்யா:) 58. “ओङ्कारप्रमृचा वेदाः” (ஓங்காரப்ரபுவா வேத்யா:) இதயா தியுகளிற் சொல்லுகிற படியே அந்தவேத்யுந்சஞ்சகுப பரணவம் காரணமாய், 59. “तस्य प्रकृतिर्लीनस्य” (தஸ்ய பாக்ருதிலீநஸ்ய) என்கிற படியே அந்த பரணவந்சனக்குக தால் காரணமாயிருக்கையாலே 60. “अकारो वै सर्वा वाक्” (அகாரோ வை ஸர்வா வாக்) 61. “समस्त शब्दमूलव्यङ्कारस्य समावतः” (ஸமஸ்தஸப்யத்யமுலதவாத்யு காரஸ்ய ஸ்வபுவாத:) என்கிறபடியே விகலஸப்யத்யுத்தகருங் காரணமாய் ஸர்வேஸ்வரன் ஸமஸ்த வஸ்துஸாரீரதயா ஸர்வ ரக்ஷகனயிருக்கும்படியை ப்ரதிபா தியுக்கிற நாராயணபத்யுத் துக்கு ளங்க்யுரஹமாயிருக்கையாலே 62. “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति” (யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேந ஜாதானி ஜீவந்தி) 63. “स एव सृज्यः स च सर्गकर्ता स एव पात्यति च पाल्यते च” (ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்கர்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச) இதயாதியுகளிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லாஐக்யத்துக்கும் காரணமாய் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது—என்கை. இத்தால், இவ்வக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்த்யுமான காரணத்வமும், த்யுத்வர்த்த்யுமான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றுயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயணபத்யுஸங்க்யுரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், த்யுதுஸித்த்யுவேஷத்தை அவலம் பித்தே சொல்லவேணுமிதே.

ரக்ஷிக்கையாவதுதான் ஏது' என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் 'ரக்ஷிக்கையாவது' என்று தொடங்கி.

மு. 36. ரக்ஷிக்கையாவது-விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

வ்யா:-அகாவது-ரக்ஷுத்வந்தான் அநிஷ்டநிவர் த்தகத்வ இஷ்டப்ராபகத்வருபேண த்விவிதமகையாலே, ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது-அவர்களுக்கு து:க்கூவஹமான விரோதியைப் போக்குகையும் ஸுசூவஹமான அபேக்ஷி தத்தைக் கொடுக்கையும்—என்கை.

இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று.

மு. 37. இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

வ்யா:-சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது—தத்தகத்திகாராநுகுணமகயிருக்கும்—என்றபடி.

இது தன்னை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இக்யாதி.

மு. 38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி, சத்ருபீடாதி₃கள். அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதி₃கள்; முழுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி, ஸம்ஸார ஸம்புந்தம், அபேக்ஷிதம் பரமபத₃ ப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி, கைங்கர்ய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வ்ருத்தி₃.

வ்யா:-அகாவது-தே₃ஹாத்மாபி₃மாநாதி₃களும் ஸப்₃தூதி₃ விஷயாநுபவமமே யாத்ரையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி, சத்ருக்களால் வரும் நலிவு தொடக்கமானவை; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் சோறு தண்ணீர் முதலானவை—என்கை. 'சத்ருபீடாதி₃கள்' என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி₃' ஸப்₃தூக்காலே ஆதி₃வ்யாதி₃ முதலானவற்றால் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. 'அந்நபாநாதி₃கள்' என்கிற விடத்தில் 'ஆதி₃' ஸப்₃தூக்காலே ஸ்ரக்₃வஸ்த்ர ஆப₃ரண அங்குராக₃ அங்குநாவிங்குநாதி₃களைச் சொல்லுகிறது.

‘முழுக்ஷுக்களுக்கு’ இக்யாதி₃. அதாவது:— ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித்துப் பரமபசுத்திலே போக ஆஸைப் படாநிற்கும் முழுக்ஷுக்களுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி₄-பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பு மாய்க்கொண்டு இவ்வி₄தியிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் புகுவத₃நு₄-வாதி₄களுக்கு அநுகூலமான பரமபசுத்தை ப்ராபிக்கை-என்கை.

‘முக்தர்க்கும்’ இக்யாதி₃. அதாவது— நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராயும். அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்திராயும். புகுவத₃நு₄புகு₄ஐநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யபரராயுமிருக்கும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி₄. வகுத்த ஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் விச்சே₃கம்; அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்ய வ்ருத்₃தி₄-என்கை.

ஆக இப்படி அதிகாராநுகு₃ணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

‘இப்படி ஈஸ்வரனையோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன். லோகத்திலே மாதாபித்ரு ப்ரப்₃ருதி தே₃வதாந்தர பர்யந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஈஸ்வரனை ஒழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்’ என்று.

மு. 39. ‘ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்’ என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:-அதாவது-நிருபாதி₄க ப₃ந்துவாய். ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸர்வேஸ்வரனை

யொழிந்த ஒளபா திக பூங்குக்களான மாதாபித்ரா திகளும். அர்வாசீநரான தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸஹைதுகமாக ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ப்ரபூந் தத்தில சொன்னோம்; அதில கண்டுகொள்வது-என்கை.

அந்தரம் அர்த்தபூலத்தாலே இப்பசூத்தில் அநுஸந்திக்கப்படும் ஸ்ரீய:பதிவத்தை அருளிச்செய்கிறார். 'ரக்ஷிக்கும்போது' என்று தொடங்கி.

மு.40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி, வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பூந்த,மும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:— அதாவது- 64. "लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्य-रूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते ॥" (லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா | ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித் த,தாந்தே வேத்யாந்தேபி ச கீயதே ||) என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் தூஸாயில் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல். தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்கு உறுப்பான க்ருடையை ஐ நி ப் பி க் கும் புருஷகாரபூ,தையான பிராட்டி ஸந்நிதி, அவஸ்யரேபேக்ஷிதமாகையாலே, ரக்ஷகனான அவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பூந்த,மும் அநுஸந்தேயம்-என்கை. 'லக்ஷ்மீ' என்கிற 'ஸ்ரீ' என்றது 65. "श्रियत इति श्रीः" (ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே அவனை நித்யஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவளுக்கு உண்டான அவிநாபூ,வமும். 66. "श्रियत इति श्रीः" (ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவள் நித்ய ஸேவ்யையாயிருக்குமென்னுமதுவும் தோற்றுக்கைக்காக.

இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீ ஸம்பூந்த,ம் நியமேந தோற்றுமென்னுமத்தை ஆப்தவசந் தாலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் 'அத்ர' இத்யாதி,யால்.

மு.41. அத்ர பூ,வத்தேஸநாபதிமிஸ்ரர் வாக்யம்:-அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது.

வ்யா:— அதாவது—இவ்விடத்திலே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீஸேநாபதிசீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:— | அகலகில் லேனீறையும்' என்று அவன் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணும் இவள். அம்மார்க்பைவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று, அவனுக்கு ப்ரதிபாதுகமான இவ்வக்ஷரத்தைவிட்டுப் பிரிவது'' என்று—என்கை. 'என்று' என்கிற இத்தனையுங் கூட்டாத போது, கீழோடு இவ்வாக்யம் அந்வயியாது.

இத்தால், அவன் திருமார்பில் ஸம்புந்சும் இவளுக்கு நித்யமாசையாலே அவன் தோற்றுமிடத்திலே இவளும் தோற்றுக்கை நிஸ்சிதமாகையால், அவன் திருமார்பில் அவ்வயத்தோபாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அவ்வயமும் இவளுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று.

இன்னமும் இவ்வார்த்துத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக ஈஸ்வர சேதந வாசகங்களான அகார மகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்கு உண்டான அந்வரதாந்வயத்தை ஸத்துருஷ்டாந்நமாக அருளிச்செய்கிறார் 'புர்த்தாவினுடைய' என்று தொடங்கி.

மூ.42. புர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதம சரமபத்யங்களை விடாதேயிருக்கும் இருப்பு.

வ்யா:- அதாவது-ஸேஷபூ,தையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரளிப்பிக்கைக்காக புர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரக்ஷகையான தன்ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி தத்ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவான வளைப்போலே, இவளும் புர்த்துபூ,கனை ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதிபாதுகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபத்யமான அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூ,தரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதுகமாயிருந்துள்ள சரமபத்ய

திருவாய் 6-10-10.

மான மகாரத்தையும் தத்தத்₃விஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்த₃த்துக்கு ஈடாக ரளிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்றி, விடாதேயிருக்குமிருப்பு—என் கை.

கீழ்ச்சொன்ன த்₃ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிஸேஷ நிஷ்ட₂ மாக்கி அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீநந்த₃கோபரையும் க்ருஷ்ண லையும் விடாத' என்று தொடங்கி.

மூ. 43. ஸ்ரீநந்த₃கோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே.

வ்யா:—அதாவது-பூர்வையான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரளிப்பிக்கைக்காக பூர்த்தாவான ஸ்ரீநந்த₃கோபரையும் விடாதே. மாதாவான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரான க்ருஷ்ணனையும் விடாதே † 'அம்பரமே' என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மத்யேவர்த்திக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ரத₃ம சரமபத₃ வாச்யரான ஈஸ்வர சேதனர்களிருவரையும் விடாதே இவளும் வர்த்திக்கும்படி—என் கை.

'ஈஸ்வரஸேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் ஸேஷமென்னுமிடம் இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும். இவளுக்கும் ஸேஷம் என்று நாம்கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'ஒருவன்' என்று தொடங்கி.

மூ. 44. ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்₃ருஹிணிக் கென்றன்றே ஆவணவோலையெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்₃ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

வ்யா:—அதாவது—லோகத்திலே ஒருவன் த₃ாஸத₃ாளிகள் முதலானதோரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே

எழுதிக்கொள்ளாமதொழிய,தன் க்ருஹிணிக்கென்றன்று விலை யோலை எழுதிக்கொள்வது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும், அடிமைத் தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதோபாலே ஈஸ்வர ஸேஷம் என்னும் அளவை இவ்வகாரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி—என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன வேறுதுக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக் கொண்டு ஈஸ்வரனுக்கும், பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதக் ஸ்திதியில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் ஆகப் பிரித்து நிலையிலை என்று.

மூ. 45. ஆக, பிரித்து நிலையிலை.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்துக்கு இரண்டு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரபையைய' என்றுகொடங்கி

மூ.46.ப்ரபையையும், ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையு ம் மணத்தையும்போலே.

வ்யா:-அதாவது-ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும்ப்ருதக் ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும். புஷ்பத்துக்கும்பரிமளத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும்-என்கை.67. "अनन्या राघ-वेणाहं भास्करेण प्रभा यथा" (அநந்யா ராகவேணஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபாயதா)68'अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा'(அநந்யா ஹி மயாஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபாயதா)என்றுப்ரபாப்ரபாவான்களைப்போலே இருவருக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லையென்னுமிடம் இருவர் வாக்காலும் சொல்லப்பட்டதிறே. 69. "प्रसून पुष्पस्तीमपि परिमलद्धिं जिगदिषुः" (ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர் தித் திம்ஜிக் திஷு:) என்கிறவிடத்திலே ஈஸ்வரனைபுஷ்பஸ்தாநே யாகவும்,பிராட்டியைப்பரிமளஸ்தாநேயாகவும்புட்டரருளிச் செய்கையாலே, புஷ்ப பரிமளங்களுக்குப்போலே. இருவர்க்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லையென்னுமிடம் அர்த்தாத்நித்த்யம்.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இச்சேரத்தியே சேதநர்க்கு உத்யேத்யஸ்யமாய்த்தலைக்கட்டின

படியை அருளிச்செய்கிறார் "ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேத்யம் மாய்விட்டது" என்று.

மு. 47. ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேத்யம் மாய்விட்டது.

வ்யா:— 'இச்சேர்த்தி உத்தேத்யம்' என்கையாலே. இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை உத்தேத்யம் என்று என்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால். ராவண குர்ப்பணகைகளுக்குப்போலே. அநர்த்தகமே பூலிக்குமத் தீகை. இருவரையும் பற்றினாலே. ஸ்ரீவிபீஷணமுவாணைப்போலே வாழலாவது.

இனிமேல். இதில் விபுத்தயர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரத்யமம் விபுத்திதன்னை நிர்த்தேசிக்கிறார் 'இதிலே சதுர்த்தியேறிக் கழியும்' என்று.

மு. 48. இதிலே, சதுர்த்தியேறிக் கழியும்.

வ்யா:— அதாவது— இவ்வகாரத்திலே சதுர்த்தியேறி "सुप्रसुप्त" (ஸுபாம்ஸுலுக்) இத்தயதி, ஸுதரத்தாலே லுப்தமாய்ப்போம்-என்கை.

"விபுத்தயந்தரமெல்லாங்கிடக்க. இவ்வகாரத்தில் சதுர்த்தியேறினபடிதான் எங்ஙனே?" என்கிற ஸங்கையை அருவதிக்கிறார் 'சதுர்த்தியேறினபடியென்?' என்னில்' என்று.

மு. 49. 'சதுர்த்தியேறினபடியென்?' என்னில், -

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே' என்று.

மு. 50. நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

வ்யா:— அதாவது— இவ்வகாரம். சதுர்த்தயந்தமன நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே. இதிலும் சதுர்த்தி,

ஏறிற்று-என்கை. இங்ஙன் அன்றாகில். இரண்டுக்கும் ஸங்க்யஹவிவரணத்வம் எரிக்கியாதிறே.

'இக்காற்சொல்லுகிற அர்த்தம்மான் எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால். ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென் கிறது' என்று.

மு. 51. இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இதுதான் 70. "साक्ष्यं चतुर्थं" (தாதூர்த் த்யேசதூர்த்தீ) ஆகையாலேஇச்சதூர்த்தியால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது-என்கை.

71. "सर्वं परवशं दुःखं" (ஸ்ர்வம் பரவஸம் து:க்கம்) 72. "सेवा श्रुतिः" (ஸேவா ஸ்வஸ்ருத்தி:) என்கிற லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு ஸேஷத்வத்தை து:க்கரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஸ்நத்தை அநுவதி,க் கிறார் 'ஸேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றே நாட்டில் காண் கிறதென்னில்' என்று.

மு. 52. 'ஸேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றே நாட் டிற் காண்கிறது' என்னில்,-

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'அந்த நியமமில்லை' என்று தொடங்கி.

மு. 53. அந்த நியமம் இல்லை; உகந்தவிஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்கும்இருப்பு ஸுகுமாகக்காண்கையாலே.

வ்யா:-அதாவது-நாட்டுதன்னிலே 'பண்ணியின் திருவருள்' இத்தயாதீப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸுகுரூபமாகக் காண்கையாலே. ஸேஷத்வமாகிய து:க்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லை-என்கை.

“அபிமத விஷயத்தில் ஸேஷத்வம் ஸுகுமாகிறது. அவ்விஷயத்தில் குணமடியாக வந்ததாகையாலேயன்றே” என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அகாரத்திலே’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த ஸேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

வ்யா:-அதாவது-ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷதவப்ரதிபாதுகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணோபாயாகியான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வர விஷயமான இந்த ஸேஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்தது-என்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகுரூபமாயிருக்கக் குறையில்லை யென்று கருத்து.

‘ஆனால், ஓளபாதி,கமான இது ஸ்வரூபமன்றே?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்’ என்று.

மூ. 55. ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

வ்யா:—அதாவது-உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுகுரூபத்வத்துக்கு குணக்ருதத்வத்தை வேறுதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருதத்வம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்ன இத்தனையொழிய, அர்த்தஸ்திதியை நிரூபித்தால் 73. “स्वत्वमात्मनि सजातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम्” (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸ்ஞஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்) 74. “आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावञ्च सदा सर” (ஆத்மத்யாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாமயம் ஸ்வபாவம் ச ஸத்யா ஸ்மர) 75. “दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः । नान्यथा लक्षणं तेषां वन्धे मोक्षे तथैव च ॥” (த்யாஸ்பூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: | நான்யத்யா லக்ஷணந்தேஷாம் ப்ரந்தே, மோக்ஷே ததே,வ ச||) இத்யாதிகளிலே இத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாவிக்கமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்-என்கை.

‘ஸேஷத்வமேயென்று அவதாரிப்பானேன்? ஜ்ஞாநாநந்த, ஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அல்லாதபோதும் ஸ்வரூபம் இல்லையோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸேஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை’ என்று.

மு. 56. ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்தர்யபுத்தி, நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமத்தை துர்ஸிப்பிக்கிறார். மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே:— ‘ஆத்மாபஹாரமாவது’ என்று கொடங்கி.

மு. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்திரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்திரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

வ்யா:-அதாவது—76. “योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते। किं तेन न कृतं पापं चारेणात्मापहारिणा॥” (யோந்யத்யா ஸந்தமாத்த்மாநமந்யத்யா ப்ரதிபத்யதே। கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா) என்று ஸ்வரூபமூலமாகச் சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்திரம் என்கிற ப்ரதிபத்தி; ஸ்வதந்திரம் ஆமளவில் 77. “असन्व” (அஸந்வே) என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும்— என்கை. ஆகையால் ‘ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை’ என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து.

ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வரனுடைய காரணத்வமும், தூத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தபுலத்தால் வந்த ஸீய:பதித்வமும், ப்ரத்யயளித்த, துமான சேதன ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான ஸேஷத்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபந்ரயிக்கிறார் ‘ஸ்த்யாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்’ என்று.

மு. 58 ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணர்த்தம்.

வ்யா:-அகாவது-78. "तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं" (ததேவ பூதம் தது, பவ்யமா இதம்) என்றும், 79 "तदेवाग्निस्तथायुस्तत् सूर्यस्तदु चन्द्रमा:" (ததேவாக்நிஸ்தத்வாயுஸ்தத் ஸூர்யஸ்தது, சந்த்ரமா:) என்றும் இய்யாதிசுகளிலே ஏவகாரஸ்தூநத்திலே உகாரத்தை ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அர்த்தமாக்க உடைத்தாயிருக்கும்—என்கை.

'அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அயோக்யவ்யவச்சேக்யமாதல். அந்யயோக்யவ்யச்சேக்யமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற் சொல்லுகிறது எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால், பிறர்க்கு ஸேஷமன்றென்கிறது' என்று.

மு.59.இத்தால்,பிறர்க்குஸேஷம்அன்று என்கிறது

வ்யா:-அகாவது:-அவதாரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால் கீழ் ஈஸ்வர ஸேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து. அந்யர்க்கு ஸேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. சதூர்த்தியாலே ஈஸ்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதித்தமாகச்செய்தே, அந்யஸேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ? என்னில் வேகத்திலே ஒருவனுக்கு ஸேஷமான க்ருஹகேசுத்ர புத்ர தூஸாதிசுகள், வேறேயுஞ்சிலர்க்கு ஸேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் இந்த எவ்வாற்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு ஸங்கை உதிக்குமிதே; ஆகையாலே தாத்ருஸமான அந்யஸேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே வக்ஷமீஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார் 'பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறது என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்' என்று.

மூ. 60. பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்றிற்று என்றும் சொல்லுவார்கள்.

வ்யா:- அதாவது- 80 "अकारश्चित्स्वरूपस्य विष्णोर्वाचक इत्येते। उकारश्चित्स्वरूपायाः श्रियो वाची तथा विदुः ॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवलक्षणम् ॥" (அகாரஸ்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே। உகாரஸ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரியோ வாசி தத்யா விது: ॥ மகாரஸ்து தயோர்த்யாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம்॥) என்றும், 81 "अकारेणोच्यते विष्णुः सर्वलोकेश्वरो हरिः। उद्धता विष्णुना लक्ष्मीरुकारेणोच्यते सदा ॥ मकारस्तु तयोर्विप्र श्रीनारायणयोस्सदा। आत्मनः शेषभूतस्य वाचकः श्रुतिचोदितः ॥" (அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி:। உத்த்யூருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸத்யா॥ மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸத்யா। ஆத்மநஸ்ய ஸேஷபூதஸ்ய வாசக: ஸ்ருதிசோதி: ॥) என்றும் இத்யாதி, களாலே புகுவச்சூஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை புகுவத்வாசகமாகவும். உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும். மகாரத்தை தத்யூயஸேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே. லக்ஷ்மீவாசகமாகக்கொண்டு. இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பார்கள்-என்கை.

அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்யமென்று மத்தை அருளிச்செய்கிறார் அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யாநம் என்று.

மூ. 61. அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யாநம்.

வ்யா:- அதாவது- பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்ன புகுவச்சூஸ்த்ரத்தின் பற்றி நிற்கு விரோதியான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யாநம் க்ஷிதம்-என்கை.

அந்யஸோஷத்வமிப்படி க்ரூரமோ?என்ன,க்ரௌர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'தே3வர்களுக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ.62.தே3வர்களுக்கு சோஷமான புரோட3ாஸத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈஸ்வரஸோஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சோஷமாக்குகை.

வ்யா:— அதாவது-ஆராத்யரான இந்த3ராக்ஷி தே3வர்களுக்கு பேடாக்யதயா சோஷமாகக் கல்பிதமான புரோட3ாஸத்தை த3ர்ஸநஸ்பர்ஸநாக்ஷிகளுக்கு அநர்ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று. ப்ராப்தஸோஷியான ஈஸ்வரனுக்கு சோஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சோஷமாக்குகை—என்கை.

•இப்படி க்ரூரமான அந்யஸோஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரத3ாநாபேக்ஷிதம்' என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த3த்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் 'ப3க3ுவச்சே3ுஷத்வத்திலும் அந்யஸோஷத்வம் கழிகையே ப்ரத3ாநம்' என்று.

மூ.63. ப3க3ுவச்சே3ுஷத்வத்திலும் அந்யஸோஷத்வம் கழிகையே ப்ரத3ாநம்.

வ்யா:—அதாவது-வக்ஷமீஸோஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரத3ாநம் என்ற அளவேயன்று. ப3க3ுவான்தனக்கு சோஷமாயிருக்கும்திலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் சோஷத்வம் கழிகை ஆத்மாவுக்கு ப்ரத3ாநாபேக்ஷிதம்—என்கை.

இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் 'மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தர்' என்கையாலே' என்று.

மூ.64."மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்" என்கையாலே.

வ்யா:— அதாவது-யமகிங்கரஸம்வாதூத்தைத் திருமழி
சைப்பிரான் அருளிச்செய்த || “கிறம்பேன் மின்கண்டர்”
என் கிறபாட்டிலே பூகூவத லக்ஷணம் சொல்லுகிறவளவில்.
|| திருவடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்று
ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொரு
விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்திபண்ணாதவர்கள் என்று சொல்லு
கையாலே—என்கை.

ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வஸேஷத்வ பர
ஸேஷத்வங்களிரண்டும் அந்யஸேஷத்வமாகையாலே உபயத்
தையும் இவ்வகாரம் கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிக்யமிக்கிறார்
'இத்தால். தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன் றென்கிறது' என்று.

மூ. 65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று
என்கிறது.

வ்யா:— அதாவது-அந்யஸேஷத்வநிவர்த்தகமான இவ்வ
காரத்தாலே, அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவஸிஷ்டமாகை
யாலே இவ்வாத்மவஸ்து தனக்கும் உரித்தன்று. தன்னை
யொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உரித்தன்று என்னு மிடம்
சொல்லுகிறது—என்கை.

ஆக. உகாரார்த்தூத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.
அநந்தரம். த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரார்த்தூத்தை அருளிச்
செய்கிறார் 'மகாரம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 66. மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய்
ஜ்ஞாந வாசியுமாய் இருக்கையாலே, ஆத்மாவைச்
சொல்லுகிறது.

வ்யா:- அதாவது-82 “भूतानि च कर्णेण चर्षणेन्द्रियाणि च। एवमेव
तवर्णेण ज्ञानगन्धाद्यस्तथा ॥ मनःपकारेणैवोक्तं फकारेण त्वदङ्कृतिः। यकारेण

मकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते॥ आत्मा तु स मकारेण पञ्चविंशः प्रकीर्तितः॥” (பூதநாசி ச கவர்க்கே, சவர்க்கே, ணேந்த், ரியாணி ச | டவர்கே, ண தவர்கே, ண ஜ்ஞாநக, ந்த, த, யஸ்த, த, த, || மந: பகாரேணவோக்தம் புகாரேண த்வஹங்க்ருதி: | புகாரேண புகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே || ஆத்மாது ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||) என்கிறபடியே ப்ருதி, வ்யாதி, ப்ரக்ருத்யந்தமான இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாயிருந்துள்ள ககாராதி, புகாராந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும் போலன்றிக்கே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய். “மந-ஹி” (மந-ஜ்ஞாநே) என்கிற த, துவிலேயாதல், “மநு-அவயோநே” (மநு-அவயோநே) என்கிற த, துவிலேயாதல் நிஷ்பந்நமாகையாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே. 83. “பஞ்சவிம்ஸோயம் ப்ருஷ:” (பஞ்சவிம்ஸோயம் ப்ருஷ:) 84. “பஞ்சவிம்ஸா ஆத்மாபுவதி” என்கிறபடியே பஞ்சவிம்ஸகனாய் 85. “விஜ்ஞானாது ப்ருஷ:” (விஜ்ஞானாத்மா ப்ருஷ:) 86. “விஜ்ஞானாத்மே கெந விஜ்ஞானாத்” (விஜ்ஞானாத்மே கெந விஜ்ஞானாத்) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநவ்ஸரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது-என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே த்ரிவித, த்மவர்க்க, த்தையும் இதுவே செரல்வவேண்டுமாகையாலே. அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்’ என்று.

மு. 67. இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.

வ்யா:- அதாவது-இப்படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான் ஆத்மஸமஷ்டிக்கு வாசகம்-என்கை.

‘ஏகவசநம் ஸமஷ்டி வாசகமாமோ?’ என்கிற ஸங்கையிலே. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஜாத்யேகவசநம்’ என்று.

மு. 68. ஜாத்யேகவசநம்.

வ்யா:- அதாவது-வீர ஹிஸமுஹந்தைச் சொல்லுகிறவன் ‘இது ஒரு நெல்’ என்றால், அந்த ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநம் போலே. இதுவும் ஆத்மஜாத்யேகவசநம்-என்கை.

'இம்மகாரத்தால், ஆக்மாவினுடைய எவ்வாகாரஞ் சொல்லுகிறதா?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

வ்யா:-அதாவது-பஞ்சவிம்ஸாஹரமாய். ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், 'ஸோஷத்வாஸ்ரயமான ஆக்மா ஜ்ஞாநாஸ்ரயபூகணவன்' என்று, அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று-என்கை.

'தேஹோஹம். மநுஷ்யோஹம். ஸ்தூலோஹம், க்ருஸோஹம்-என்று தேஹத்திலே அஹம்பூக்தி, வ்யவஹாரங்கள் நடவாழிற்க, அஹமர்க்கூபூகண ஆத்மா. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸோகூரத்திலே சொன்னோம்' என்று.

மூ. 70. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸோகூரத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:-அதாவது-அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாதியூரின்றுகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வ்யாவ்ருத்தியைத் தத்வஸோகூரமாகிற ப்ரபூந்தத்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது-என்கை.

'தூர்மிஸ்வரூபகதூர பூர்வகமாக தத், தூர்மமான ஸோஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க. இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதூமம் ஸோஷத்வத்தைச் சொல்லி. பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்?' என்கிற ஸங்கையிலே. அப்படி

சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'மணத்தையும்' இய்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே.

மூ. 71. மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும், ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே, சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது "உயிரினாற் குறைவில்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— அதாவது—மணத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும், ஒளிக்கு ஆஸ்ரயமென்று ரத்நத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்றாயிற்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது; சேஷத்வாஸ்ரயமல்லாதபோது. "உயிரினாற் குறைவில்" என்று புகுவச்சேஷத்வ ரஷிதமான ஆத்மாவால் அபேகையுடையோமல்லோம் என்கிறபடியே த்யாஜ்யனாய்விடுமிக்கணை. இப்படியிருந்துள்ள சேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்ற, சேஷத்வத்தை முந்துறச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று—என்கை.

பத்யத்ரயாத்மகமான இப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக் கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக' என்று கொடங்கி.

மூ. 72. ஆக, ப்ரணவத்தால் / "கண்ணபுரமொன்று டையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ" என்கிற படியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

வ்யா:— அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், ப்ரணவத்தால் / "கண்ணபுரமொன்று டையானுக்கு" என்று சதுர்த்யந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், / "அடியேன்" என்று சேஷத்வாஸ்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், / "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்று அந்யசேஷத்வ நிவர்த்தகமான

உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திப்படியே. ஜீவபரஸம்புந்தத்தை உண்டான ஸேஷஸேஷிபூவஸம்புந்தத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

இன்னமும் பொய்கையாருடைய தீவ்யஸூக்தியாலே 'ஸேஷத்வப்ரதிஸம்புந்தி, ஒரு யிதூநம்' என னுமிடந்தோற்ற இந் த ஜீவபரஸம்புந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் "இத்தால் * 'தாமரையாள் கேள்வன்' " என்று கொடங்கி.

மூ. 73. இத்தால், "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று.

வ்யா:—அகாவது-இப்ரணவத்தால். * "தாமரையாள் கேள்வன்" என்று-அகாரவாச்யரூய் ஸேஷித்வப்ரதிஸம்புந்தியான ஸ்ரீய:பதியையும். * 'ஒருவனையே நோக்கும்' என்று சதுர்த்த்யுகாரங்களாற் சொல்லுகிற அந்யார்ஹஸேஷத்வப்ரயுக்தமான ஆத்மவினூடைய ததேகபரதையையும். 'உணர்வு' என்று-அந் த ஸேஷத்வ-ஆஸ்ரயமாகம காரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானைகநிநூபணீயனான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே. ஜீவபரஸம்புந்தம் சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்தப்ரத்யானமாக ப்ரணவார்த்தத்தையோஜித்தார் கீழ்; அதில் தாத்வார்த்தப்ரத்யானமாக ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரத்தாலும்' என்று கொடங்கி.

மூ. 74. அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையும், ரக்ஷயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும், பூலத்தையும் சொல்லிற்று.

வயா:—அதாவது-அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; இப்படி ரக்ஷித்திறதற்குப் பூலம்-இவ்வாத்மவஸ்து அத்தலைக்கு அநந்தார்ஹமாக விநியோகப்படுகையாகையாலே அவ்வநந்தார்ஹ ஸேஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபூலத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

ஆக. இம்மந்தரத்திற் ப்ரத்யம்பத்யமான ப்ரணவரூர்த்தத்தை அருளிச்செய்காராயிற்று.

இனி. மேலிற்பத்யங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மந்த்ரஸேஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை முந்திற அருளிச்செய்கிறார். (இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது) என்று.

மு. 75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

வ்யா:—“இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது. ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்திற்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை விஸதீகரிக்கை” என்று தீட்சிப்ப்ரகாஸத்திலும், 87. “उक्तार्थविशदीकारयुक्तार्थान्तर-बोधनम्। मत्तं विवरणं तत्र महितानां मनीषिणाम्॥” (உக்தார்த்த விஸதீகாரயுக்தார்த்தாந்தர போதநம் | மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷிணாம் ||) என்று ரஹஸ்யத்ரயார்த்த விவரணக்ரமமருளிச்செய்த ப்ரபூந்தத்திலும் விவரண வக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச்செய்தாரிறே.

விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு’ என்று தொடங்கி.

மு. 76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபத்யம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபத்யமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

வ்யா:— அதாவது—அந்யஸோஷத்வத்தைக்கழிக்கிறவிடத்தில் அந்யரிவே அந்யதமனாகச் சொல்லப்பட்ட தன்னை வெளியாகச்சொல்லிக் கழிக்கையாலே, உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷ்யபூத சேகநாசேதநங்களையும் ரக்ஷணையோடு யான குணதிகளையும் ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும் ஸ்வரூபமாகச் சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; 28. “நாகிஞ்சித்ருவீத: ஶைவம்” (நாகிஞ்சித்ருவீதஸ்ஸோஷத்வம்) 29. “அகிஞ்சிக்ரஸ்ய ஶைவானுர்பதி:” (அகிஞ்சிக்ரஸ்ய ஶோஷத்வநுர்பதி:) என்கிறபடியே கிஞ்சிக்காரமில்லாதபோது ஶோஷத்வவித்தி, இல்லாமையால் தத்வித்திக்கு உறுப்பான கிஞ்சிக்காரத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது சதூர்த்தி, ஶோஷத்வாஸ்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது. மகார வாச்யனான ஆத்மவினுடைய நித்யத்வம். ஏகரூபத்வம். பஹுத்வம் தொடக்கமானவற்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபத்யமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்—என்கை.

‘அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே வ்யுத்த்ரமமாக விவரிப்பானேன்?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அடையே’ என்று தொடங்கி.

மூ. 77. அடையே விவரியாதொழிக்கிறது—விரோதி, போய் அநுபுவிக்கவேண்டுகையாலே.

வ்யா:— அதாவது—அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதொழிக்கிறது—அகார விவரணமான நாராயணபத்யத்தில் புகுவதால் புவத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாராதியுகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுவாய்ப் பின்னை அநுபுவிக்கவேண்டுகையாலே என்கை.

இனி, மத்யமபத்யமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக, அதில் அவாந்தரபத்யபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் “நமஸ்ஸு ‘ந’ என்றும் ‘ம:’ என்றும் இரண்டுபதம்” என்று.

மு. 78. நமஸ்ஸு-“ந” என்றும் “ம:” என்றும் இரண்டு பதம்.

‘இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தம் எது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ம: என்கிற இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மு: 79. ‘ம:’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியன்’ என்கிறது; ‘ந’ என்று அதைத் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—‘ம:’ என்று ஷஷ்ட்யந்தமான இம் மகாரத்தால். மகாரவாச்யனான ஆக்மாவுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன தாதூர்த்த்யப்ரதிசேகாயான ஸ்வார்த்தக்ஷவம் தோற்றுக்கையாலே ‘தனக்கு உரியன்’ என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; ‘ந’ என்று நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே அதைக் கழிக்கிறது—என்கை.

உபாயபத்யத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேரப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆக நம: என்கிற இத்தால் தனக்கு உரியன் அன்றென்கிறது’ என்று.

மு. 80. ஆக ‘நம:’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியனன்று’ என்கிறது.

வ்யா:—பத்யக்ரமத்திலே அர்த்தஞ் சொல்லாதே, வ்யுக் க்ரமமாகச் சொல்லுகிறது நிஷேத்யத்தைச் சொல்லி நிஷே தித்க வேண்டுகையாலே; க்ரமத்திலே சொல்லும்போது ‘..விநிமின்முற்றவும்’ என்னுமபோலே நிஷேத்யூர்வகமாக நிஷேத்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அது நானும் பரந்தபடியிலே இவர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

‘தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று’ என்று அந்யஸேஷத்வத்தை நிஷேதித்க உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு

உரிக்கன்றென்றத்தையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இக்கையே விவரிப்பானேன்? என்கிற ஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பிறர்க்கு உரியனாவன்று' என்று தொடங்கி.

மு. 81. பிறர்க்கு உரியனான அன்று தன் வைலக்ஷணியத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங்கூட அழியும்.

வ்யா:- அதாவது-அந்யஸோஷ்யத்தான அன்று,ஸோஷத்வத்துக்கு இசைகையாலே, அந்யரிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஸோஷித்வாக்ரியான வைலக்ஷணியத்தைக்காட்டி அந்நிலையில் நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன்' என்று நிற்குமன்று 90. "வ் சே" (த்வம் மே) என்றால், 90. "அஹ் சே" (அஹம் மே) என்னுமது ஒழிய ஸோஷகவத்துக்கு இசையாமையாலே. மீட்டைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லையாய்விடும்—என்கை.

'இந் நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்ஸந்தான் எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

மு. 82. இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது.

'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதிதான் மூன்று' என்று.

மு. 83. விரோதிதான் மூன்று.

அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்' என்று.

மு. 84. அதாவது-ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்.

வ்யா:—இத்தால் ப்ரதமபதத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியும். இப்பதத்தில் ஆர்த்துமாக ளித்துக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும். உத்தரபதத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியுமென்கை. இந்நமஸ்ஸுதான் காகாஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்கள் சொல்லுகிற ஸ்வரூபப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிற்றே இருப்பது.

‘ இவ்விரோதித்ரயமும் கழிகையாவதுதான் எது? ’ என்ன. அது தன்னை அடையே அருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மு.85.ஸ்வரூப விரோதி, கழிகையாவது-‘யானே நீ என்னுடையமையும் நீயே’ என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி, கழிகையாவது-‘களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்’ என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி, கழிகையாவது- / ‘மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று’ என்றிருக்கை.

வ்யா:-‘ஸ்வரூபவிரோதி’ இத்யாதி, அதாவது-ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி, ‘யானே என்கனதே’ என்றிருக்கையாகையாலே. அது கழிகையாவது ‘யானே நீ யென்னுடையமையும் நீயே’ என்று ஆகும் ஆத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்குப் ப்ரகாரதயா ஸூஷம் என்றிருக்கை-என்கை. ‘உபாயவிரோதி’ இத்யாதி, அதாவது-உபாயத்துக்கு விரோதி, ஸ்வரூபக்ஷண ஸ்வாந்வயமாகையாலே. அது கழிசையாவது-‘களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்’ என்று— ‘துக்கத்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய். வேறொரு ரக்ஷகவஸ்துவையுடையேனல்வேன்’ என்றிருக்கை-என்கை. ‘ப்ராப்யவிரோதி’ இத்யாதி, அதாவது—ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி, ஸ்வப்ரயோஐநப்யத்தியாகையாலே. அது கழிகை

* திருவாய் 2-9-9. † திருவாய் 5-8-8. | திருப்பாவை 30.

யாவது- / "மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று" என்று- 'உன்னு
கப்புக்குப் புறம்பான் எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு'
என்றிருக்கை-என்கை.

இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும்
விரோதியாகிறது இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்க
ளாகையாலே. அதினுடைய க்ரெளர்த்தத்தையும் தந்ந்வருத்தி
யிலுண்டானான்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் 'ம:' என்கை
ஸ்வரூபநாஸம். 'நம:' என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம் என்று.

மூ. 86. 'ம:' என்கை ஸ்வரூபநாஸம், 'நம:' என்கை
ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

வ்யா:—அகாவது- 91. "चेतस्य यदा मयं स्वस्मिन् स्थीयं च
चक्षुनि। मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मयस्य वाचकम्॥" (சேதநஸ்ய யத்யா
மமயம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி | மம இத்யக்ஷரத்வந்த்வம்
தத்யா மம்யஸ்ய வாசகம் ||) என்கிறபடியே. 'ம:' என்கிற
இதிலே அஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகையாலே
அதிலே அந்நிகனாகை—இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்
துக்கு நாஸம்; 'நம:' என்று அதில் அந்வயமற்றிருக்கை-ஸ்வ
ரூபத்துக்கு உஜ்ஜீவநம்-என்கை. 92. "इत्यक्षरस्तु भवेन्मृत्युस्यक्षरं
ब्रह्मणः पदम्। ममेति इत्यक्षरो मृत्युर्न ममेति च शाश्वतम्॥" (த்யக்ஷரஸ்து
புவேந் ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் | மமேதி த்யக்ஷ
ரக்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந மமேதி ச ஸாஸ்வதம் ||) என்னக்கடவதிறே.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விவராதிகளைக்
கழிக்கிற அளவன்றிக்கே. இந்நமஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதிக்
த்யத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கும் என்கிறார் 'இதுதான் ஸ்வ
ரூபத்தையும், உபாயத்தையும், ப்ரலத்தையும் காட்டும்' என்று.

மூ. 87. இதுதான்-ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையு
யும், ப்ரலத்தையும் காட்டும்.

இதுகன்னை உபபாதிக்கிறார். மேல் மூன்று வாக்யத்
தாலே.

மு.88. * "தொலைவில்லிமங்கலந் தொழும்" என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; † "வேங்கடத்து உறை வார்க்கு நம்" என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று; || "அந்தி தொழுஞ் சொல்" என்கையாலே, பூலம் சொல்லிற்று.

வ்யா:— 'தொலைவில்லி மங்கலம்' இத்யாதி, அதாவது— * "தொலைவில்லி மங்கலந்தொழும்" என்று அவனுக்கந்தருளின நிலத்தளவும் செவ்வ ஸேஷமாயிருக்கும் படியாய்ச் சொல்லுகிறவளவில் 'தொழும்' என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று-என்கை. 'வேங்கடத்து' இத்யாதி, அதாவது—† "வேங்கடத்துறை வார்க்குநம்" என்று திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸேஷம் நான்; எனக்குரிமையனலேன் என்று ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவ்வன உபாயமென்னுமிடம் எரித்தி, சிக்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று-என்கை. 'அந்தி தொழுஞ்சொல்' இத்யாதி, அதாவது. || 'அந்தி தொழுஞ் சொல்' என்று தூஸ்யரஸம் அதிசயித்தால் அகனுடைய சரமத்யுஸையிலே சொல்லக்கடவ "தொழுஞ்சொல்" என்று நமஸஸ்யுத்தத்தைச் சொல்லுகையாலே, பூலம் சொல்லிற்று-என்கை.

இப்பத்துத்திலே, ததீயஸேஷத்தவமும் ஆர்த்தகூமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே, அத்கை அருளிச்செய்கிறார் 'உற்றதும்' என்று தொடங்கி.

மு.89. / 'உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை' என்கிற படியே இதிலே பாகவதஸேஷத்தவமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:— அதாவது- / "நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை" என்று திருமந்திரங்கற்றத்தால் நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை

* திருவாய் 6-5-1. † திருவாய் 3-3-6. || திருவாய் 10-8-7. / பெரியகிரு 8-10-3. ; (பா) என்கையாலே.

என்னும் இவ்வர்த்துத்திலே' என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாய். புகுவச்சேஷத்வம் உள்ளபடிப் ப்ரகரணிக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே தத்காஷ்டையான புகுவத ஸேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கவேணும்—என்கை.

இப்படி ஆர்த்துமாக அநுஸந்திக்கப்படும் புகுவத ஸேஷத்வந்தான். இந்நமஸ்ஸிலன்றிக்கே ஸ்தூலாங்கரங்களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே. அதை அருளிச் செய்கிறார் 'இது அகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவர்கள். உகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவர்கள்' என்று.

மூ. 90. இது-அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

வ்யா:— அதாவது- சதுர்த்தியாலே ஆத்மாவினாடைய புகுவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, " புகுவச்சேஷத்வகாஷ்டையான இந்த புகுவத ஸேஷத்வாநுஸந்தானம் அகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள். அந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு எல்லை ததீய ஸேஷத்வபர்யந்தமாக நிற்கையாகையாலே. அந்யார்ஹத்வப்ரதிபாதுகமான உகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள்—என்கை. ஆர்த்துமாகையாலே. அவ்வவஸ்தூலங்களிலும் சொல்லவாயிருந்ததேயாகிலும். கந்தல் கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருத்து.

இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்ற இகிற்பிறந்த ப்ரதிபத்திக்குண்டான வாசியை அருளிச் செய்கிறார் 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 91. 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

வ்யா:- அதாவது- 93. "स्वरूपं स्वात्म्यं भगवतः" (ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் புகுவத:) என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன். ஸ்வார்த்தப்பரனாயே இருக்கும்; சைகந்யரஹிகமாகையாலேதனக்கே என்கைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்த. பரார்த்தகாமாயே இருக்கும். சதுர்த்தியிற்சொன்னஸேஷ்வத்வத்தையும் மஹார்த்திற்சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடையனான ஆக்மா ஜ்ஞாத்ருத்வபுலத்தாலே ஸ்வார்த்தத்தைக்கும், ஸேஷ்வத்தாலே பரார்த்தத்தைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று. நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபகுக்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படியின்றிக்கே, பரார்த்தத்தை வேஷமான அசித்துப் போலே :: 'தனக்கேயாக வெண்கொள்ளாமீதே' என்கிறபடியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங் கொள்ள வேணும் என்று அபேக்ஷிச்சிறது இந்நமஸ்ஸாலே—என்கை.

'தனக்கேயாக' என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் 'அதாவது' என்றுகொடங்கி.

மு.92. அதாவது-பேராகுத்யஸையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

வ்யா:-இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது—தன்னோடே கலந்து பரிமாறும் த்யஸையில் பேரக்காவான ஈஸ்வரன் † 'ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்டமாயன்' என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து. தன்வ்யாமோஹத்தாலே தாழ்நின்று பரிமாறி இத்தலையில் ஸேஷ்வத்தை அழிக்கும்போது 'நம் ஸேஷ்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்' என்று நைச்யம் பூவித்து இரயத்து அவன் பேராகுத்யை அழியாதொழிகை—என்கை.

'இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு வேறுதுவென்?' என்ன. அந்நிச்செய்கிறார் 'அழிக்கைக்கு வேறு' என்றுகொடங்கி.

|| திருவாய் 2-9-4. † திருவாய் 9-6-7.

மூ. 93. அழிக்கைக்கு ஹேது-கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும்.

வ்யா:— அதாவது-ஈஸ்வரன் மேல்விழுந்து விரியோக,ங் கொள்ளுகிறத,க,ஸையிலே இவன்நைச்சயம்ப,ர,வித்து இருய்த்து அவன் பே,ர,க,த்தை அழிக்கைக்கு ஹேது. 'ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்தில சொல்லிற்று; சதுர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வப,ர,வனாகச் சொல்லுகையாலே. மேலிற் பதத்திலும் சொல்லும்—என்கை.

இனி. இப்பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தியனுடைய வைப,வத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு. இப்பத,கத்தை நிக,மித்தருளுகிரர் மேல்;

மூ. 94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா து,ஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு. இதுஇன்றிக்கே இருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதி,களும் ப்ராயசித்தாதி,களும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாபாபங்களும்போம், எல்லாப,லங்களும்உண்டாம்.

வ்யா:— 'இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்' என்றது- 'தனக்கேயாக எனக்கொள்ளவேணும்' என்னும் இவ்வக்யந்த பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிகத்துக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவன்—என்கை.

'இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாது,ஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்' என்றது-இப்பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தி இல்லாதபோது. 94. "किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा" (கிம் தேந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிண) என்கிறபடியே ஸகலது,ஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய்விடும்—என்கை.

‘இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு’ என்றது—
இது உண்டாகவே எல்லா ஸுக்ருதமும் பண்ணினால்
பிறக்கும் ப்ரீதி ஈஸ்வரனுக்கு வினையைலே. இந்தப்பார
தந்த்ரயப்ரதிபத்தியிலே ஸகலஸுக்ருதமும் உண்டு-என்கை.

‘இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதி,களும்
ப்ராயஸ்சித்தாதி,களும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்’ என்றது—
இந்தப் பாரதந்த்ரயப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்கசெய்தே.
ஈஸ்வர ப்ரீணநார்த்தமாச இவன் பண்ணும் யாக்யாதி,
கர்மங்களும், தன் பாபவிமோசநார்த்தமாசப் பண்ணும்
க்ருச்சூரசாந்த்ராயணாதி,களாகிற ப்ராயஸ்சித்தாதி,களும்
ஈஸ்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசநத்துக்கும் உடலாகாமை
யாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்—என்கை.

‘இது தன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும்போம். எல்லா
புலங்களும் உண்டாம்’ என்றது—இந்தப் பாரதந்த்ரய
ப்ரதிபத்தியாலே ஈஸ்வரன் இவனளவிலே அநுகூரஹாதி
ஸயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிகூரஹாத்மக
மான ஸகல பாபங்களும் போம்; * ‘உன்னடியார்க்கென்
செய்வனென்றேயிருத்தி நீ’ என்கிறபடியே இவனுக்கெக்
தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே
ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி தொடக்கமாக கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்த
மாக ஸகல புலங்களும் உண்டாம்—என்கை. ஆக மத்யம
பத்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பத்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்
கிறார் ‘நாராயணென்றது’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 95. நாராயணென்றது நாரங்களுக்கு அயந
மென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—நாராயண பத்யந்தான் ‘நாராணம்
அயநம் ய: ஸ: நாராயண:’ என்றும் ‘நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:

* பெரிய-திருவ 53.

நாராயண:"என்றும் தத்புருஷபுஹுவீ ஹிருப ஸமாஸ்த்யவயஸிக்யகாமாகையாலே, அதில் தத்புருஷனில் அர்த்தகூத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களுக்கயநமென்றபடி' என்று.

நாரங்களாகிறவை தாம் எவை? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்' என்று.

மூ. 96. நாரங்களாவன-நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

வ்யா:-நாரபத்யம் "நர" என்றும் "நார" என்றும் "நாரா:" என்றுமாய் "ரிஷ-ஷ்யே" (ரிங்-ஷ்யே) என்கிற தூதுவிலே 'ர' என்று பத்யமாய் க்ஷயிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி நகாரம் அதை ரிஷேஷ்டித்து "நர" என்று க்ஷயமில்லாத நித்யவஸ்துவைக்காட்டி ஸமூஹார்த்தகூத்திலே 'அண்'ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருக்யத்யுமாய் "நார" என்று நித்யவஸ்து ஸமூஹத்தைச் சொல்லி 'நாரா:' என்று புஹுவசநமாகையாலே ஸமூஹ புஹுவஸ்துக்கைச் சொல்லுகையால், 'நித்யவஸ்துக்களினுடையதிரள்' என்கிறார். இதில் 'நித்ய' என்கையாலே நாரஸப்தார்த்தமும், 'வஸ்துக்கள்' என்கையாலே நாரஸப்தார்த்தமும். அவற்றினுடைய 'திரள்' என்கையாலே புஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்டதிறே.

'தாத்தூருங்களானவை தாம் எவை? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

மூ. 97. அவையாவன-ஜ்ஞானநந்தாமலத்வாதி, களும், ஜ்ஞான ஸக்த்யாதி, களும், வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யாதி, களும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதி, களும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யயுதங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்யஸூரிகளும், சூத்ரசாமராதி, களும், திருவாசல் காக்கும்

முதலிகளும், க₃ணுதி₃பரும், முக்தரும், பரமாகாஸமும், ப்ரக்ருதியும், ப₃த₃தாத்,மாக்களும், காலமும், மஹத₃தி₃விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தே₃வாதி₃ பத₃ார்த்த₃ங்களும்.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநா நந்த₃ாமலத்வாதி₃கள்)ஆவன—ஸ்வரூப நிரூபக த₃ர்மங்கள். ஆ₃தி₃ஸ₃ப₃க₃ய₃த்கா₃லே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநாஸக்த்யாதி₃கள்) ஆவன—நிரூபித ஸ்வரூப வி₃ஷ₃ணங்களான ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணங் களுக்கும் ப்ரத₃ாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாந₃க்தி ப₃ல ஸ்வர்ய வீர்யதேஹஸ்ஸு₃க்களாகிற ஷட்₃கு₃ணங்கள். (வாதஸல்ய ஸௌஸீல்யாதி₃கள்)ஆவன—அந்த ஷாட்₃கு₃ணயாயத்தமான வாதஸல்ய ஸௌஸீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்யாத்ய ஸங்க்யேயகல்யாணகு₃ணவி₃ஷ₃ணங்கள். (திருமேனி) ஆவது—அஸாதாரணமான தி₃வ்யமங்குள விக்₃ரஹம். ஏகவசநம் ஜாத்யபி₃ப்ராயமாய், நித்யமான தி₃வ்யவிக்₃ரஹத்தையும் ஸ்சி₃கமாகப் பரிக்₃ரஹிக்கும் விக்₃ரஹாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமூஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. இதுதான் நடுவிறிறுவீதிப் பிள்ளைபுட்டர். ஆச்சான் பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரப₃ந்த₃ங்களிலே ஸு₃ஸ்பஷ்டம். (காந்தி ஸௌகுமார்யாதி₃கள்) ஆவன—அந்த விக்₃ரஹகு₃ணங்களான ஸௌஸீல்ய ஸ்வரூப ஸௌகுமார்ய ஸௌகு₃ந்த்ய லாவண்ய யௌவநாதி₃கள். (தி₃வ்யபூ₃ஷணங்கள்) ஆவன—ஆ₃ப₃ரணக்ர₃ணையிலே ப₃ாஷ்ய காரர் அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி₃ நூபுராந்தமாக அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்யேயமான திருவாப₃ரணங்கள். (தி₃வ்யாயுத₃ங்கள்) ஆவன—அழகுக்கும் ஆஸ்ரிதவிரோதி₃ சிரஸந்த₃க்கும் உடலாயிருந்துள்ள ஸங்க₃சக்ரக₃த₃ா-அஸி ஸாரங்க₃தி₃—அஸங்க்யேய ஆயுத₃வி₃ஷ₃ணங்கள். (பெரிய பிரபு₃யார் தொடக்கமான நாச்சிமார்) ஆவார்—95. “श्रीवृक्ष एवंभूतभूमिनीलानायक” (ஸ்ரீவல்லப, எவம்பூ₃த₃பூ₃மிநீளாநாயக) 96. “देवि त्वामनु नीलया सह मही देव्यस्सहस्रं तथा” (தே₃வி த்வா

மநு நீளயா ஸஹ மஹீ தேய்வ்யஸஸஹஸ்ரம் தத்யா) என்கிற படியே ப்ரக்யாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமாநைகளான பூயிரீகைகளும். மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும். "லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருகி மஹிஷீவர்க்யங் களும்" என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (நித்ய ஸூரிகள்) ஆவார்-அந்தக்யூருடய விஷ்வக்ஸேஸநாதிகளாயிருந் துள்ள அஸங்க்யேயரானஸூரீஜநங்கள். (சுத்ரசாமராதிகள்) ஆவன-கைங்கர்யஉபகரணங்களான சுத்ர சாமர தாலவ்ஷந்த ப்ரநங்க்யாரபதத்யூரஹாதிகள்.(திருவாசல்காக்கும்முதலிகள்) ஆவார்-சண்ட்யுப்ரசண்ட, பத்ரஸுபத்ர ஜய வஜ்யாதிக் கள். (கணுதிபர்)ஆவார்-குமுக்யகுமுக்யக்ஷ பண்ட்யூகவாமந ஸங்குகர்ண ஸர்வநேத்ர ஸுமுக்ய ஸுப்ரதிஷ்டிகாதிகள். (முக்தர்)ஆவார்- "கரைகண்டோர்" என்கிறபடியே ஸம்வார ஸாக்யரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகாரராய். நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர். (பரமாகாஸம்) ஆவது-பஞ்சோபநிஷந் மயமான பரமபத்யம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷந் மயமாகையாலே ஸமூஹாத்மகமாயிறே இருப்பது. ஆகையால் ஸமூஹக்யுணனைக்கு விரோத்யமில்லை. "பஞ்சோபநிஷந் மயமாகையாலே. பரமபத்யமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக. 'ஜ்ஞாநாநந்த்யாமலத்வாதிகளும்' என்றுதொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்வரூபநிருபக த்யர்மங்களையும், நிருபித ஸ்வரூப விஸேஷணங்களான கல்யாணகுணங்களையும். அக்குணங் களுக்கு ப்ரகாஸகமான த்யுவ்யமங்க்யுள விக்யூரஹத்தையும். விக்யூரஹகுணமான ஸௌந்த்யூரயாதிகளையும், அந்கௌந்த்யூர் யாதிகளோட்பாதி பூத்தாற்பாலேசாத்தின த்யுவ்யபுரணங் களையும். அவ்வபுரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான த்யுவ்யபுரணங்களையும். இவையிக்கணையும் காட்டிலெரித்த நிலவாகாகபடி அருகேயிருந்து அநுபுவிக்கிறநாச்சிமாரையும்.

அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளையும். அவர்களுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சூத்ரசாமராதி, களையும். "இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ" என்று வயி றெறிந்து நோக்கும் திருவாசற்காக்கும் முதலிகளையும். அப்படி மங்குளாஸாஸநபரராய், திருப்படைவீட்டுக்கடையக் காவலாயிருக்கும் க்ஷுண்திபரையும். நிவ்ருத் தஸம்ஸாரராய். அவர்களோடு ஒருகீகார்வையாய் அடிமைசெய்கிற முக்தரையும், அவ்வுடிமைக்கு வர்த்தகமான பரமபத்யத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல். (ப்ரக்ருதி) ஆவது—க்ஷுணத்ரயாத்மகதயா ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும் மூலப்ரக்ருதி. "க்ஷுணத்ரயாத்மிகையாகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும்" என்றிறே இதற்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (புத், த, தாத்மாக்கள்) ஆவார்—உரைமெழுகிற்பொன்போலே, இப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்த்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள். (காலம்) ஆவது—அஹாராத்ராத்விபாக்யுத்தகதயா ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும் அசித்துவிஸேஷம். "அஹாராத்ராத்விபாக்யுங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக இவ்வளவும் ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்லிற்று.

மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யத்வமாவது—ஸத்தான பத்யார்த்தக்தி னுடைய உத்பத்தி விநாஸாத்யந்தாப்யாவம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது—உத்பத்தி விநாஸயோக்யாகா நிற்குச் செய்தையும். பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூப விங்க்யாதிகளுடைய அந்யத்யாப்யாவம்.

இதில் (மஹாத்ராத், விகாரங்கள்) ஆவன—மஹத்தத்வந் தொடங்கி ப்ருதிவியளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று

தத்வமும். (அண்டங்கள்) ஆவன—இம்மஹக்ஷாத்திகளாலே ஆரப்யக்ஷங்களாய் 97. "अण्डानां तु सहस्राणां सहस्राण्ययुतानि च" (அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதானி ச) என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற அண்டுவிஸேஷங்கள். (அண்டுத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதிபத்யார்த்தங்கள்) ஆவன—அண்டூர்ந்தர்வர்த்திகளான தேவ மநுஷ்ய திர்யக்ஸ்தூவரங்கள். ஆக, நாரபத்யார்த்தம் அருளிச்செய்காராயிற்று.

மேல். அயநபத்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்— அயநமென்றது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்றபடி' என்று.

மூ. 98. அயநம் என்றது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது— அயநப்யும் ஆஸ்ரயவாசியாகையாலே இவற்றுக்கு அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்றபடி—என்கை.

புஹுவீஹி ஸமாஸார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அங்ஙனன்றிக்கே. இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக உடையனென்னவுமாம்' என்று.

மூ. 99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையனென்னவுமாம்.

வ்யா:-அதாவது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்று தக்புருஷனாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே. 'இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன்' என்று புஹுவீஹியாகச்சொல்லவுமாம்—என்கை.

'இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயம்' என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றையாகிலும். 'இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன்' என்கிற இடத்தில். குணங்களையொழியச் சொல்லவேணும்: அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில், ஆத்மாஸ்

ரயமும் அநவஸ்தையமாகிற தேசாஷங்கள் வருமாகையாலே. "தன் குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குண விஸீஷ்டனாலே வ்யாபிக்கவேணும். நிர்க்குணமாய் வஸ்து இராமையாலே; அப்போது, வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபக குணங்களாய், வ்யாபக குணங்களே வ்யாப்ய குணங்களாய் வருகையாலே. ஆத்மாஸ்ரய தேசாஷமுண்டாம்; அதுக்கு மேலே. தன் குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்கவென்று புக்கால். ததாஸ்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்க வேணும். ஆகையாலே, அநவஸ்தா துஸ்தமாம்" என்று இது தன்னைஸுஷ்டமாசுச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிநேற.

இவ்வுபய ஸமாஸத்தாலும் ப்லிதாஸ்ததை அருளிச் செய்கிறார் 'இவையிரண்டாலும்' என்று தொடங்கி.

மு. 100. இவையிரண்டாலும் ப்லித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

வ்யா:—அதாவது—நாரங்களுக்கு அயநம்; 'நாரங்களை அயநமாகவுடையவன்' என்கிற இவை இரண்டாலும் ப்லித்த அர்த்தம்—தன்னையொழிந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும். இப்படிப் பெரியன தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னையமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யமும்—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இந்த ஸமாஸத்வய ப்லிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் 'அந்தர்யாமித்வமும். உபாயத்வமும். உபேயத்வமுமாகவுமாம்' என்று.

மு. 101. அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—ப்லிதாஸ்ததையும் தத்புருஷனுமாகிற உபயஸமாஸத்தாலும் ப்லித்தது-அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமும்.

களிற் சொல்லுகிறபடியே. அகில சேதநாசேதநங்களிலும் அந்தராத்மதயா அவஸ்திகனாய்க்கொண்டு நியந்தாவா யிருக்கையாகிற அந்தர்யாமித்வமும் “ஐ-ரதௌ” (இண்கு, தெள) என்கிற த்ராதுவிலேயாதல் “அய ரதௌ” (அய கு, தெள) என்கிற த்ராதுவிலேயாதல் ஸித்திகுமான அயநபத்யுத்தில் கரணவ்யுத் பத்தியாலும் கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலும் ப்ரகாஸிதமான உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம்—என்கை. ப்ரஹ்ம வ்ரீஹியோஜநை சொல்லுகிறவிடத்திலே யோக்யதாநு குணமாக நாரஸ்ப்யுத்தை குணங்களையொழிந்த வஸ்துக் களுக்கு வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே தத்புருஷ யோஜநையிலும் அயநஸ்ப்யுத்தை உபாயோபேயவாசியாகக் கொள்ளுமளவில் யோக்யதாநுகுணமாக நாரஸ்ப்யுத்தை அசேதநங்களை ஒழிந்த சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கடவது. 98. “नारस्विति सर्वेषुसां समूहः परिकथ्यते। गतिरालम्बनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः॥” (நாரஸ்தவிதி ஸர்வபும ஸாம் ஸமுஹை: பரிகத்யதே | கயதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸம்ருத:) என்றும். 99. “नारश्चदेन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुद्धेः। तेषामयन-भूतत्वान्नारायण इहोच्यते॥” (நாரஸ்ப்யுத்தேந ஜீவானாம் ஸமுஹை: ப்ரோச்யதே புத்தே: | தேஷாமயந பூதத் வந் நாராயண இஹோச்யதே ||) என்றும் இத்த்யாகிகளிலே இவ்வர்த்தம் சொல்லப்படாநின்றதிறே.

கர்மணிவ்யுத்பத்தி ஸித்திகுமான ப்ராப்யத்வத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ஸர்வ ப்ரகார விஸீஷ்டமாயிருக் கையாலும். ப்ரஹ்ம வ்யாப்யமும் ப்ராப்யமாயிருக்கையாலும். ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வவிசய ப்ரஹ்மத்வமும் இப்பத்யுத்திலே சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறார் ‘எம்பிரான்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 102. “எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே, ஈஸ்வரனே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

வ்யா—அதாவது-நாராயண ஸப், த₃ர்த்த₂தை அநுஸந்தி₄க்கிற திருமங்கையாழ்வார் * “எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கர சென்னுடைவானுள்” என்கையாலே, ஈஸ்வரனே இவ்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமென்று இப்பத₃த்திலே சொல்லும்—என்கை.

‘இப்படி ப₃ந்து₄பூ₄தனய்க்கொண்டு, இத்தலைக்கு அவன் செய்துமது எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘நாம் பிறர்க்க’ எனவன்றும், அவன் நமக்காயிருக்கும்’ என்று.

மூ.103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-நாம் தன்னோடு ஒட்டற்றுப் பிறர்க்கு நல்லராயிருந்த காலத்திலும், அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்கும்—என்கை.

‘இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இராமடம்’ என்று தொடங்கி.

மூ.104. இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

வ்யா:— அதாவது-நேர்கொடுநேர் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே து₃ர்மானத்தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே பு₄ஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன்பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதநர் ஸ்வாதந்தர்ய மடித்துத்திரியாநிற்க. இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாலாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும்—என்கை.

* பெரிய திருமொழி 1-1-6.

ஆக. இந்நாராயண பத்யத்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் பூந்தியான ஈஸ்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. இதில் விபுத்தயம்ஸுத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குறபடியை அருளிச்செய்கிறார். 'ஆய என்கிற இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 105. 'ஆய' என்கிற இத்தால் * "சென்றற் குடையாம்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது--'ஆய'என்கிற இந்தச் சதுர்த்தியாலே * "சென்றற் குடையாம்" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிற படியே திருவநந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வவித்யுகைங்கர்யங்களும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது—என்கை.

'நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்த பாரதந்தர்யம் சொல்லியிருக்க. இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பூஷியாது' என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஸ்ரத்தை அநு வதிக்கிறார் 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குக் கூடுமோ வென்னில்' என்று.

மூ. 106. 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குக் கூடுமோ?' என்னில்;

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'படியாய்க்கிடந்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 107. / "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தினை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

* முதல்திருவ 53. / பெருமாள் திருமொழி 4-9.

வ்யா:— அதாவது— “படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே” என்று, அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடே கைங்கர்யப்ரார்த்தக்ஷணையையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்யப்ரார்த்தக்ஷணை-ஸ்வரூபாகத்ருத்வரூப அஹங்காரப்ரயுக்தமாய்க் கொண்டு வந்தேறியானது அன்று. ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தீரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்தது—என்கை.

உத்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதுர்த்தியின் கைங்கர்யப்ரார்த்தநாப்ரகாஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆகையால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 108. ஆகையால் * “வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம்” என்கிறப்ரார்த்தக்ஷணையைக்காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—கைங்கர்யப்ரார்த்தக்ஷணை வந்தேறி அன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே, * “வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” என்று, அடிமையில் ஒன்றும் நமுவாதபடி ஸகலகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்’ என்கிறப்ரார்த்தக்ஷணையை, இச்சதுர்த்திய்ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை.

இனி. இந்தக் கைங்கர்யப்ரார்த்தக்ஷணை இடைவிடாமல் நடக்கக்கே கு உறுப்பானப்ராப்யருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார் ‘கண்ணாரக்கண்டு’ என்று தொடங்கி.

மூ. 109. || “கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் “ஸத்யா பஸ்யந்தி” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

வ்யா;-அதாவது-|| “இமையோர்களுக்குழாம், தொழுவதுஞ் குழ்வதுஞ்செய் தொல்லைமலைக் கண்ணாரக்கண்டு. கழிவ

* திருவாய் 3-3-1. || திருவிருத்தம்-97.

தோர் காதலுற்றுர்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்' என்று 'நித்யஸாலிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபுவம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' என்னுமாயேபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸ்வங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்டகாலத்தில் 100. "सदा पश्यन्ति" (ஸத்யா பஸ்யந்தி) என்கிறபடியே ஸத்யா அநுபுவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ஹேதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'பழுதே' என்று தொடங்கி.

மூ. 110. : "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இழந்த நாளுக்க்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

வ்யா:-அசாவது—‡ செங்கண்டலோதவண்ணரடி அரவணமேற்கண்டு தொழுதேன். பலபகலும் பழுதேபோயின வென்று அஞ்சி அழுதேன்" என்று—'விஷயத்தைக்கண்டு அநுபுவித்தவாரே இப்படி அநுபுவிக்கைக்கு உடலான அநேககாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே!' என்று இழந்த நாளை நினைத்துக் க்லேபித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை—என்கை.

இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப் போகாது' என்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 111 "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னுந்நின்றார்களிறே.

‡ முதல்திருவ 16. † திருச்சந்தவிருத்தம் 64.

வ்யா:—அதாவது—அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகநிற்க. அக் காலத்தில் நான் ஐஞாந வாயுபுமான ஐந்மத்தையுடைய னாகப் பெற்றிலேன்; அந்த ஐந்மமுண்டான பின்பு. அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன்' என்று சொல்லா தின்றார்கள்மே— என்கை. ஆக. ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஐஞாநம் பிறந்தார்படி இதுவாகையாலே. இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடை விடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி. இந்தக்கைங்கர்யத்துக்கு தேசுசுகாலாதிரியம மில்வாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'இவ்வடிமைதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 112. இவ்வடிமைதான் †“ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேசுஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இவ்வாத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபாநு ரூபுருஷார்த்தமான இந்தக் கைங்கர்யந்நான் †“ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று—“ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் ஸர்வதேசுஸத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தை யிலும் பிரியாதநின்று’ என்கிறபடியே ஸர்வதேசுஸத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் நடந்துசெல்லும்— என்கை.

பூர்யைக்கு மங்குளஸுத்திரதாரணம் பூர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹையென்று காட்டுமாயேலே. திருமந்திரதாரணம் சேதநர்க்கு புகுவதநந்யார்ஹத்வப்ரகாஸகம் என்னு மிடந்தோற்ற இத்தையொரு மங்குளஸுத்திரமாக நிரூபித் தருளிச்செய்கிறார் 'எட்டிழையாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 113. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்ப தொரு மங்களஸுத்திரம்போலே திருமந்திரம்,

†. திருவாய் 3-3-1.

வ்யா:— அதாவது-பதினாறிழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும் லௌகிகமான மங்குளஸூத்ரம்மேலன்றிக் கே. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்குளஸூத்ரம் போலே. எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபக்யமாயிருக்கிறது இத்திருமந்தரம்—என்கை.

‘இப்படி நிருபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தும் சொல்லுகிறது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மு. 114. இத்தால், ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-இத்தை மங்குளஸூத்ரமாகச்சொன்ன இத்தால். ஈஸ்வரன் இத்தோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்கும்—என்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி. இம்மந்தரத்தால் ப்ரதிபாதித்த, அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துச்சோல்வி இத்தை நிக்மித்தருளுகிறார் ‘ஆக. திருமந்தரத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மு.115. ஆக,திருமந்தரத்தால் ‘எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்; ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்’ என்ற தாயிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
திருமந்தர்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

வ்யா:— ‘ஆக’ என்றது, கீழ்பரக்க அருளிச்செய்த எல்லாவற்றையும் கொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் என்னுமிடந்தோற்றம். (எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான்) இதில்

‘எம்பெருமானுக்கு’ என்று சதுர்த்யந்தமான ப்ரத்யமாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும், அவத்யாரணத்தாலே மத்யமாக்ஷரத்தின் அர்த்தத்தையும் ‘உரியேனான் நான்’ என்று த்ருதியாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ரத்யமாபத்யார்த்தத்ததை ஸங்க்யரஹித்கபடி. (எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்) இதில் ‘எனக்குரியன்’ என்று ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரார்த்தத்தையும் ‘அன்றிக்கேயொழிய’ என்கையாலே நகாரார்த்தத்தையும், ‘வேணும்’ என்கையாலே இவ்வர்த்தத்தம் சேதநனுக்கு ப்ரார்த்தநீயம் என்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே மத்யமாபத்யார்த்தத்ததை ஸங்க்யரஹித்கபடி. (ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்) இதில் ‘ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே’ என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாஸிகையான சதுர்த்தியையும் ‘எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்’ என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே த்ருதியாபத்யார்த்தத்ததை ஸங்க்யரஹித்கபடி. (என்றதாயிற்று) என்றது—என்று சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

விஸ்தரேண அருளிச்செய்தத்தை மீளவும் இப்படி ஸங்க்யரஹித்கருளிச்செய்தது இத்திருமந்த்ரார்த்தத்ததை எல்லாருமறிந்து அநுஸந்திக்கக்காக. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம்.

திருமந்த்ரப்ரகரணம் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முமுசுஷுப்படி த்யவயப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

ப்ரத்யம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்வத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம். அதில் மத்யமபத்யந்த்ராலும் த்ருதீய பத்யந்த்ராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விஸ்த்யமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன. த்யவயத்தினுடைய அர்த்தத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

'முன்பு அருளிச்செய்த மூன்று ப்ரப்யந்த்யங்களிலும் திருமந்த்ரநந்தரம் சரமஸ்யலோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்யவயத்தை அருளிச்செய்தவர். இப்போது த்யவயத்தை முந்துற அருளிச்செய்வான் ஏன்?' என்னில், - இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கையாலே. ஆச்சரன் பிள்ளை. சீயர் முதலானாரும் இந்த ப்ரகாரமிறே அருளிச்செய்தது. !

'இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்?' - என்னில், சரமஸ்யலோகம் முன்னக த்யவயத்தைச்சொல்லுகிறது - வித்யநுஷ்ட்யாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்னக அநுஷ்ட்யாநத்தைச்சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமஸ்யலோகம் ப்ராபகபரமாய் த்யவயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்ட்யாந ப்ரதிபாதிக்கையாலும். த்யவயம் முன்னகச் சரமஸ்யலோகத்தைச்சொல்லுகிறது - திருமந்த்ரத்தில் மத்யமத்ருதீயபத்யங்களுக்கு வாக்யத்யவயம் விவரணமாய். அதுதனக்குச் சரமஸ்யலோகத்தில் அர்த்த த்யவயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே. ஆனபின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை. அதில் ஒரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரப்யந்த்யங்களிலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றை ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்த்ரார்த்தம் அருளிச்செய்த அநந்தரம் த்யவயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

அதில் ப்ரக்யமத்திலே, வைஷ்ணவனாயிருப்பானொரு வனுக்கு ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக அவஸ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ள வற்றை, ஸுக்யரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

மூ.116.புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணநூபுவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியும் உடையனாயிருக்கும். பரமஸாத்த்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்.

வ்யா:—புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடேவிடுகையாவது-101. "பிதர் மாதர் தாராந்" (பிதரம் மாதரம் தாராந்) இத்யாதிகூப்படியே. பூரஹயவிஷயஸங்க்யங்களையடைய மறுவலீடாதபடி ஸவாஸநமாகவிடுகை. எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையாவது—வேறென்று தஞ்சமென்கிற நினைவு சலசாதபடி. நிருபாதிக ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும். சரமஸ்யலாகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனெயென்னி? புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய' என்று—'ஸர்வதர்மாந்' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'வாஸனையோடேவிடுகையும்'

என்று- 'பரித்யஜ்ய' என்கிற பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும், 'எம் பெருமானே' என்று- 'மாம்' என்கிற பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். 'ஏ' என்று ஏவகாரத்தாலே-ஏகபத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். 'தஞ்சம்' என்கையாலே- 'ஸ்ரண' பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். 'பற்றுகையும்' என்று- 'வ்ரஜ' பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். அடையே சொல்லுகையாலே.

பேறுதப்பாடுதென்று துணிந்திருக்கையாவது— உபாய ப₂ல்கு₃த்வமும். உக₃தே₃ஸ்ய து₃ர்லப₃த்வமும். ஸ்வக்ருத தே₃ஷாஷ்பூ₃யஸ்த்வமும் அடியாக வரும் ஸங்காத்ரயமு மின்றிக்கீக ப₂லம் தப்பாமல் ஸிக்₃கி₃க்குமென்று விஸ்வஸித்திருக்கை. பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது.— இப்படி விஸ்வஸித்து 'பேறுஸிக்₃கி₃த்தபோது காண்கிறோம் என்று இருக்கையன்றிக்கே, † 'மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" * "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கீக கூளிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்தி பற்று₃பற் பதறுகை. ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபயா திகாராபேக்ஷிதங்களாள் மஹர்விஸ்வாஸத்தையும். ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணமாய் கு₃ணநுப₃வ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காயாவது-பரமபத₃த்திலேபோய் ப₃க₃வ₃நுப₃வ கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவாநிற்கச்செய்தேயும், இஸ்ஸரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் | "தானுகந்தவூர்" என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற தி₃வ்யதே₃ஸங்களிலே || "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி போர் மல்லை" என்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தையுடையனாய். அவ்வோ தி₃வ்யதே₃ஸங்களிலே நிற்கிற வனுடைய கல்யாணகு₃ணநுப₃வமும். அதடியாகக்

† திருவாய் 9-3-7. * திருவாய் 6-9-9. | திருநெடு 6. || திருக்குற 19.

கரணத்ரயத்தாலும் அவன்விஷயத்திற் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேபவிஷயமாம்படி யிருக்கை.

இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது-கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால், இந்த ளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனையும் சிலருண்டாவதென்று அவர்கள் வைபவத்தை அறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதியுத்தனாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப தொன்றிறே இது.

திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையாவது— மந்த்ராந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே. த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டையிருக்கை.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது.-கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேயுத்தரலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் 102 “यस्य देवे परा भक्तिर्या देवे तथा गुरौ” (யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதூ தேவே ததூ குரௌ) என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிசயத்திருக்கை.

ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருத ஜ்ஞனயப் போருகையாவது.—நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை, நித்யஸூரிகள்பெற்றுக்கு அர்ஹனாம்படி இரு ம்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அதுவேஷாதிகளை வினைத்துக்கொண்டுவந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகார ஸ்ம்ருதி உடையனாய்ப்போருகை.

ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது— தான்கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும்

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்திக்கைக்கு உறுப் பாகவும் தத்வயாத்ராத்மய ஜ்ஞானமும். அப்ராப்தவிஷய விரக்தியும். இவைதானிரண்டும் நமக்குண்டென்று இறு மாப்பற்றிருக்கையாகிற ஸார்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்வநிஷ்டையிருப்பானொரு பாக்ஷவதேனோடேகூட வளித்துப்போருகை.

‘வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அஸ்யாபேக்ஷிதம்’ என்றது— இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதி காரிக்கு அவஸ்யம் உண்டாகவேணும்—என்கை.

இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தான விஷயம் வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் ‘இந்த’ என்று தொடங்கி.

மூ. 117. இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:-அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தான விஷயமாக வேணும்—என்கை.

இனி. த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடை மையை அறிவிக்கக்கூக, ஸாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரம ஸ்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச் செய்துகொண்டு சென்று, பின்னே அதுதன்னை அருளிச் செய்கிறார் ‘எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்கிறது. த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-சேதனனுடைய விஸிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாத்நாநுஷ்டான

யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்தக்
 லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திரு
 மந்தரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினு
 லொழிய ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே.
 தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்
 கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வர
 ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கான சரமஸ்வோகத்தில், இவ
 னுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி. தானே கைக்கொண்டு
 ப்ராப்திப்ரதிபுந்தக் ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு.
 தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈஸ்வரனாலே புரு
 ஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீஷூஷ்ட
 வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷணபூதையான
 பெரியபிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது-என்கை.

உபாயம் ஈஸ்வரனாயிருக்க. இவளாலே பேரூகையாவ
 தென்? என்கிற ஸங்கையிலே. அருளிச்செய்கிறார் 'பெரிய
 பிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

.. மூ.119. பெரியபிராட்டியாராலே பேரூகையாவது-
 இவள் புருஷகாரமானால்லது ஈஸ்வரன் கார்யஞ்
 செய்யானென்கை.

வ்யா:—அதாவது-இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள்
 இரண்டும் பண்ணுவான் ஈஸ்வரனையாயிருக்கப் பெரிய
 பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேரூகை ஆகிறது—இவ
 னுடைய ஆபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள்
 புருஷகாரமானால் ஒழிய. ஈஸ்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான்
 என்றபடி—என்கை.

கீழ். ஸாமான்யத்திலே வைஷ்ணவாதி, காரிக்கு அபேக்ஷி
 தங்களிறே சொல்லிற்று; விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதி,
 காரியாமவனுக்கு அபேக்ஷி தத்தை அருளிச்செய்கிறார்
 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 120, தீவயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகூதித்வமும் உடையவன்.

வ்யா:—அதாவது—ஸித்ஶீதேரபாயவரண ப்ரதிபாகூகமான தீவயத்துக்கு அதிகாரி 103. “अकिञ्चनोऽगतिः त्वमेवोपायभूतो मे भव” (அகிஞ்சநோஶகூதி:| த்வமேவோபாயபூ,தோமே ப,வ) 104. “अकिञ्चनोऽन्यगतिः शरण्य” (அகிஞ்சநோஶந்யகூதிஸ் ஶரண்ய) என்றும். * ‘புகலொன்றில்லா அடியேன்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகூதித்வமும் ஆகிற இரண்டும் உடையவன்—என்கை.

‘இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இவையிரண்டும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 121. இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:—அதாவது—உபாயாந்தர ராஜித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தர ராஜித்யமாகிற அநந்யகூதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்ந பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்நகூதித்வமும் ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம். அதிலே சுண்டுகொள்வது—என்கை.

இனி. தீவயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘இதில் முற்கூற்றால்’ என்று தொடங்கி.

மூ.122.இதில் முற்கூற்றால், பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈஸ்வரன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்று கிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையை யிரக்கிறது.

வ்யா:- அதாவது-இந்த தீவயத்தில் பூர்வகூண்ட,த்தாலே ‘ஸ்ரீமத்’ என்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, நாராயண

சரணெள' என்று ஈஸ்வரன் திருவடிகளை 'ஸரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது; உத்தரகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே. 'நாராயணய' என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது—என்கை. 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதிநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே. 'அடிமையை இாக்கிறது' என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூகம்.

இனி, ப்ரதிபத்யம் அர்த்த்யம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ஸ்ரீமத்பக்யார்த்த்யம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்ரீ' என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று.

மூ. 123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

வ்யா:—ஸ்ரீஸ்ப்த்யம் ஸம்பத்யாத்யுகளுக்கும் வாசகமாகலோகத்திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிறே 'லக்ஷ்மீ: பத்யமாலயா பத்யமா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா' என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடியுமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள்போலன்றிக்கே 105. "ஆரிரிதி ப்ரயம் நாம லக்ஷ்யா:" (ஸ்ரீரிதி ப்ரத்யமம் நாம லக்ஷ்யம்யா:) என்கிறபடியே இவளுக்குப் ப்ரத்யமாபித்யாநமாயிருக்கும். 106. "அ ஈதி ஹாவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத்யமாபித்யாநம்" (அ இதி பக்யவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத்யமாபித்யாநம்) என்று அகாரம் ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரத்யமாபித்யாநமானுற்போலே யாயிற்று. இவளுக்கும் இது ப்ரத்யமாபித்யாநமாயிருக்கும்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

இனி. இந்த ஸ்ரீஸூக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரசுமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்தத்தித்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீயதே. ஸ்ரயதே' என்று.

மூ. 124. ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே.

வ்யா:- அதாவது-"ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்" என்கிறதா துவிலே 'ஸ்ரீயத இதி-ஸ்ரீ:, ஸ்ரயத இதி-ஸ்ரீ:' என்று ஸித்த்யுமான் கர்மணி வ்யுத்தத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்தத்தியையும் சொன்னபடி.

இவ்யுத்தத்தித்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு அர்த்தம்' என்று கொடங்கி.

மூ.125. இதுக்கு அர்த்தம்-'எல்லார்க்கும் இவனைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கும்' என்று.

வ்யா:- அதாவது-இவ்வுபயவ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம்-'ஸ்ரீயதே' என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவனைப்பற்றித் தங்களுடைய ஸேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபமாய். 'ஸ்ரயதே' என்று ஈஸ்வரனை ஸேவியாநின்றாள் என்கையாலே. இவள்தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று—என்கை. இவள்தனக்கு. சேதநவிஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் ஈஸ்வர விஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செவ்வாநிற்கும்.

'ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டானாற்போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயமும், உண்டாகையாலே. இதில் எவ்வா காரத்தை நினைத்து இவனை இப்போதுசொல்லு முமு—11

கிறதா? என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

மூ.126. இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

வ்யா:— 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு. இவளுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்.

ஈஸ்வரனுடைய நாரயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாப்ராவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞானத்தை உடையனாய்க்கொண்டு அவனை ஆஸ்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறதானென்? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'நீரிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 127. நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

வ்யா:- அதாவது-சீதளமான ஐலத்திலே. சென்று அணுக வொண்ணாதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே. 107. "சுஹ் சர்வமூதானி" (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) 108. "சமோ஽ஹ் சர்வ-மூதேஷு" (ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே. ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதத்வம், ஸமாஸ்ரயணியத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபூவ விசேஷங்களாலே ப்ரஸந்ரமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே 109 "परिपूर्णागसि जने हितस्रोतोवृष्या भवति च कदाचित् कलुषधीः ॥" (பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருதத்தயா புவதி ச கதாசித் கலுஷதீ:) என்கிறபடியே சேதநன் தீரக் கழியப்பண்ணின அபராதமடியாக 110 "क्षिपामि" (க்ஷிபாமி) 110 "न क्षमामि" (நக்ஷமாமி) என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது. 111 "किमेतन्निदोषः क इह गति" (கிமேதந் நிரத்தோஷ: க இஹ ஜகதி) இத்யாதிப்படியே

தன்னுடைய உபதேசஸூத்திரங்களாலே அச்சிற்றத்தையாற்றி தயையை ஐசிப்பிக்கும் இவளுக்காக-என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத, புயத்தாலே புருஷகார புரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து.

இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத்தலையை வஸீகரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள் தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ? என்ன. அருளிச் செய்கிறார் 'இவள் தாயாய்' என்று தொடங்கி.

மு. 128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்ரியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

வ்யா:—அதாவது- 112. "ॐ माता सर्वलोकानां" (தவம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்) என்றும், 113 "अखिलजगन्मातरं" (அகில ஜகந்மாதரம்) என்றும் செல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய். "தந்தம் மக்களமுதுசெய்யுள் தாய் மாராவார் தரிக்கவில்லார்" என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்த, மடியாக இவர்களுடைய க்லேஸங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே. 114. "विश्रुपत्नी" (விஷ்ணுபத்நீ) என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்ரியாய். "பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்—என்கை.

'எல்லாம்செய்தாலும் நிரங்குஸ்வதந்த்ரஞ்சஸ்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீத்து வன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'திருவடியை' என்று தொடங்கி.

மூ. 129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே.

வ்யா:- அதாவது தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபுர்த்ஸநம் பண்ணின அந்த ராக்ஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சித்ரவதும் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல்லியிருங்கனான திருவடியையுமுட்பட 115 "க: சூயேத்" (க: குப்பேத்) என்றும் 116. "ந கிஜ்ஜாபராப்யதி" (ந கஸ்சிந்நாபராத்த்யதி) என்றும் இத்யாதி உபதேயுத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள். * "மலரான் தனத்துள்ளான்" என்றும். || "மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்" என்றும். † "அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு. | "நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக" என்கிறபடியே 'மாயாம்பருகத்தின்பிள்ளே போ' என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன்பிள்ளே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லனென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய எரித்தியுமிதே—என்கை. [† "செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு" என்னும்படி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறுதலி(லை)க்குமவள் § "தான் முயங்கும்" என்னும்படியான போக்யதைக்குத் தேரற்று 'எத்தைச் செய்வோம்' என்று தலைதடுமாறி || "நின்னன்பின் வழிநின்று" † "அதனின்பிள்ளே படர்ந்தான்" என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தேரற்றுச் சொல்வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிதே] என்று இது தன்னை இவர்கிருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிதே.

* மூன்-திரு 3. || பெரியதிரு 8-10-1. † திருவாய் 3-10-8. | பெரியாழ்திரு 3-10-7. † பெரியதிரு 5-8-2. § மூன்-திருவ 100. † பெரியதிரு 2-5-6.

ஆக, ஸ்ரீமத்பத்யக்தில் ப்ரக்ருத்யம்ஸத்தை அருளிச் செய்தார் கீழ்: ப்ரத்யயாம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்: 'மதுப்பாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்ய மென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இம்மதுப்புக்கான் நித்யயோகேமதுப் பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூசையான பிராட்டியும் ஈஸ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார் 'இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை' என்று.

மூ. 131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

வ்யா:-அதாவது-117. "श्रीःपतिर्निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैक-
तानः स्वैतरसमस्तयस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूपः" (ஸ்ரீய:பதிர்
நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த
வஸ்து விலக்ஷணாதந்த ஜ்ஞானாநந்தைக ஸ்வரூப:) என்று
ஸ்வரூபநிரூபகமான ஜ்ஞானாநந்தகூர்திகளுக்கு முன்னே ஸ்ரீய:
பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு
ப்ரத்யான நிரூபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடேகூடியே
வஸ்துவினுடைய ஸத்யபூவம் இருப்பது—என்கை.

ஆக, ஸ்வரூபாநுபயந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்ய யோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இவளுடைய குணப்ரயுக்தமானநித்யயோகத்தை அருளிச்செய்கிறார் "ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும்" என்று தொடங்கி.

மு. 132. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டாள்.

வ்யா:-அதாவது—அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு, அ(ரி)றுத்து அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும். 118. “यद्ब्रह्मकल्पनियुतानुभवेऽप्यनाशं” (யத், ப்ரஹ்ம கல்பநியுதானுபவே’ப்யநாஷம்) இத்யாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் சிறிதுவரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணிவைத்த இச்சேதநனுடைய அக்ருத்யகரணத்துயபராதத்தையுங்கண்டு, “என்னாகப்புகுகிறதோ?” என்னும் புயத்தாலே ஈஸ்வரனை விட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் அகலமாட்டாள்—என்கை.

இத்தால், சேதநனுக்குப் பூலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘சேதநனுக்கு’ என்று தொடங்கி.

மு.133. சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

வ்யா:-அதாவது—இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதநனுக்கு ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வாபராதமுமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து ‘என்னாய் விளையப்புகுகிறதோ’ என்று அஞ்சவேண்டா—என்கை.

இனி. இம்மதுப்பின் தாத்பர்யாம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்றுதொடங்கி.

மு. 134. இத்தால்.—ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

வ்யா:-அதாவது—இப்படிப் புருஷகாரஉபாயவஸ்துக்களினுடைய நித்யயோகத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால். இவ்விஷயத்தை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு, ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. ‘இரண்டுதலையும் கூடியிருக்கும் துஸையிலே

ஆஸ்ரயிக்கவேணுமே' என்று ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறது—என்கை.

இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் 'அவஸ்யாபேக்ஷித்வத்தை அறிவிக்கக்காக 'இவள் ஸந்ரிதி,க்கும் அஸந்ரிதி,க்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார், 'இவள் ஸந்ரிதியாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 135. இவள் ஸந்ரிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

வ்யா:—119. "देव्या कारुण्यरूपा" (தேவ்யா காருண்ய ரூபயா) என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே இருப்பாளாய். ஸ்வதந்த்ரணா ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையமுக்சி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்ரிதியாலே. அபராத,த்தைத் தீரக்கழியச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காகம் 120. "कृपया पर्याणयत्" (க்ருபயா பர்யபாலயத்) என்கிறபடியே க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள்ஸந்ரிதி, இல்லாமையாலே போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருக்கக், செய்தேயும். காகத்தோபாதி அபராத,முயின்றிக்கேயிருக்க, ராம ஸ்ரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்துபோனான்-என்கை. ஆகையால் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இவள்ஸந்ரிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமத்பத்யார்த்த,த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம். நாராயண பத்யார்த்த,த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'புருஷகார ப,லத்தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 136. புருஷகார ப,லத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் கு,ணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபத்யம்.

வ்யா:—அதாவது—உபதேதுஸ்தா லும். அழகா லும் கண்ணழிவற வஸீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பூலத்தாலே ஆஸ்ரயணீந்ரமுக்ஷணான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி “அங்கீகரியேன்” என்று இருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வ.நந்தர்யம் தலைமடிந்தால் அதன்கீழ் தலையெடுக்கப்பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்—
என்கை.

‘அவைதாம் எவை?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அவை யாவன’ என்று தொடங்கி.

மூ. 137. அவையாவன-வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஸீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும்.

வ்யா:— இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது—வத்ஸத்தின் பக்கல் தேது இருக்கும் இருப்பு; அதாவது அதனுடைய தேதுஷத்தை பேராக்யமாகக் கொள்ளுகையும். கூர்ந்ததைக் கொடுத்து வளர்க்கையும். எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிறே; அப்படியே. ஈஸ்வரனும் தேதுஷத்தை பேராக்யமாகக்கொண்டு, ||“பாலேபோற் சீர்” என்கிற குணங்களாலே துரிப்பித்து 121.“கயञ्जन-न त्यजेय” (கதுஞ்சந-ந த்யஜேயம்) என்றும், 122. “अभयं सर्वभूतेभ्यः” (அபயம் ஸர்வபூதேப்ய:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது-இவன் விமுகுணான துஸையிலும் விடாதேநின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருசைக்கு ஹேதுவான ஒரு பூந்த்விஸூஷம்; அதாகிறது-உடையவனாயிருக்குமிருப்பு; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபூவ விஸூஷங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பூந்த்விஸூஷமடியாக.

ஸௌஸீல்யமாவது- உபயவிபூதி யோகத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குமாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடையமேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து "அவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக்கலக்கையும், அது தன்பேறாக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேகையின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும், ஸௌஸீல்யமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற; தான் கண்ணிலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது — இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்களையும், கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸ்வய்யதிரிக்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. ஸக்தியாவது-ஹையரான நித்யஸம்ஸாரிகளை உபாதேய்யதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்கவல்ல அகடிதகடிநாஸாமர்த்த்யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதீதுகள் நரலும் ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதீதுகம்; ஜ்ஞாநாதீதுகள் இரண்டும் ஆஸ்ரிக கார்யபாதீதுகம்; ||'நிகரில்புகழாய்' என்று தொடங்கி வாத்ஸல்யாதீதுகள் நாலையுமிடே, ஆஸ்ரயணத்துக்கு உடலாத ஆம்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஸக்திகள் இரண்டுஞ் சொன்ன இது. ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரத்வததுக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களாகையானே.

'இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விரியோகங்கள் எனவ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'குற்றங்கண்டு' என்று தொடங்கி.

மூ.138. குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌஸீல்யம்;

* திருவாய் 5-1-7. || திருவாய் 6-10-10.

கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஸூக்திகள்.

வ்யா:—அதாவது-ஆஸ்ரயணேந்முக்ஷணா இச்சேதநன். தன்தேதூஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு. தேதூஷத்தை பேடாக்யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம். 'நங்கார்யம் செய்யமோ, செய்யானோ?' என்று ஸங்கியாதே கார்யஞ்செய்யுமென்று விஸ்வஸிக்கைக்கு உறுப்பு இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உபயவிபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாஸகமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு ஸ்வஸிகர்ஷாநுஸந்தூரந்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழ்நின்றவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபூவமான ஸௌஸீல்யம். அதீந்தூரியனென்று பிற்காலியாமல் கண்ணிலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு தன்வடிவைச் சக்ஷூர்விஷயமாக்குகையாகிற ஸௌலப்யம்; 123. "सर्वपापेषु मोक्षयिष्यामि" (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, ப்ராப்தாவான. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும். மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும். அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தங்களான ஜ்ஞாநஸூக்திகள்—என்கை.

ஸௌகர்யரபாதூகங்களான குண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்யம் ப்ரததூநமாகையாலே. அந்த ஸௌலப்யகாஷ்டையே அருளிச்செய்கிறார் 'இங்குச்சொன்ன' என்று தொடங்கி.

மு. 139. இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லேநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யா:—அதாவது-இப்பதத்தில் ஆஸ்ரயண உபயோகியாகச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு ஸீமாபூமி / 'தமருகந்த

தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர் உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸதூ ஸந்நிதி, பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம்—என்கை.

இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 140. இதுதான் பரவ்யூஹ விபுவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தேயூவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும், காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடிபோன விபுவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்நமாய் அநவரதஸந்நிதி, பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்—என்கை.

'இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்' என்று.

மூ. 141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

வ்யா:— அதாவது-ஸௌகர்யாபாத்யகமாகவும், கார்யாபாத்யகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம். இவை காண்கையிலே அபேகைஷ்யுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்—என்கை.

பெருமாள் பக்கலிலே இக்குணங்களுக்குப்ரகாஸகங்கள் யுள்ளவற்றைச் சொல்லி, 'இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்' என்கிறார் 'திருக்கையிலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 142. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும்,

முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

வ்யா:—அதாவது—கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞானஸக்திகளுக்கு ப்ரகாஸகமாம்படி திருக்கைகளிலே தூரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸங்க்ஷகராதி திவ்யாயுதங்களும். வாத்ஸல்ய ப்ரகாஸகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும். ஸ்வாமித்வ ப்ரகாஸகமாகக் சலித்த முடியும். ஸௌஸீல்ய ப்ரகாஸகமான முகமும் முறுவலும். அனைவர்க்குங்கண்டு பற்றலாம்படியானஸௌஸ்ய ப்ரகாஸகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யக்திகளான நமக்கு ரக்ஷகம்—என்கை.

‘உபாய உபேய நிஷ்டூர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிரூர் ‘ரக்ஷகத்வ பேடாக்யத்வங்கள் இரண்டுந் திருமேனியிலே தோற்றும்’ என்று.

மூ. 143. ரக்ஷகத்வ பேடாக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வ்யா:— அதாவது—ரக்ஷணபரிசுரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் *.. அணியாராழியுஞ்சங்கமுமேந்தும்” ||..முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்கிறபடியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய். வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஓரொன்றே அழகுக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கையாலே பேடாக்யத்வம் தோற்றுகையாலும். இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஸகமும்—என்கை. ஆக. நாராயண பதார்த்தத்ததை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

* திருவாய் 8-3-6. || திருவாய் 3-1-1.

இனி, 'சரணௌ' என்கிற பத₃த்துக்கு அர்த்த₃ம் அருளிச்செய்கிறார் 'சரணௌ-திருவடிகளை' என்று.

மூ. 144. சரணௌ-திருவடிகளை.

இந்த த்₃விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்த₃த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், |'இணைத்தாமரையடி' என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்₃விவசனம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி. உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணதிக்கயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 146. பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; † திண்கழலாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ஸ்ரீமத்பத₃த்திலே புருஷகாரபூதையாகச்சொன்ன பிராட்டியும், அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் * "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும்படி நாராயண பத₃த்திற்சொன்ன குணவீரீஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும். திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக்கொள்ளு கையாலே கைவிடாது; † 'வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்' என்கிறபடியே பற்றினாரை நமுவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும்—என்கை.

இந்த குணதீக்யத்தைப்பற்றவுமன்றிக்கே. இவன் தன் ஸ்வரூபநுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகையென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். 'ஸேஷிபக் கல்' என்று தொடங்கி.

மூ. 147. ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை; ப்ரஹை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே,

வ்யா:—அதாவது—ஸேஷிபக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபநுகுணமாக இழியந்துறை திரு வடிகள்; ஸ்தநந்தயப்ரஹை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாப்போலே—என்கை.

'திருவடிகளைச்சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்' என்கிறார். மேல் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 148. இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாஸகமுமாய், ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக் கிறது.

வ்யா:—அதாவது—'சரணை' என்று விக்ரஹ ஏகதேயு மான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் * "திருவிருந்த மார்வன்" என்னும்படி ஸ்ரீமத்பத்யத்திற்குச்சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபத்யத் திற்குச்சொன்ன குணங்களுக்குப்ரகாஸகமாய். || "பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்கிறபடியே ப்ரத்ய வேஷ பரணய் நிந்தேயாத்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த ஸிஸு பாலனையும் உட்பட || "அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்" என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்வேஷாதிசுகள் போம்படி திருத்தி † "திருவடி தாட்பாலடைந்த" என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபூவத்தையுடைத்தான திவ்ய மங்குள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது—என்கை.

* மூன்-திருவ-57. || பெரியாழ்திரு4-3-5. † திருவாய்7-5-3.

அநந்தரம். 'ஸரணபதூர்த்தகூத்தை அருளிச்செய்கிறார் ஸரணம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 149. ஸரணம்-இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

வ்யா:-அதாவது-124. "उपाये गृहरक्षितोः शब्दः शरणमित्ययम् । चरते सांप्रतं चैव उपायैश्चैकवाचकः॥" (உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்ஸுத்யஸஸரணமித்யயம் । வ ர் த த தே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைக் வாசக: ||) என்கிறபடியே ஸரணஸப்ஸுத்யம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமே யாகிலும். இவ்விடத்தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும். உபாயக்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார கரணமாகையாலும். "இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக" என்று இப்பகூத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தாம் இன்னவையென்னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸீய:பதிப்படியிலும் "அநிஷ்டமாகிறது-அவிக்யையும், அவித்யா கார்யமான ராக்யத்வேஷங்களும். புண்ய பாபரூபமான கூர்மங்களும். தேவாதி, சதுர்வித ஸரீரங்களும். ஆத்யாத்மிகாதி, து:க்கபரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது—அச்சிராதி, மார்க்யக்யமநமும். பரமபத்யப்ராப்தியும். பரமாத்மத்யர்ஸநமும். குணரூபவகைங்கர்யங்களும்" என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால், இவ்விடத்திலும். அவை வக்தவ்யங்கள்.

கீழ் நிர்ந்தேக்யஸீத்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்ன தன் தாத்தப்ரயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால். ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது' என்று.

மூ. 150. இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இக்கால். ப்ராப்ய வஸ்துதானே ப்ரபகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

‘கீழ் ப்ராப்யப்ரஸங்க்யம் உண்டோ?’ என்ன அருளிச் செய்கிறார் ‘கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே’ என்று.

மூ. 151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

வ்யா:—அதாவது—ஸமஸ்கபத்யமான பூர்வபத்யத்திற் சொன்ன வக்ஷமீளிஸ்ஷ்டத்வமும், கல்யாணகுணயோக்யமும். திவ்யமங்க்யள விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும். 125. “श्रिया साध-आस्ते” (ஸ்ரியா ஸார்த்தம்-ஆஸ்தே) 126. सवन् कामान् अश्नुते” (ஸர்வாந் காமாந் அஸ்நுதே) 127. “सद्वा पश्यन्ति” (ஸத்யா பஸ்யந்தி) என்று இவனுக்கு அநுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிதே—என்கை.

ஆனால். இக்கை உபாயமாக்குகிறதானேன்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை’ என்று.

மூ. 152. இவன் *செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அகிஞ்சந்ராய் அநந்யக்யதியாயிருக்கிற இவன். தன் *செயல் மாட்சியாலே பேராக்யமான பாலை மருந்தரக்குவாரைப்போலே, ப்ராப்யமானதுதன்னையே ப்ரபகமாக்குகிறானித்தனை—என்கை.

இததன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதீஸயம் சொல்லுகிறது எவ் கிறார் ‘சரணௌ ஸரணம் என்கையாலே’ என்று தொடங்கி.

*செயலறுதி—செயலற்றுப்போகை; செயல் மாட்சி—செயல் மாண்டுபோகை.

மூ. 153. "சரணௌ ஸரணம்" என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

வ்யா:—அகாவது—"சரணௌ ஸரணம்" என்று ப்ராப்ய வஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும். தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

அந்தரம். க்ரியாபத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்' என்று.

மூ. 154. ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்.

வ்யா:—இப்பத்யம் 'பத்ய க்யுதௌ' என்கிற த்யு து ளித்யு க்யு மாகையாலே க்யுதிவாசியாகையாலும். உத்தமனாகையாலும். 'பற்றுகிறேன்' என்று இதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்.

'இதுதான் மாநஸ வாசிக காயிக ரூபையான த்ரிவித்யு க்யுதியையும் காட்டவற்றாகையாலே. அதில் எந்தக் கரணத் தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'வாசிகமாகவும்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); 'ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்' ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

வ்யா:—அகாவது-128 "भव शरणं" (புவஸரணம்) இத்த்யாதி, ப்ரபடியே, ரக்ஷிச்சகவேணும், என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிறகேவல வாசிகமாகவும் 129. "अज्ञानिः परमा मुद्रा शिषं देवप्रसादिनी" (அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரூ க்ஷிப்ரம் தே, வப்ரஸாதி, நீ) என்கிற படியே ப்யு, க்யு, வத் ப்ரஸாத்யு வேறுபு, கமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல். நிஷாத்யு காகாத்யு, களைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து முமு—13

இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாக வும் பற்றினாலும் புலளித், திக்கு / அழிவில்லை. 130. “ஶாந-
ஸ்மோஶ:” (ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:) என்கிறபடியே. ஜ்ஞாநத்தாலே
மோக்ஷம் என்கையாலே. மாநஸமான பற்றுதல் ஆகக்கட
வது-என்கை. அதாவது-ஒரு பு, த், தி, விஸேஷம். இந்த பு, த், தி,
விஸேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்
செய்கார். ஸீய:பதிப்படியிலும். “இந்த பு, த், தி, விஸேஷ
மாகிறது-அநந்யார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய். இதரோ
பாயவ்யாவ்ருத்தமாய். ப, க, வ, த், ரக்ஷகத்வா நுமதிருபமாய்.
ஸக்ருத, நுஷ்ட்டே, யமாய். வ்யபி, சாரவிளம்ப, வி, து, ரமாய், ஸர்
வா, தி, காரமாய். நியமஸூந்யமாய். அந்நிமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷ
மாய், ஸுஸுகமாய். யாச்ஞாக, ர்ப்ப, மாய். த், ரு, த், யவஸாய
ருபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஸேஷம்” என்று அருளிச்
செய்கார். ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தே, யம்.

இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? * “சிந்தை
யாலும்” இத்யாதிப்படியே த்ரிவித, கரணத்தாலும் ஸ்வீ
கரிக்கவேண்டாபோவோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் “உபாயம்
அவனாகையாலும்” என்று தொடங்கி.

மு.156. உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே
உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும்
என்கிற நிர்ப்புந்தம் இல்லை.

வ்யா:— அதாவது-புலளித், திக்கு உபாயம்-பற்றுப்படு
கிற ஈஸ்வரனாகையாலும். கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான
பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில் உபாயம்போல்
தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய. ஸாக்ஷாத் உபாயம்
அல்லாமையாலும் புலளித், திக்கு அத்யவஸாயாத்மகமான
ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும். இம்மூன்றும் வேணும்
என்கிற நிர்ப்புந்தம் இல்லை—என்கை. அத்வா. இப்படி

[(பா) இழவில்லை. * திருவாய் 6-5-11.

ஒரொன்றிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகிறதென்? த்ரிவித்யகரணத்
 காலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலோவென்ன. 'உபாயம்'
 இக்யாதியாலே. அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு
 ஒரொன்றே அமையும். இம்முன்றும் வேணும் என்கிற
 நிர்ப்பந்தம் இல்லை-என்கை. நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கை
 யாலே. இந்த ஸ்லீகாரம் த்ரிவித்யகரணத்தாலும் உண்டா
 னாலும் குறையில்லையென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "இட்
 ப்ரபத்யநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்
 தாலே உண்டாகவுமாம்; பூலளித்திக்குக் குறையில்லை. அதி
 காரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பூலளித்திக்கு
 ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரிய:பதித்வமும்.
 வாத்ஸல்யாதியுணையோக்யமும். திவ்யமங்குள விக்ரஹமுட்
 அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே. அதிகார(ரி)பூர்த்திக்குக்
 கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்" என்றிறே பரந்த
 படியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

131. "सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्" (ஸக்ரு
 தேவஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்) 132.
 "सकृदेव प्रपन्नाय" (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) இக்யாதியுளிற
 சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணையையிருக்க.
 வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக? என்ன. அருளிச்
 செய்கிறார் 'வர்த்தமாந நிர்ந்தேத்யம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 157. வர்த்தமான நிர்ந்தேத்யம்-ஸத்வம் தலை
 யெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்தி, க்கைக்காக.

வ்யா:— அதாவது— 133. "लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽवञ्च
 विभो" (லோகவிக்ரான்த சரணௌ ஶரணம் தேதவ்ரஜம்
 விபோ) / "நின்னடியிணை அடைந்தேன்" * "அடிச்சீழமர்ந்து
 புகுந்தேன்" என்கிறபடியே சொல்லாதே 'ப்ரபத்யே' என்று
 வர்த்தமநமாகச் சொல்லுகிறது-ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற

இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலை யெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து புயப்பட்ட காலத்திலே 134. “प्रयश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनः शरणं व्रजेत्” (ப்ராயஸ் சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஸ்யரணம் வ்ரஜேத்) என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமானபின்பு புந:கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபத்யநத்தை அநுஸந்தி, க்கைக்காகக் கொழுந்துபடக்கிடக்கிறது—என்கை.

இன்னமும் இவ்வர்க்கதமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜனங்களை அருளிச்செய்கிறார் ‘உபாயாந்தரங்களில்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-பூர்வவாஸனையாலே அவஸமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காவும். இவ்வநுஸந்த்யாநத்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலக்ஷேபத்துக்காகவும். இகனுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்த்யாநம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

‘இங்ஙனன்றிக்கே, பூலளித்திக்குப் பலகாலம் அநுஸந்தி, க்கவேணுமென்றாலோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘பேற்றுக்கு’ என்று தொடங்கி.

மூ. 159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்

திருக்கவேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், ஸ்ஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க்யாஸஹமான ஸித்தீதேதாபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ராஹ்மாஸ்தர்மபோலே தன்னைக்கொண்டு நமூவும்-என்கை. ஆக, பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்க்க்யம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்க்க்யம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'உத்தர வாக்யத்தாலே--ப்ராப்யஞ்சொல்லுகிறது' என்று.

மூ. 160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—ப்ராப்யமாவது—ஸீய:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

ப்ராபகவரணந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார். 'ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை' என்று.

மூ. 161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

வ்யா:—பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாத்யம் பூல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ்சொல்லுகை இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது இதுக்கு ப்ரயோஹநம் என்றபடி.

'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவானென்? என்கிறுஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி,

மூ. 162. உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே, உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அந்நியரணத்வருபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாகக் கர்மஜ்ஞாநபுத்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான எரித்யூத்யூபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே. உபேயப் பார்த்ததனை பண்ணுகிறவளவிலும் அந்நியபேராக்யத்வருபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்தித்யூக்கிறது—என்கை.

நினைவறியும் ஈஸ்வரன் பக்கல் ப்ராப்யத்தை மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ராப்யத்தை அநுவதிக்கிறார் 'இவன் அர்த்தித்யூக்கேவணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்' என்று.

மூ.163. இவன் அர்த்தித்யூக்கேவணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்.

அதுக்கு உத்கரம் அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் பாசுரங்கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும்' என்று.

மூ.164. இவன் பாசுரங்கேட்டவாரே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ருக்ஷணதையாலே சேற்றில் ஆஸையற்றுக்கிடந்த ப்ரஜை ரோக்யந்தீர்ந்து ப்ஷிவினைந்து 'சோறு' என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்றதாய் உக்குமாபோலே. அநாதிகாலம் ப்ராப்யாந்தரப் ப்ராவண்யமாகிற நோய்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தில் நாயயற்றுக்கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசுரங்கேட்டவாரே. ஸேஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்: அதுக்காக அர்த்தித்யூக்கிறானித்தனை—என்கை.

இனி. இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபத்யம் அர்த்த்யம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத்யுமபத்யத்தை உபாயநம் பண்ணுகிறார் 'ஸ்ரீமதே' என்று.

மு. 165. ஸ்ரீமதே-பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வ்யா:—அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு என்று. இங்கும் ஸ்ரீமதேயுக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்தத்தித்யவமும், அதில் அர்த்தமும் மதுபூர்த்திமான நித்யயோக்யமும் அநுஸந்தேயம்.

இரண்டிடத்திலும் நித்யயோக்யம் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவ துபா நுகுணமாக இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச் செய்கிறார் 'அவன் உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி.

மு. 166. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷ காரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அகாவது-அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே.ஸ்ப்ரா து சேதநருடைய அபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சிறுமளவில். அதை ஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியபா ப்ராப்யனாமிடத்தில். அவனோபாதி கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய். இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே. கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்-என்கை. இது தன்னைப் பரந்தபடியிலே "பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமதேச்யுப்யம் சேதநருடைய அபராதத்தையும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையுங்கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய கரோதத்துக்கு விஷயபூகராய் ஈஸீத்துப்போகாதே. இவனைக்கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப்போகவேணும்' என்று ஸாபராதரான சேதநரை

ஈஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக என்றுமொக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சுப்புக்யம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்புந்தி, த்வத்தைப் பற்றவும். இவர்கள் பண்ணுங் கைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலேஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும். அநுபுவவிச்சேசுசுத்தில் தனக்கு ஸத்தி ஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே. நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காகவும். அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸ்லீஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது" என்று வீஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

திருமந்தரத்தில் உத்கரபத்யத்துக்கு இவ்வத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே' என்று தொடங்கி.

மு. 167. இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸுத்யமாக அநுஸந்திக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தி, ஒரு மித்யுநமென்னுமிடத்தை ஸாப்புக்யமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்யத்திலே. திருமந்தரத்தில் 'நாராயணய' என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தி, ஒருமித்யுநமென்னுமிடம் ஆர்த்தக்யமாகையாலே அவிஸுத்யமாகச்சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸுத்யமாக அநுஸந்திக்கிறது-என்கை. அங்கு, 'நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறுவேனுகவேணும்' என்கிற இவ்வளவொழிய. 'அடிமைகொள்ளுமவன் ஸ்ரீமாகுகவேணும்' என்றும், 'அடிமை செய்யுமவன் நிர்மமனுகவேணும்' என்றும் சொல்லாமையாலும். அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுகையாலுமிறே. அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

இம்மித்யுநத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற நிர்ப்புந்த்யந்தானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இதைய பெருமானைப்போலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 168. இனையபெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

வ்யா:— அதாவது—135. “ भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते॥” (புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸானுஷு ரம்ஸ்யதே| அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே||) என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்து இனையபெருமானைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம்-என்கை. மி தூநஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மி தூநகைங்கர்யமிதே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

இன்னமும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யுமளவி லுள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார். 'அடிமை' என்று தொடங்கி.

மூ. 169. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரிஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

வ்யா:— அதாவது—ஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரன் அபேக்ஷி யாமல் கைங்கர்யங் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் இவ ளாகையாலே. 136. “सीतामुवाच” (ஸீதாமுவாச) 137. “सीता-समक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमवधीत्” (ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்மிதம் வசநம் அபுரஹீத்) என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம் முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்ற இனையபெருமானைப்போலே. இவன் ப்ரார்த்திக்கும் அடிமைதான் ஸித்திப்பதும், மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே ஸுஸ்ரூஷைபண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே, செய்கிற அடிமைதான் ரிஸிப்பதும் பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே—என்கை.

இனி. இரண்டாம் பதத்தை உபாதாரும் பண்ணுகிறார் 'நாராயணய' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்று.

மூ.170.நாராயணய-ஸர்வஸோஷியாயுள்ளவனுக்கு

வ்யா:- நாராயணத்வம்-உபயவியூகி நாத்-தவமாகை யாலே. 'ஸர்வஸோஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்கிறார். கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்புந்தியாவான் ஸோஷியிறே.

கைங்கர்யந்தான் அநுபுவஹித ப்ரீதிகாரிதமாகை யாலும். அந்த ப்ரீதிகான் அநுபுவ்ய விஷயாதீநையாகை யாலும். அநுபுவ்ய விஷயம் சொல்ல வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்' என்று.

மூ.171.இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

வ்யா:-அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியைச்சொல்லுகிற இப்பதத்திலே. கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபூவியாயிருக்கும் அநுபுவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும். கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும்-என்கை. 138. "सदा पश्यन्ति" (ஸத்யா பர்யந்தி) என்றும். 139. "सोऽश्नुते सर्वान् कामान्" (ஸோ஽ஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்றும் இத்த்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்குள விக்ரஹமும் கல்யாண குணங்களும். 140. 'रसं ह्यवायं लब्धवान्दी भवति' (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா஽நந்தீ, புவதி) என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்ய வர்த்தகங்களமாய். பேராக்யங்களமாயிறே இருப்பது; 'குணங்கள்' என்று ஸாமாந்யேந சொல்லுகையாலே ஐரோஸக்த்யாதீ குணங்களேளாடு வாத்ஸல்யாதீ, குணங்களேளாடு ஸௌர்யாதீ, குணங்களேளாடுவாசியற எல்லா குணங்களும் அநுபுவ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுத்ததயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிஸேஷங்களும் இப்பதத்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேயங்கள்; ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறுப்போலே,

ஆஸ்ரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமும் உண்டாயிறையிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, இப்பத்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார் 'ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு' என்று.

மூ. 172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வ்யா:—அதாவது—அநுபூவ்யத்வம் அவ்ஸீஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்ததேயாகிலும். சதூர்த்யம்ஸத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்திவிசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது ஸேஷித்வமாகையாலே. அதிலே இப்பத்யத்துக்கு நோக்கு—என்கை.

இந்த ஸேஷித்வ கத்யத்துக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார். 'ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது' என்று.

மூ. 173. ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது.

வ்யா:—அதாவது-141. "सर्वं परचरं दुःखं" (ஸர்வம் பரவஸம் து:க்கம்) என்றும். 142. "सेवा श्वृत्तिः" (ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்யமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம்போலன்றிக்கே, 143. "छाया या सत्त्वमनु गच्छेत्" (சாயா வா ஸத்வ மநுகுச்சேத்) என்றும். 144. "सा किमर्थं न सेव्यते" (ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிதே இவனுக்கு ரஸிப்பது—என்கை.

இனி இப்பத்யத்தில் விபுக்க்த்யம்ஸத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். 'இந்தச் சதூர்த்தி' என்று தொடங்கி.

மூ. 174. இந்தச் சதூர்த்தி. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—ஸோஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ரார்ப்தமாயுள்ளதாகையாலே. தாத்ர்த்த்யப்ரதிபாத்யகமன்றிக்கே. இந்தச் சதுர்த்தி, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பூலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாவது—கைங்கர்ய ப்ரார்த்த்யுணையை ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது-புகுவந் முகுவிகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்தி விஸோஷம். இக்கைங்கர்யந்தான் 145. "एतत्साम गायत्रास्ते" (ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே) என்றும் 146. "नम इत्येव वादिनः" (நம இத்யேவ வாதின:) என்றும், 147. "येन येन धाता गच्छति तेन तेन सह गच्छति" (யேந யேந தாதா க்ஷ்ச்சுதி தேந தேந ஸஹ க்ஷ்ச்சுதி) என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிகரூபமாயிருக்கும்.

• இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்த்யுநீயமாகில் கா த்யா சி த் க மாகரதோ? ' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ' கைங்கர்யந்தான் நித்யம் ' என்று.

மூ. 175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

வ்யா:— அதாவது—ஸோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப மாகையாலும். 148. "अकिञ्चित्करस्य शेषत्वानुपपत्तिः" (அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:) என்கிறபடியே கிஞ்சித்காராபூவத்தில் அதுதான் அநுபபந்நமாகையாலும். கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யம்—என்கை. ஆகையாலிஹே. 149. "नित्यकिङ्करोः प्रहर्षियन्मि" (நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) என்றும். "नित्यकिङ्करो भवानि" (நித்யகிங்கரோ புவாநி) என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

• நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்குகவேணுமோ? ' என்ன அருளிச்செய்கிறார் ' நித்யமாக ப்ரார்த்திக்குதே பெற வேணும் ' என்று.

மூ. 176. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

அதாவது—விஷயம் * உத்துங்குமாயிருக்கையாலும். ஆஸ்ரயபூதனான சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்தநாவிஸேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் எதிச்சியாமையாலும். நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெரவேணும்—என்கை.

இது நித்யப்ரார்த்தசுநீயமாகைக்கு நித்யநத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸேஷிக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 177. ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைக்கை ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

வ்யா:-அதாவது-151. "नाकिञ्चित्कृत्तः शेषत्वं" (நாகிஞ்சித் குர்வதத்ஸேஷத்வம்) என்கிறபடியே ஸேஷிக்கு அதிஸயக் கமல்லாத வஸ்துவுக்கு ஸேஷத்வம் இல்லாமையாலே. ஸேஷ யான ஈஸ்வரனுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விஸேஷங்கள். லே ப்ரீ திருபமான அதிஸயத்தை விளைக்கை ஸேஷ பூதனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமும். அவனுடைய முகேகூல்லா ஸாநுபுவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்கும்—என்கை. ஆகையாலே. நித்யப்ரார்த்தசுநீயமாயிருக்குமென்று கருத்து.

அநந்தரம். சரமபத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் 'நம:' என்று. அதுக்கு ஈர்த்த்யம் அருளிச்செய்கிறார், 'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று.

மூ. 178. நம:-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-நமஸ்யுப்யத்யம் ஸாமாந்யேந அஹங்கர மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே. திருமந்த்ரத்தில் மத்யம பத்யமானநமஸ்யுப்யத்யம்போலே ஸ்வரூப உபாயபுருஷார்த்த விஸேஷிகள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றாயிருந்ததேயாகிலும். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே. கைங்கர்யப்ரார்த்தசுநாநந்தரேக்த

* (பர) உத்துங்கு தத்வமாயிருக்கையாலும்.

மாகையாலே. இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது—என்கை.

‘கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது’ என்று.

மு.179. களையாவது-தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா:- தனக்கென்னப்பண்ணுகையாவது-152. “भोक्तुं, मम भोगोऽयं” (போக்தாஹம். மம போகோயம்) என்கிறபடியே. இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; புகுவந் முகுவிகாஸேஹதுவாசையாலே இது நமக்கு ஆகரணியம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய. இதில் போக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில். அபுருஷார்த்தமாயிறே இருப்பது.

இன்னமும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார் ‘இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்’ என்று.

மு.180. இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

வ்யா:- அகாவது—அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ராப்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, 153. “अनात्मन्यात्मवृद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः । अविद्यातरुसंभूतिवीजमेतत् द्विधा स्थितम् ॥” (அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:| அவித்யா தருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம்) என்கிறபடியே அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய்க் கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கார்யமானகர்மங்களும். தத்கார்யமாய்வரும் ப்ரக்ருதி ஸம் பந் தமும். எல்லாம் கழியுண்ணும்—என்கை. ஆகையிறே. த்வயவிவரணமான க்யுத்திலே நமஸ்ஸப்ஸ்கார்த்தத்தகை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில், 154. “मनोवाक्यैः” (மனோவாக்காயை:) இத்யாதிக் குர்ணையாலே.

அக்ருத்யகரணாத்யகில கர்மநிவ்ருக்தியையும், 155. "அநாதி-
காலரமூத்" (அநாதி,காலப்ரவ்ருக்த) இத்யாதி, சூர்ணையாலே,
அவித்யா நிவ்ருக்தியையும், 156. "மதீயானாதி" (மதீயானாதி)
இத்யாதி, சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, நிவ்ருக்தியை
யும் ப்ராஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தி,க்தருளிற்று.

ஆனலும் இதுக்கு ப்ரத்யானார்த்தம் கைங்கர்யத்தில்
ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருக்தியாகையாலே, அத்தை உபபாதி,க்த
கிரூர்மேல். அதில் ப்ரத்யமத்திலே 'கைங்கர்யம் பண்ணும்
போது தான் எப்படியாகவேணும்?' என்ன, அருளிச்செய்
கிரூர் "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னுப்படியே
யாக வேணும்" என்று.

மூ. 181. "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்
படியே ஆகவேணும்.

வ்யா:- அதாவது-கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் "உனக்கே
நாமாட்செய்வோம்" என்று, 'உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருந்
கும் இருப்புத்தவிர்ந்து, உனக்கேயுக்கப்பாக நாங்கள் அடிமை
செய்யவேணும் என்கிறபடியே, சூஷிக்கே உகப்பாகப்
பண்ணவேணும் - என்கை. || "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு
மீதே" என்றிதே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்,நங்களை அருளிச்
செய்கிரூர் 'ஸௌந்தர்யம்' இத்யாதி, வாக்யத்,வயத்தாலே.

மூ. 182. ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன
கைங்கர்யமும் அப்படியே.

வ்யா:- அதாவது-அவனுடைய விக்,நஹஸௌந்தர்யமும்
சித்காபஹாரியாய்க் கைசேர்ரப்பண்ணுகையாலே, கைங்கர்
யத்துக்கு விக்,நம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதூர்த்தி,யிற்
சொன்ன கைங்கர்யமும் அபி,மகவிஷயபரிசர்யைபோலே

ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே. அவனுடைய முக, மலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக | இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்ரம்—என்கை.

இப்படியாகையால், இவ்விரோதி, நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யப்ரார்த்தனையாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 183. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையாலே, இப்பத்யத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

வ்யா:—அதாவது-சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசித்தமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமா போலே. இப்பத்யத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி, நிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையும். இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்யபூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

'கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபேபூக்த்ருத்வ உத்யயம் உண்டாமோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் .. 'மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு' என்னொன்றிற்றே' என்று.

மூ. 184. "மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு" என்னொன்றிற்றே.

த்யவயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா:- அதாவது-உன்னுடைய அநுபூவத்தாலே எங்க ளுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபேபூக்த்ருத்வபூத்தியை விளைத்து. ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்திப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுர

| (பா) உடையவனுக்கு.

மாகச் சொல்லாநின்றதிடே—என்கை. ஆகையால் அவ் விஷய வைவக்ஷணய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபேபூரக்த்ருத்வ பூக்தி, அங்கும் வினாகையாலே, இப்பத்யத்தில் ப்ரார்த்தகூனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்த்யுமென்றதாயிற்று. ஆகையிதே முக்தர்க்கு வக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே 157. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதிந:) என்றது.

ஆக. புருஷகாரத்தையும், தந்நித்தயோக்யக்தையும், தத்யுபூவிதமான வாத்ஸல்யாதி, குணங்களையும். அந்த குணப்ரகாஸகமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும். குண விக்ரஹ விஸிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பூலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பூந்தி, ஒருமித்துநமென் னுமத்தையும், சவ்வஸ்து வினுடைய ஸர்வஸூஷித்வத்தையும். தத்யுவிஷய கைங்கர் யத்தையும். கைங்கர்யவிரோதி, நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுஃப்படி—சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தக்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேஸ்வரன் தானே விதிக்கையாலே தத்யுபூமதமென் னுமத்தையும், வரணங்குமான ஸாத்யநாந்தர பரித்யாக்யத்தையும், வரணத்தில் ஸாத்யநத்வபூக்தி, ராஹித்யத்தையும் ஸாப்யக்யமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும். உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபூவியான ப்ராப்திப்ரதிபூந்தக ஸகலபாபவிமோச முமு—15

நத்தையும். உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாப்தமாகப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும். த்வயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சம வேதஸார பூதகீதோபநிஷத்தா த்பர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமஸ்வேலாகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்ஸய விபர்யமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிதே—எம்பெருமானார் பதனெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையும் பார்த்திதே—இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதர பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூரூரவுகொண்டு மாஸோ ப்வாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டனாய். பரமாத்மநி ரக்தனாய். அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாண பரதந்த்ரனாய், புகுவத்வ வைபுவம்ஸ்ருதமானால் அது உபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்ப்யூஹஸ்யமுடையனாய். ஆஸ்திக அக்ரேஸ்ரனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஸ்வேலாகார்த்தஸ்ரவண அநுஷ்டானத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே. அதிகாரி தூர்லபத்வத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானருக்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்கூதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை க்ரைபுரண்டிருக்கையாலே. அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தக்கையே பார்த்து வெளியிட்டருளிணர் எம்பெருமர்ணர்.

அப்படி உபதேசீத்துவிடுகிறமாத்ரமுயின்றிக்கே. இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிதே. இதுதன்னைப் பலப்ரபுந்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச்

செய்தது. மற்றுள்ள ப்ரபுந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீபூலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ரபுந்த்ரத்திலேயே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதில் ப்ரபுந்த்ரிலே இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தினுடைய கெளரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்தகைக்காக, இதுதனக்குச் சரமஸ்லோகமென்று திருநாமமாகக் குறித்துவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை' என்று தொடங்கி.

மூ. 185. கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துஸ்ஸகங்களென்றும், ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து ஸோகாவிஷ்டனை அர்ஜுநனைக்குறித்து, அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக 'இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை' என்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வ்யா:- அதாவது - இந்த ஸ்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே கர்மஜ்ஞானாதிகளான சில உபாய விஸேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷஸாத்நமாக விஸ்தரண உபதேசுரித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேஸ ரூபமாகையாலும், இந்த்ரியஐயம் அரிதாகையாலும், ஸாவதாரநாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அஸக்யங்களென்றும், ஸ்வஸரீரத்வ கத்நாதிக்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயந்ரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் புத்திபண்ணி. 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி இழந்தேபோயித்தனையாகாதே' என்கிற ஸோகத்தாலே ஆவிஷ்டனை அர்ஜுநனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்தஸோகம் போக்கக்காக, 'ஸூகத்வத்தாலும், ஸ்வரூபாநு

ருபதையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை' என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது—என்கை.

இனி. இஸ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 186. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அர்த்தத்வயாத்மகமான இந்தஸ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

'அதிகாரிக்ருத்யமாவது எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாயபரிக்ரஹம்' என்று.

மூ. 187. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாய பரிக்ரஹம்.

வ்யா:—அதாவது—அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கை—என்கை.

'ஆனால். அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தர பரித்யாகம் சொல்லுவானென்?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார், 'அத்தை ஸரங்குமாக விதிக்கிறான்' என்று.

மூ. 188. அதை ஸாங்குமாக விதிக்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்குத்தோடே கூட விதிக்கிறான்—என்கை. 158. "प्रक्षाल्य पादावाचामेत् स्नात्वा विधिवद्वयेत् । स्थित्वा चै भानवे दद्यात् ध्यात्वा देवं जपेन्मनु ॥" (ப்ரக்ஷாளய பாத்யா வாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவதர்ச்சயேத் । ஸ்தித்வார்ச்யம்

புராவே துத்தியாத் த்யாத்வாதேவம் ஜபேந்மநும்|| என்று ஆசமநாதிகளுக்கு அங்குமாகச்சொன்ன பாதுப்ரக்ஷாளநாதியொழிய அவை அநுஷ்டிக்கவொண்ணாதர்பாலே. இங்கும் ல்யபுந்தபதுத்தாலே அங்குமாகச் சொல்லுகிற உபாயந்தர த்யாகுத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபந்நம் என்னுமிடம் ளிக்துமிதே. ஆகையால், 'ஸர்வதூர்மாந்பரித்யஜ்ய ஸ்தித்யஸ்சேத்' என்று துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வக:ப்ராப்தமான உபாயந்தர்பரித்யாகுத்தை அநுவதித்து ளித்தேபாயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிற தென்கிற அநுவாதபுகும அயுத்தம்—என்றதாயிற்று.

ஆனால். ஸுபாகத்வாதிகளாலே ராகுப்ராப்தமான இதுக்கு விதிக்கான் வேணுமோ? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'ராகுப்ராப்தமான' என்றுதொடங்கி.

மு. 189. ராகுப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைத்யமானால் கடுகப்பரிக்கிறவிகைக்கு உடலாயிருக்குமிதே.

வ்யா:- அதாவது-பேராகுயதையாலே ராகுப்ராப்தமானக்ஷீரத்தைப் பித்தராகுத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் ஸீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாபோலே. உபாயந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷணயத்தாலே சேதநலுடைய ராகு:ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரி யென்னும் விதிப்பயுத்தமுமானால் ஸீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே—என்கை.

இனி. இதுக்குப்ரதிபதும் அர்த்தும் அருளிச்செய்வதாக, பூர்வார்த்த பதுஸங்க்யையை அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதும்' என்று.

மு. 190. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதும்.

அதில் ப்ரத்யுமபதுத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வ தூர்மாந்' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். 'எல்லா தூர்மங்களையும்' என்று.

மூ. 191. ஸர்வதர்மாந்-எல்லா தர்மங்களையும்.

அதுதான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸுப்யத்யமுமாய் த்ரிப்காரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக. ப்ரகடமம் தர்மலக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'தர்மமாவது-பலஸாதநமாயிருக்குமது' என்று.

மூ. 192. தர்மமாவது-பலஸாதநமாயிருக்குமது.

தர்மஸுப்யத்யம் த்ருஷ்டபலஸாதநத்திலும் வ்யாப்தமாகையாலே அதை வ்யாவர்த்திக்கிறார் 'இங்குச் சொல்லுகிற தர்மஸுப்யத்யம்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 193. இங்குச் சொல்லுகிற தர்மஸுப்யத்யம் த்ருஷ்டபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது-பூர்வோபாயங்கள் தன்னை உபதேசிக்கிறபோதே த்ருஷ்டபலஸாதநங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும். இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தர்மஸுப்யத்யம் புத்ரபஸ்வந்நாதி, ஐஹிகமாயும். ஸ்வர்க்கரதி, ஆமுஷ்மிகமாயும். இருந்துள்ள த்ருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாதநங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றிக்கே. புகுவத் ப்ரப்திரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இனிமேல். பஹுவசநர்த்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவைதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 194. அவைதான்-ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

வ்யா:- அதாவது-அந்த மோக்ஷபலஸாதநங்கள் தாம் உப்யுரும்ஹய உப்யுரும்ஹணங்களாயிருந்துள்ள ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாய்க்கொண்டு அநேகங்களாய்

இருக்கையாலே, 'தூர்மாந்' என்று, பஃஹுவசநப்ரயோக்யம் பண்ணுகிறது—என்கை.

'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?' என்ன. அருளிச் செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

மூ.195. அவையாவன-கர்மஜ்ஞாந புக்தியோக்யங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேஸ்வாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புக்த்யா செய்யுமவையும்.

ஸ்யா:—அதாவது-கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, 159 'कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः। तस्मादसकस्सतत् कार्यं कर्म समाचर ॥'(கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி, தி, மாஸ்தி, தா ஐநகாத்ய: | தஸ்மாத், ஸக்தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர) என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாத், நமாக் உக்தமான கர்மயோக்யமும், 160. "सर्वं कर्मखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते" (ஸர்வம் கர்மாக், லம் பார்த்த, ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே) 161. "न हि ज्ञानेन सहस्रं पवित्रमिह विद्यते। ज्ञानाग्निस्सर्वकर्मणि भस्मसात्कुसते तथा ॥"(ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்யருஸம் பவித்ரமிஹ வித்யதே | ஜ்ஞாநாக், நிஸ் ஸர்வகர்மாணி ப, ஸ்ம ஸாத் குருதே தத்யா ॥)' என்று சொல்லப்பட்ட கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோக்யமும், 162. "भक्त्या त्वनन्यथा शक्यः" (புக்த்யாத்வநந்யயாஸக்ய:) 163 "मन्मना भव मद्रक्तः" (மந்மநாப்யவமத், புக்த:) இத்த்யாக், களாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான புக்தியோக்யமும் ஆகிறது இவையும். 164. "जन्म कर्म च मे दिव्य एवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥" (ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: | த்யக்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந ॥) என்று வீரோதி, நிவ்ருத்தி பூர்வகமான புக்யவத்ப்ரப்திக்கு ஸாத், நமாக் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம். 165. "एतद्युद्धा युद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारत" (ஏதத், புக்த்யாவா புக்த்யி, மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்ச பாரத) என்று

அபிமத ப₂லலாப₄த்தாலே க்ருதக்ருத்யனாக்குமென்கிற புரு
ஷோத்தமவித்யை. 166. “देशोऽयं सर्वकामयुक्” (தே₃ஸோயம்
ஸர்வகாமயு₄க்) என்று ஸர்வகாம ப₂ல ப்ரத₃மாகச் சொல்லு
கிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸம் 167. “सर्वपापविशुद्धात्मा याति ब्रह्म
सनातनम्” (ஸர்வபாபவிஸு₃த்த₄ராத்மா யாதி ப்₃ரஹ்ம ஸநாதநம்)
என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான ப₄க₃வத் ப்ராப்தி
யைப் ப₂லமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம். 168.
“दृतेन वाऽय तैलेन दीपं यो ज्वालयन्नरः। विष्णवे विधिवद्भक्त्या तस्य
पुण्यफलं शृणु॥ विहाय सकलं पापं सहस्रादित्यसन्निभः। ज्योतिष्मता
विमानेन विष्णुलोके महीयते॥” (க்₄ருதேந வா₅த₃ தைலேந தீ₃பம்
யோ ஜ்வாலயேந்நர₃: விஷ்ணவே விதி₃வத்₃ ப₄க்த்யா தஸ்ய
புண்ய ப₂லம் ஸ்ருணு॥ விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்
ராதி₃த்ய ஸந்நிப₄: ஐயோதிஷ்மதா விமானேந விஷ்ணுலோகே
மஹீயதே॥) என்று பாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப₄க₃வத்
ப்ராப்திக்கு ஸாத₄நமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்
கெரிக்கை. அப்படி விரோதி₃நிவ்ருத்தி பூர்வக ப₄க₃வத்
ப்ராப்தி ஸாத₄நமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை
முதலாக ஸாத₄நப₄த்ய₃த்யா செய்யப்படுமவையும்—என்கை.

இனி. ஸர்வஸ₃ப்த₃ராத்₃க்தை அருளிச்செய்கிறார்.
'ஸர்வஸ₃ப்த₃த்தாலே' என்று தொடங்கி.

ம. 196. ஸர்வஸ₃ப்த₃த்தாலே அவ்வவஸாத₄ந
விஸேஷங்களை அநுஷ்டி₃க்குமிடத்தில் அவற்றுக்குயோக்₃
யதாபாத₄கங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது-த₄ர்மவிஸேஷணமான ஸர்வஸ₃ப்த₃த்
தாலே ப₂ஹுவசநோக்தமான அவ்வே ஸாத₄ந விஸேஷங்
களை அநுஷ்டி₃க்கும் இடத்தில் 169. “सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्य-
मनहः सर्वकर्मसु” (ஸந்த்யாஹீனோ₅ஸுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ்
ஸர்வ கர்மஸு) என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல். தன்னை
அநுஷ்டி₃க்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனாகையை
உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்த₃ந பஞ்சமஹா
யஜ்ஞாநி₄ரான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

உத்தத்தை திகுமிக்கிறார் 'ஆக' என்றுதொடங்கி.

மூ. 197. ஆக, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதி, தங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி, ரூபங்களான கர்மயோக்யாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

வ்யா:— அதாவது-ஆக. கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் 170. “चोदनाक्षणार्थं धर्मः” (சோத்யநாலக்ஷணர்த்தேந தர்மம்:) என்று சோத்யநையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாக வுடைத்தான அர்த்தம் தர்மம் என்கையாலே, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய். நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான கர்மயோக்யம் தொடக்கமான உபாயங்களை யென்றபடி— என்கை.

ஸ்வரூபவிருத்திவாத் அதர்மமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றை தர்மம் என்கிறதுக்கு வேறுதலை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவற்றை’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 198. இவற்றை, தர்மம் என்கிறது-ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

வ்யா:— அதாவது-புத்தியந்த பாரதந்தர்மமாகிற உத்தேச்யத்துக்கு விரோதியாயிருக்கையாலே அதர்மஸப்தவாச்யங்களாக ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற இவற்றை தர்மமென்று சொல்லுகிறது. ஸ்வதர்மமான புத்தியத்தை அதர்மம் என்றும், இவற்றை தர்மம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயித்தனை-என்கை. ஆக, ப்ரத்யமபத்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அந்தரம். த்யுவித்யபத்யத்தை உபாத்யரநம் பண்ணுகிறார் ‘பரித்யஜ்ய’ என்று.

மூ. 199. பரித்யஜ்ய.

இதுவும். த்யாக்யமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்க்யமுமாய். த்ரி ப்ரகாரமாயிருக்கையாலே. அதில் த்யாக்யவேஷத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் 'த்யாக்யமாவது' என்றுதொடங்கி.

மூ. 200. த்யாக்யமாவது-உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து. 'ஸூக்திகையிலே ரஜதபுத்தி, பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிஸூ க்யமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி, பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

வ்யா:—அதாவது—இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாக்யமாவது—கேவலம் விடுகை அன்று; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து. 'ரஜதமல்லாத ஸூக்திகையிலே ரஜதபுத்தி, பண்ணுவாரைப் போலேயும், ஸ்வகார்பனித்திக்கு உடவான ஒருதிக்கிலே போகக்கோலித் தத்துவிபரீதமான திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், பகவத்ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி, பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே 'விடுகை—என்றபடி.

இனி. உபஸர்க்க்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி.

மூ. 201. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க்யத்தாலே—பாதகாதி, களை விடுமாபோலே ரூசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—'பரி ஸாகல்யே' என்று ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில். அது ஸர்வஸுபுத்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷித மல்லாமையாலே. மிகுதிக்கு வாசகமான பரிபென்கிற இந்த உபஸர்க்க்யத்தாலே—171. "अष्टाहत्या सुरा-पानं स्तेयं गुर्वङ्गनागमः" (புரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம்

குர்வங்குநாகும:) என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசி வாஸனைகளேர்டேகூட நாம் இதைச்செய்வதே! என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதையக்கொண்டு விடுமாபோலே. 172. "अथ पातक-भीतस्त्वं" (அத்ய பாதகபீதஸ் த்வம்) என்று தர்மதேயுவதை பாதகமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப் பான ருசியும் அபுத்திபூர்வகமாக மூளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடே கூட ப்யுவதேயுக ஸாத்யநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்த விருத்த்யமானவற்றை நாம் செய்வதே! என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதையக்கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராத படி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி, 'ல்யப்' அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ல்யப் பாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 202. ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது— '(பரி)த்யஜ்ய' என்கிற ல்யப்பாலே 173. "भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्" (புத்த்வா சாந்த்யராயணம் சரேத்) என்னுமாபோலன்றிக்கே. 174. "स्नात्वा भुञ्जीत" (ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத) என்கிற விதி, புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம்பண்ணியே புஜிக்கவேணும்' என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, ஸித்த்யேத்யாயத்தைப் பரிக்கூரஹிக்கமளவில் த்யாஜ்யமரீன உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்கூரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இப்படி விட்டேபற்றவேணுமென்கிற இதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சசால்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 203. "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்கிற படியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால் கட்டு என்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— 175. "यो वज्रपाताशनिस्त्रिपातान्
 युष्मि नापि चचाल राजा। स रसवणाभिहतो भृशार्थचाल चापञ्च
 मुमोच वीरः॥" (யோ வஜ்ரபாதாஸநிஸந்ரிபாதாந் ந சசுணுபே,
 நாபி சசால ராஜா। ஸ ராமபுராணபிஹுதோ ப்ருஸார்த்த:
 சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:॥) என்கிற ஸ்லோகத்தில்—
 ராவணன் ராமஸுரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு. நிலைகவங்கி.
 போகப் பார்த்தவளவிலும். கையில் வில்லிருக்குமளவும்
 பெருமாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு போகட்ட
 வில்லு கையில் இருந்தபோது ப்ரதிபக்ஷ ஐயத்துக்கு ஸாத்ந
 மாகாதமாத்ரமன்றிக்கே 176. "गच्छानुजानामि" (கச்சானுஜா
 நாமி) என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்
 போது பண்ணக்காணாமையாலே போகவுமொண்ணாதபடி
 கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே. உபாயாந்தரங்க
 ளான இவற்றிலே ஈஷத்யந்வயங் கிடக்கிலும் இவை
 பேற்றுக்கு ஸாத்நமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே பேற்றுக்கு
 ப்ரதிபுந்த்ரகமாய்த் தலைக்கட்டும்—என்றபடி:

இன்னமும். இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலா
 மென்னுமத்தை எத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'சக்ர
 வர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு' என்று.

மூ. 204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு
 உறுப்பு.

வ்யா:—அதாவது-முன்பே வரப்ரத்யாநத்தைப் பண்ணி
 வைத்து. இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாதென்று ஆபுராஸ
 மான ஸத்யத்யுமத்தைப்பற்றி நின்று 177. "रामो विग्रहवान् धर्मः"
 (ராமோ விக்ரஹவாந் த்யும:) என்கிற பெருமானோடே கூடி
 வாழ இருந்த பேற்றை இழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே

ஆபுரஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது 178. “சுண் யம் சநாதந்” (க்ருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதநதூர்மமான புகுவத்யுவிஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய் விடும்—என்கை.

இனி. இங்குச்சொன்ன ஸர்வதூர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக. தத்பக்ஷத்தை உத்தேஷிப்பிக்கிரூர் ‘ஸர்வதூர்மங்கனையும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.205. ஸர்வதூர்மங்கனையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் ‘அதூர்மங்கள் புகுரும்’ என்றார்கள்.

வ்யா:-அதாவது-த்யாஜ்யமான தூர்மந்தான் ‘இதும் குரு, இதும் மாகார்ஷீ:’ என்று விதிநிஷேத்யாத்மகமாயிருக்கையாலே ‘ஸர்வதூர்மங்கனையும் விட்டு’ என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்ட்யாநத்தோபாதி நிஷித்யுபரிஹாரமும் ஒக்கத்தள்ளுண்ணுமளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீநபதூர்த்தூங்கள் புகுருமாபோலே அதூர்மங்களான நிஷித்யுப்ரவ்ருத்திகள் புகுருமென்று சிலர் சொன்னார்கள்—என்கை.

அத்தைப் பரிஹரிக்கிரூர் ‘அதுகூடாது; அதூர்மங்களைச் செய்’ என்று சொல்லாமையாலே’ என்று.

மூ. 206. அது கூடாது; ‘அதூர்மங்களைச்செய்’ என்று சொல்லாமையாலே.

வ்யா:-அதாவது-ஸர்வதூர்மங்கனையும் விடச்சொன்ன இத்தால் அதூர்மங்கள் புகுருமென்கிற இது ஸம்பூநியாது: தூர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ரமொழிய அதூர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே—என்கை.

‘அதூர்மநிவ்ருத்தியும் தூர்மஸ்ப்யு வாக்யமாயையாலே. அத்தைவிடச்சொன்னால். அதூர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம்

அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ?' என்கிற ப்ரதிவாத்யுத்தியை அநுவதிக்கிரூர் 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோவென்னில்' என்று.

மூ. 207. 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ?' என்னில்,—

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிரூர் 'ஆகாது; தர்மஸப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே' என்று.

மூ. 208. ஆகாது; தர்மஸப்தம் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

வ்யா:—அதாவது—தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் 'அதர்மங்களைச் செய்' என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றாகாது; தர்மஸப்தம் அதர்மநிவ்ருத்த்யாதி, அங்கு, ஸஹிதமாய் ப்ரத்யாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்ட்யாநத்தைக் காட்டுமதொழிய. ஸாமாந்யேந அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே—என்கை.

"அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மஸப்தவாச்யத்வம் முச்யமாக இல்வையேயாகிலும், ஸர்வஸப்த, ஸாஹித்யத்தாலே தர்மஸப்தம் விஸேஷணபூதமான இதுதன்னையுங் காட்டாதோ?" என்ன. அருளிச்செய்கிரூர் 'காட்டினாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 209. காட்டினாலும், அதை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அப்படிக்க காட்டிற்றாகிலும். அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அதை யொழிந்த விஹிதாநுஷ்ட்யாநரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை—என்கை.

'இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?' என்ன. அருளிச்செய்கிரூர் 'தன்னையும்' என்று தொடங்கி.

மூ.210. தன்னையும், ஈர்வரனையும், பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

வ்யா:— அதாவது—அதர்மா நுஷ்டாராம் ஸோஷிக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, அவனுக்கு சதிராயகரணமது ஒழிய அநிஷ்டகரணாகே சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தைபுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க்யாஸஹதையாலே இத்தலையில் ஸ்வயந்த நிவ்ருத்தியொழிய ப்ரவ்ருத்யம் ஸத்தில் ஒன்றையும் பொறாத உபாயபூகண ஈர்வரனைப் பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாத்ருமான பலத்தைப் பார்த்தாலும், இம்மூன்றுக்கும் விருத்திங்களான அவை புகுரவழியில்லை. என்கை. ஆகையால் தர்மஸ்ப்யம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றுகிலும் அததை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும் என்று கருத்து.

அநந்தரம் த்ருதீயபதத்தை உபாதாராம் பண்ணுகிறார் 'மாம்' என்று; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வ ரக்ஷகமய' என்று தொடங்கி.

மூ. 211. மாம்-ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்கடுமா போலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

வ்யா:— அதாவது— 'நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ? பண்ணானோ?' என்று ஸம்ஸயிக்கவேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனாய், 'தன்பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்று இருக்குமோ?' என்ன வேண்டாதபடி 179 "செனயொமயொம்யே ரய் ச்யாய" (ஸேநயோருப்யோர் மத்யே ரதம் ஸ்த்யாய) என்று ஏவிக்கார்யங்கொள்ளலாம் படி உனக்குக் கையாளாய்,

உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே 180. “ரக்ஷா-
 ப்ஷா ப்ரதிஷ்தே” (ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே) என்கிறபடியே
 ரக்ஷ்யபூதனான உன் இசைவுபார்த்து. ‘நங்குற்றங்கண்டு
 இகழுமோ?’ என்று அஞ்சவேண்டாதபடி அஸ்தோநஸ்தேநஹ
 காருண்ய தர்மாதர்மாதியாகுலனான உன் தேயுஷத்தை
 பேராக்யமாகக்கொண்டு, அஸூரண்யஸூரண்யனாகையாலே
 நீயும் பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத துஸ்யில் ஒதுங்கலாம்
 படியான புகலாய். ஸூத்யமேஸ்வபூவமான ஜலம் ஒளஷண்
 யத்தைப் ப்ரஜிக்குமாபோலே அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி
 க்ஷிபிக்கும் புருஷகாரபூதரே | ‘தாமரையாளாகிலும் சித
 குரைக்குமேல்’ என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும்
 போதும். விடக்ஷமன்றிக்கே | ‘என்னடியாரதுசெய்யார்’
 என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை—
 என்கை.

‘மாம்’ என்று விபுவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யா
 வர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார். ‘இத்தால்’
 என்று தொடங்கி.

மு.212. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்
 தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— ‘என்னை’ என்று அவதரித்துக்
 கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகிறிற்றிற் தன்னை வரணியனாகச்
 சொன்ன இத்தாலே, தேயுஷவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும்
 கிட்டவும் ஒண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும். அஸா
 தாரண விக்ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டுர்க்கு
 உத்யுதேயுஷ்யமாயிருக்கிற அக்ஷீர்த்துராதி தேயுஷதாந்தர்யாமித்
 வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது—என்கை.

தர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச்சொல்
 லுகையாலே ப்ரஸீதமானதொரு அர்த்து விஸேஷத்தை
 அருளிச்செய்கிறார் ‘சுர்ம ஸம்ஸ்தூபநம்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 213. தர்ம ஸம்ஸ்த்யாபநம் பண்ணப்பிறந்த வந்தானே 'ஸர்வ தர்மங்கனையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்கையாலே ஸாஷ்ணாத் தர்மம் தானேயென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-181. "धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे" (தர்ம ஸம்ஸ்த்யாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே, யுகே) என்கிறபடியே ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்த்யாபிப்பதாகப் பிறந்தவந்தானே - 'ஸர்வதர்மம் பரித்யஜ்ய' என்று 'மோக்ஷஸாத்யநயர ஸாஸ்த்ரஸித்த்யங்களை ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே. அவை ஸாஷ்ணாத் தர்மங்களன்று. ஸ்த்யாபரீயமான ஸாஷ்ணாத் தர்மம் 182. "दुष्णं धर्मं सनातनं" (கடுஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதநதர்மமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

'இத்தால் என் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விட்ட ஸாத்யநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது' என்று.

மூ. 214. இத்தால், விட்ட ஸாத்யநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது—இப்படிச்சொன்ன இத்தால். கீழ் விட்ட ஸாத்யநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாத்யநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது—என்கை.

'அதுதான் எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 215. அதாவது—ஸித்த்யமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஸுக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா:—இத்தால், கீழ்விட்ட ஸாத்நங்களிற் கரட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது.—சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே தன்ஸ்வரூப ஸித், தி, யாம்படி இருக்கையன் றிக்கே ஸநாதந தூர்மமாகையாலே ஸித், த, மாய், 183. “यस्सर्वज्ञः सर्ववित्” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இக்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய், 184. “परास्य शक्तिर्विद्यैव श्रूयते” (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதை, வ ஸ்ருயதே) என்கிறபடியே ஸர்வஸக்தியாய், சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாஸமுண்டாம்படியிருக்கையன் றிக்கே ஸித், த, வஸ்துவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரண இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்த மாயிராதே ப்ராப்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை—என்றபடி.

இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸுஹைதகமாக ஸ்தூபிக்கிறார். ‘மற்றை உபாயங்கள்’ என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ. 216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித், தி, யில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித், தி, யில் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாத்யக்கப்படுமவையாகையாலே தம்முடைய ஸ்வரூபஸித், தி, யில் ப்ரவ்ருத்திகரண சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அதுதன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி

பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்தியில் 185. "फलमत उपपत्तेः" (புலமத உபபத்தே:) என்கிறபடியே பூலப்ரத₃த்வேவாப யோகியான ஸர்வஸுத்தித்வாதி, உபபத்தியுடையனான ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸித்த₃த₃வ பரமசேதநத்வ ஸர்வஸுத்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்—என்கை.

இனி. இப்பத₃த்திலே ஆஸ்ரயண ஸௌகார்யபாத₃ங்களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். 'இதிலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாஸிக்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— அதர்மபூ₃த்தியாலே தர்மத்திலும் நின்றும் நிவ்ருத்தனை அர்ஜுநனுக்குக் குற்றம்பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஸிக்கிறது; 186. "हे कृष्ण हे यादव" (ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத₃வ) என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌஸீல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான, திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌலப்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது—என்கை. "குண விசேஷங்கள்" என்றது, ஆஸ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களானவையென்று தோற்றுகைக்காக. 'நேராக ப்ரகாஸிக்கிறது' என்றது—ஸ்பூ₃டமாக ப்ரகாஸிக்கிறது—என்றபடி.

இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்யேயஸவ்₃த₃கரூ₃ய

நிற்கிற ஸௌலப்ய அதிசயத்தை தூர்ஸீப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் 'கையும் உழவுகோலும்' என்று தொடங்கி.

மூ.218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும், ஸௌநாதா, ளிதூ, ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:—அதாவது-குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக் காணத் திருக்கையிலே தூரித்த உழவுகோலும். அவற்றை இடவாய் வலவாய்த்திருப்புகைக்காகவும். நிறுத்தருள வேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று ஆச்சு, தியாமல் நிற்கையாலே ஸௌநாதா, ளியாலே புழுதிபடைத்த திருக்குழலும். * .. தேர்கடவிய பெருமண்களைகழல் " என்கிற படியே. சாத்தின சிறுசதங்கையுந் தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான்—என்கை. ஆக, த்ருதீய பதூர்த்துக்கை அருளிச்செய்காராயிற்று.

அநந்தரம், சதூர்த்துபதூத்தை உபாதூரம் பண்ணுகிறார் 'ஏகம்' என்று.

மூ. 219. ஏகம்.

அதுக்கு, அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஏகஸப்தம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 220. இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்தூரணப்ரமாணத்தாலே அவதூரணர்த்துத்தைக் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வுபாயவிஸேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் அவதூரணப்ரயோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகஸப்தமும்

* திருவாய் 3-6-10.

ஸ்த்ரநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது—என்கை.

இவ்வுபாயத்தை நிர்த்தேயஸித்த அநந்தரம் அவதாரணப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார். 'மாமேவ' என்று தொடங்கி.

மூ.221. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" "தமேவ சாத்யம்" "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" "ஆநெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

வ்யா:— அதாவது—187. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" என்று என்னையே யாவர் சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும். 188. "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" என்று ஆத்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும். 189. "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும். * "ஆநெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று 'எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில். "மாமேவ" "தமேவ" "த்வமேவ" "நின்பாதமே" என்று ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்த்தேயஸாரநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே—என்கை.

'ஏதத்ய்வயாவர்த்யம் ஏது' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 222. இத்தால், 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூராவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

* திருவாய் 5-7-10.

வ்யா:— அதாவது—உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமா மளவில் பெளநருக்த்யம் ப்ரஸங்கி,க்கையாலும், தே,வதாந் தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமாமளவில் 'மாம்' என்று அஸாதார னாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே எந்த,த,மாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ரஜ்' என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது— என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாத,நம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே. இதன் ஸாத,நத்வம் அவஸ்யம் கழிக்கவேணும்மே.

* ஸ்வீகாராந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவஸ்யம் வேண்டியிருக்க. இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்ற.

மு.223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வ்யா:—அதாவது-ஸ்வீகாராந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனற்போலே தத்பூர்வபு,ளியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது—என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

* அவனாலே வருகையாவது என்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ருஷ்டி' என்று தொடங்கி.

மு.224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி, முக,த்தாலே பண்ணின க்ருஷ்டிப,லம்.

வ்யா:— அதாவது—கரணகளைபு,ரவிது,ரனாய். பே,க, மோக்ஷஸூன்யனாய், அசித,விஸேஷிதனாய்க் கிடக்கிற த,ஸையிலே, கரணகளைபு,ர விஸீஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸயுக்தனாய்

படி ஸ்ருஷ்டித்து | 'எதிர்குழல்புக்கு' என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கக்கூடாத அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி. அவ தரித்த இடங்களிலே. ஆஸ்ரயணருசி வஸ்வாஸ ஐநகமான தன் குணசேஷ்டிதாதிசுகளைப் ப்ரகாசிப்பித்து. இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே ப்ரவித்தது இது—என்கை.

இவ்வர்த்துத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். 'அதுவுமவன தின்னருளே' என்று.

மூ. 225. "அதுவும் அவனது இன்னருளே."

வ்யா:—அதாவது—|| "உணர்விலும்பரோருவனை அவன தருளா லுறற்பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தி னேன்" என்று 'உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான' நியஸூரி களுடைய ஸத்தாதிசுகளுக்கு நிர்வாஹகனான "அதிவீதியனான வனை. அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கக்கூடாத. என் னுடைய அபேக்ஷாருப ஐஞாநத்துக்குள்ளே இருத்தினேன் என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த அந் தரம். || "அதுவுமவன தின்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீகாரந் தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண் டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே. ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபுலமென்றே கொள்ளவேணும்—என்கை.

இப்படியாகையால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவனென்கிறார் 'இத்தையொழியவும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ் செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா:—அதாவது—இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானெருவனாகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன்

நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்
மோஜ்ஜீவநகரண தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட
ப்ராப்தி பரிஹாரஸூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று
ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவன்—என்கை.

இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என்?' என்ன அருளிச்
செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மு. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம்
ஜீவியாது.

வ்யா:-அதாவது-'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும்'
என்று நினையாதே. 'இதுவும்தேவணும் அவன் கார்யஞ்
செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில். உபாயத்தினுடைய
ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷயம் ஜீவிக்கப்பெறுது—என்கை.

ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்
செய்கிறார். 'இது' என்று தொடங்கி.

மு.228.இது ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்குபரிஹாரார்த்தம்,
புத்தி, ஸமாதாநார்த்தம், சைதந்யகார்யம். ராகுப்ராப்தம்,
ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேத்யத்யோதகம்.

வ்யா:-அதாவது-இந்த ஸ்வீகாரம்-'இத்தையெவ்வொன்று
மின்றிக்கேயிருக்க, ஈஸ்வரன்தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில்,
எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ' என்கிற ஸர்வ
முத்தி ப்ரஸங்குபரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான், 'நெடுங்
காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும்
என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?' என்று இவன்தனும்பாமல்
புத்தி, ஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன்தான்
அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே அவனை உபாயம்
என்கிற அத்தியவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்;
வைத்யமாக அன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞனை இவனுடைய

ராகுத்தாலே ப்ரர்ப்தமான இது. ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததேகரக்ஷயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாத், காலம் ஸ்வரக்ஷணாதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிர்ந்தமைக்குப் ப்ரகாஸகம்— என்கை.

இனி. 'மாம்' என்கிற பதத்துக்குக் கீழும், இங்கும் ஈஸ்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார். 'கீழ்' என்று தொடங்கி.

மூ. 229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

வ்யா.—அதாவது— "ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, பூலப்ரதான தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூவத்தைக் கழிக்கையாலே, "உபாய பூதான தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூத்யகி, பண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்—என்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது || "உன்னுலல்லால் யாவராலும்" என்றாற்போலே.

இனி. ஸாதூநபூத்யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தேகாஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவனை' என்று தொடங்கி.

மூ. 230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார க்யூர்ப்பும், அவத்யகரம்.

வ்யா.—அதாவது—நிருபாதி, கரக்ஷகனான அவனை, தத், ரக்ஷய பூதான இவன்; தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற

* (பா) மேலும். || திருவாய் 5-8-3.

ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்ருத்வரூப அஹங்கார கர்ப்பமுமாய். பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்ய கரமுமாயிருக்கும்—என்கை.

‘ஆனால். ரக்ஷகமாவதுதான் எது?’ என்ன அருளிச் செய்கிறார் ‘அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்’ என்று.

மூ. 231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

வ்யா:— அதாவது— இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன். ‘இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்’ என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயறுவது—என்கை.

‘சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹி யாது’ என்னுமத்தைத் தெளிவிக்கக்காக்க. உபாயாந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் “மற்றை” என்று தொடங்கி.

மூ. 232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம், இதுக்குப் ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

வ்யா:— அதாவது— எதிர்க்கூடாபாயமான இத்தை யொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸ்தி, ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி தே₃1ஷ மாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்யம் அஸஹ்யமாகையாலே. இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தே₃1ஷமாயிருக்கும்—என்கை.

‘சேதநவ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா?’ என்னுமிடத்துக்குப் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் ‘சிற்றவேண்டா’ என்று.

மூ. 233. “சிற்றவேண்டா.”

வ்யா:— அதாவது—எதிர்க்கோபாய ஸ்வீகாரஞ் செய்துந்
 திற * "மற்றொன்றில்லை" என்கிற பாட்டிலே. "சிற்ப
 வேண்டா" என்று -சிற்புதல்- சிதறுதலாய், 'பரக்க ஒரு
 வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா' என்கையாலே. இவ்வபா
 யத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா
 என்னுமிடஞ்சொல்லிற்றே—என்கை.

இதுதான் இஸ்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்
 கிறார். 'நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று' என்று.

மூ. 234. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

வ்யா:— அதாவது—"ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று.
 ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு
 வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற்று—என்கை.

'ஆனால். உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது உபா
 யத்தில் முகலிடாதோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'உபகார
 ஸ்ம்ருதியும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 235. உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே
 வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்பவியாது.

வ்யா:— அதாவது— "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்"
 / "மருவித் கொழும் மனமே தந்தாய்" இத்யாதியாலே. இவ்
 வுபாயவிஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும்
 இவனுடைய சைதந்ய ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை; இது
 உண்டாகையாலேயன்றே ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்தது
 என்று உபாயத்தில் உட்புகாது—என்கை. ஆக, சதுர்த்த,
 பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. பஞ்சமபகூத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார்
 'ஈரணம்' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்
 'உபாயமாக' என்று.

* திருவாய் 9-1-7. † திருவாய் 2-7-8. / திருவாய் 2-7-7.

மு. 236. ஸரணம்-உபாயமாக.

அர்த்த₃ந்தரங்கனையுங் காட்டவற்றாயிருக்க. இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்வேஹதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஸரணஸப்₃த்யம்' என்று தொடங்கி.

மு. 237. இந்த ஸரணஸப்₃த்யம்-ரக்ஷிதாவையும் க்₃ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

வ்யா:— அதாவது— 190. "उपाये गृहरक्षितो शब्दः शरण-
मित्ययं वर्तते" (உபாயே க்₃ருஹரக்ஷித்ரோஸு ஸப்₃த்யம்ஸரண
மித்யயம்-வர்த்ததே) என்கிறபடியே ஸரணஸப்₃த்யமான இது-
ரக்ஷிதாவையும் க்₃ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்
கடவதேயாகிலும். 190. "सांप्रतञ्चैव उपायायैकवाचकः" (ஸாம்
ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை₃கவாசக:) என்கிறபடியே இந்த
ஸ்த்வத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதர்மங்
களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரண
மாகையால், கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே—என்கை.

ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்₃நாந்தரபரித்யாக்யந்தானே
ஸ்வீகார்ய வஸ்துவின் உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிக்கு
மதாயிருக்க, ஸரணஸப்₃த்யப்ரயோக்யந்தான் வேணுமோ?
என்னில், வேணும்; ப்ராபகஸமயத்திற்போலே ப்ராப்ய
ஸமயத்திலும் நதீ₃நிஸ்தரணநந்தரத்தில் ப்லவபரித்யாக்யம்
போலே ஸாத்₃நாந்தர பரித்யாக்யம் ஸமாநமாகையாலே,
தத்₃விஸிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சே₃த்யக
மாகமாட்டாமையாலே.

அங்ஙனஞ் சொல்லலாமோ? இந்த உபாயாந்தரத்யாக்யம்
ஸ்வீகாரத்திக்கு அங்குமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே.
ஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டவற்றுகை

யால். ஸரணஸ்ப்து, ப்ரயோக்துக்கு ப்ரயோஜநம் இல்லையே? என்னில்; அப்படிச் சொல்லவொண்ணாது, ஆர்த்து, மாக வருமதிற்காட்டில் ஸாப்துமாகச் சொல்லுமது புக்க மாகையாலே. 191. “आर्षतः प्राप्तमिधानिकस्यैव प्रायत्वात्” (ஆசேபத: ப்ராப்தாத் ஆபி, தாநிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வாத்) என்றிறே ப்ராஷ்யகாரரும். அருளிச்செய்தது.

ஆக. உபாயவாசியான இந்த ஸரணஸ்ப்துத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு ப்ராப்யதயா ஸ்வீகார்யத்வமும் ப்ராபகதயா ஸ்வீகார்யத்வமும் உண்டாகையாலே. அதில் ப்ராப்யதயா ஸ்வீகாரத்தை வ்யவச்சேதி, த்ததாயிற்று.

இனி. ஷஷ்டுபதத்தை உபாத்நாம் பண்ணுகிறார் 'வ்ரஜ' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'புத்திபண்ணு' என்று.

மு. 238. வ்ரஜ-புத்திபண்ணு.

அது தன்னை விஸ்தீகரிக்கிறார் 'கத்தயர்த்தமாவது' என்று தொடங்கி.

மு. 239. கத்தயர்த்தமாவது புத்தியர்த்தமாய், அத்யவஸிதென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—'வ்ரஜ கதெள' என்கிற த்ரதுவிலே கத்தயர்த்தமாய். 192. “शब्दात् वृद्धयर्थः” (கத்தயர்த்தா புத்தியர்த்தா:) என்கிற ந்யாயத்தாலே. கத்தயர்த்தமாவது புத்தியர்த்தமாய். அத்யவஸிதென்றபடி-என்கை. 'இந்த புத்தியாகிறது த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய். உபாய கோடியில் அந்நுப்ரவிஷ்டமாய். ப்ராபகாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாய் பகுவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய். சைதந்ய கார்யமாய். ப்ரார்த்தகநாகூர்ப்பமாய். பகவந்முகுவிசாஸ ஹேதுவாய். ஸ்வரூபாநுரூபமாய் வ்யபிசாரவிளம்புவிதூர மாய் இருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞானவிஸேஷம்' என்று பரந்தபடியில் இவர் அருளிச்செய்த இது இவ் விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

ஸாமாந்தீயந க, திவாசியான இது. மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான க, திரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க. மாநஸமான அத்யவஸாயமாந்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'வாசிக காயிகங்களும்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷி தங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்ட, ாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது— * "சின்கையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்" என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரணைக்கிறூபமான வாசிகமும் அஞ்ஜல்யா திரூபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும். "ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:" ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய. மாநஸமான அநுஷ்ட, ாநமாந்ரத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. ஆக, ப்ரதிபதும் அர்த்தம் அருளிச்செய்தாயிற்று.

இனி, பூர்வார்த்த, த்த, ிற் சொல்லுகிற அர்த்த, த்தை அநுவதி, த்து நிக, மிக்கிறார் 'ஆக த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி' என்று தொடங்கி.

மூ. 241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாக, ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநரபேக்ஷயஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ்சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—ஆக, பூர்வார்த்த, த்தால் 'ஸ்வதூர்மாந்' என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, 'பரித்யஜ்ய' என்று த்யாக, ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, 'மாம்' என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று உபாயநரபேக்ஷ

யஞ்சொல்லி. 'ஸரணம்' என்று உபாயத்வஞ்சொல்லி. 'வ்ரஜ' என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

அநந்தரம். உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகக்கோலி. அதில் ப்ரதமபத்யத்தை உபாத்யநம் பண்ணுகிறார் 'அஹம்' என்று.

மூ. 242. அஹம்.

இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈஸ்வரன் செய்தருளுகிற அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்' என்று.

மூ. 243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது— அதிகாரிக்குத்யமிதே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று; உபாயபூகண தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயே.

இனி. இப்பத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வஜ்ஞாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 244. ஸர்வஜ்ஞாய், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தண நான்.

வ்யா:— அதாவது—193. "यस्सर्वज्ञः सर्ववित्" (யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்) என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாம். 194. "परास्य शक्तिर्विधैव धृयते" (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே) என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாய். ஸேஷி பாகையாலே ப்ரரப்தனாயிருக்கிற நான்—என்கை.

அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க. இந்த குண விஸேஷங்களை இவ்வஹம்ஸப்தம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார், 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

மு.245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன்பேராகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பூந்த, விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அகாவது—இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்றநிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸூக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேராகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான ஸேஷித்வரூப பூந்த, விசேஷத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை. 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாஸித்தாற்போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாஸிக்குமிடம்; வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆஸ்ரயணங் கூடாதபோலே, ஜ்ஞாநஸூக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே, இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஸூக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ்சொன்ன இது. பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

இப்பகுத்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யத்துக்கு எதிர் தட்டான தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார். 'தனக்காகக் கொண்ட' என்றதொடங்கி.

மு.246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப்பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:-அதாவது-'மாம்' என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை 'ஸர்வாதிக்ஷணவன் இப்படித் தாழநின்றது. தன் குணத்தாலேயே' என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?' என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்து, 'ஸர்வதூர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று என்னுள்ளான்; இது என்னுக்க கடவது?' என்று அஞ்சின அச்சம்தீர, ஸ்வாதீந த்ரிவித, சேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளையக்கொண்டு நிரங்குஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னுடைய யதூவஸ்திதவேஷத்தை 'அஹம்' என்று தூர்ஸிப்பிக்கிறான்—என்கை.

ஏவம்பூகணவன் பரதந்த்ரனானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச்செய்தகன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழில்' என்று தொடங்கி.

மூ.247. கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிறே.

வ்யா:-அதாவது.—கீழ், ஸாரதியாய்நின்ற பாரதந்த்ர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிவாரகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே—என்கை.

அநந்தரம், த்விதீயபத,க்தை உபாதூரம் பண்ணுகிறார் 'த்வா' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'அஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 248. த்வா-அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

வ்யா:—அதாவது—உன்கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு ஸக்தியில்லாதவனாய். அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனாய். இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னை—என்கை.

அந்தரம். த்ருதீயபத்யக்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வபாபேப்ய: என்று. இதுவும்-பாபமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸ்யக்யமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே. இம் மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பத்யக்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் 'மத் ப்ராப்திப்ரதிபுந்த்யகங்கள்' என்றுதொடங்கி.

மூ.249.ஸர்வபாபேப்ய:-மத் ப்ராப்திப்ரதிபுந்த்யகங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

வ்யா:— அதாவது-பாபமாகிறது-இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்டஹேதுவரையும் இருக்குமதாகையாலும். மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிறன புக்யவல்லபடி விரோதிகளாகையாலும். அதில் ஜ்ஞாநவிரோதியும் ருசிவிரோதியும் உபாயவிரோதியும் பண்டே நிவ்ருத்தமாகையாலும். இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதியாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிபுந்த்யகங்கள் என்று யாவை யாவை சிலபாபங்களை உத்யுத்யுசித்து ப்யப்படுகிறாய். அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும்—என்கை.

அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் "பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாடொழுக்கும்" என்று தொடங்கி.

மூ. 250. * “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா
வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே அவித்யா
கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச்
சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—“பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா
வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று ‘உத்பத்தி விநாஸாதி,
யோக்யத்தாலே அஸத்யஸ்யக்யவாச்சயமான அசேதநவிஷயத்
தில் ஆக்மஜ்ஞானமும். அந்த கேஹாத்மாபிமாநமடியான
ஸாம்ஸாரிகத்யக்ஷகர்ம ப்ரவ்ருத்தியும். அந்தக் கர்மமடியாக
வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருக்யாதி, மலரூப கேஹஸம்பந்த
தமும்’ என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும் கர்மமும்
வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிற அவற்றைச்
சொல்லுகிறது—என்கை. இவற்றில், அவித்யையாவது—
ஜ்ஞானாநுக்ய ரூபமாயும், அந்யக்யஜ்ஞான ரூபமாயும், விப
ரீதஜ்ஞான ரூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞானம். கர்ம
மாவது-புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற பரபத்தோபாதி
புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; 195. “ஸுயரூபே விபூய” (புண்யபாபே
வித்யாய) என்னக்கடவதிறே. வாஸநையாவது—அஜ்ஞான
வாஸநையும். கர்மவாஸநையும். ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வாஸநை
யும். ருசியும்-விஷயபேக்யத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும்.
ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது—ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்
துள்ள அசித் ஸம்பந்தமும்.

இனி. ஸர்வஸப்ரக்ய விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்
‘த்ருணச்சேக்ய’ இத்யாதிபாலே;

மூ.251. த்ருணச்சேக்ய கண்டுயநாதி, களைப்போலே
ப்ரக்ருதிவாஸநையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன,
லோகாபவாத், பீ, தியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்
தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும்
நினைக்கிறது.

* திருவிருத்தம்-1.

வ்யா:- அதாவது- துரும்பு நறுக்குகை, தினவு தின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அப்யுத்தியூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகுங்க ளென்ன; நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாத்யுஞ் சொல்லுமே' என்கிற ப்யுத்தாலும் 'நம்மைக் கண்டு வெளகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர் களுக்கு விநாஸுமாமே; ஐயீயா!' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக ளாளே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் புந: ப்ரபத்திபண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையம் நினைக்கிறது—என்கை.

'ஸாத்யநப்யுத்த்யா செய்யாதவையும் வஸ்துக்யத்யா ஸாத்யநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமத்தை ஸங்கா ஷூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உந்மத்த' இத்யாதியாலே.

மு. 252. 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்யராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்க ளாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

வ்யா:— அதாவது-196. "उन्मादश्चित्तविभ्रमः" (உந்மாத்யஸ் சித்த விப்ரம:) என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொரு வன். 'இன்னலுருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவு இன் றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஒருரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலேசென்று சேரு மாபோலே, ஸாத்யநப்யுத்தியூரஹிதமாக லோகாபவாத்யு ப்யுத்தியாகுங்களாலே செய்யப்படுகிற இவை-விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா; அந்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரத்யாந ராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஸத்திலே நீல்லாதபோலே, அவையும் ஒரு பூலத்தோடே ஸந்திப் பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபஸ்யுத்த்யவாச்ய மாகக் கடவது" என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது.

‘அதுதானையாகிறது:-புர:ப்ரபத்திக்கு தேரூஷம் எது?’
என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘கலங்கி’ என்றுதொடங்கி.

மூ.253.கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தி
யும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

வ்யா:— அதாவது—ஸக்ருத் அநுஷ்ட்யாநமொழியப்
புரநுஷ்ட்யாநத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தி ஸ்வபூவத்தை
அறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல், இஷ்ட
ப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபுத்த்யா மீண்டு பண்ணும்
ப்ரபத்தியும் 197. “अथ पातकमीतस्व” (அது பாதகமீதஸ்த்வம்)
என்று உபாயாந்தரம்போலே பாதகஸமம்—என்கை.

அநந்தரம். சதூர்த்தபதத்தை உபாத்யாநம் பண்ணு
கிறார் ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்
செய்கிறார் ‘முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்’ என்று.

மூ. 254. மோக்ஷயிஷ்யாமி-முக்தனும்படி பண்
ணக் கடவேன்.

வ்யா— அதாவது—இவற்றில் நின்றும் விடப்பட்டவ
னும்படி பண்ணக்கடவேன்—என்கை.

இனி. ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ணிச்சாலே’
என்றுதொடங்கி.

மூ. 255. ணிச்சாலே—நானும் வேண்டா, நீயும்
வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்கா
ணென்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—‘யிஷ்யாமி’ என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வ
யம்கர்த்தாவாகையன்றிக்கே தான் ப்ரயோஜகர்த்தாவாய்
விடுவிக்கக்கடவேனென்கையாலே. நானும் இதுக்கு ஒரு
யதநம் பண்ணவேண்டா. நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க
வேண்டா; நீ என்னை ஆஸ்ரயித்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்

தாரேல உன்னைக்கண்டு தாமே ப்யப்பட்டு. *கானோவொருங்
கிற்றுக் கண்டிலமால்" என்கிறபடியே போனவழி தெரி
யாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்
செய்கிறான். —என்கை.

இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறார்
'என்னுடைய' என்று தொடங்கி.

மூ. 256. என்னுடைய நிக்ரஹபுலமாய் வந்தவை
நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

வ்யா:— அதாவது— பாபங்களாகிறன. குப்பையில்
ஆமணக்குப்போலே ஏழுந்து. பாம்புபோலே மிடற்றைப்
பிடிப்ப தொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள்
கண்ணத்வம்என்கையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம்;
அஜ்ஞானகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்துபோக.
ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து
ப்ராப்தகாலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபுவிப்பிக்கிற
என்னுடைய நிக்ரஹரூப மாகையாலே, அந்த நிக்ரஹ
புலமாய் வந்தவை. நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான
அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் அவ்விஷயத்திற்பின்னை
கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக்கருத்து—என்றபடி.

தன்னடையே விட்டுப்போம்' என்கிற இடத்தில்
அபிப்பிரேகத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அநாதிகாலம்' என்று
தொடங்கி.

மூ.257. அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்ட
பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

வ்யா:- அதாவது- அநாதியான காலமெல்லாம் து:க்கூ
வஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக்கால். அவற்றைக்
கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மத்யாஸ்ரயண ராஜகுல

மாஹாத்மயமுடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் - என்கை. "அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது. இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றாகபடி போக்குகை; அதாகிறது—இவை ஸ்ம்ருதிவிஷயமானாலும், தன்னுடைய ஸ்வாபுரிக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸ்வப்நங்கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்த தென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே து:க்கும் அநுவர்த்தியா திருக்கையும்" என்று தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச் செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

"மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உத்தமனில் அபிப்பிரேதமான ஓரர்த்த, விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார். இனி என்று தொடங்கி.

மு. 258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

வ்யா:—அதாவது-இத்தனை காலமும் 'நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்' என்று நீ திரிகையாலே, தன் கார்யம் தானே செய்துகொள்ளுகிறானென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, 'எனக்கு நீ ஸரீரதயா ஸேஷம்' என்று அறிந்து என்பக்கலிலே நயஸ்த பூரண பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசனார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்: எனக்கு ஸரீரபூகண உன்னுடைய அவித்யாருபமாவியத்தை ஸரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?—என்கை. 'என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ' என்றது. யத்நபுலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உன்னுடைய விரோதியில் கிடப்பதொன்றில்லை என்றபடி. 'விரோதி, நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பூலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில்.

ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; 198 “ਸਾਸ਼ਿਵੈਸ਼ਿ” (மாமேவைஷ்யஸி) என்று. கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பூலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பூலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனால், விரோதி, நிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில்.—அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதி, நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பூலம் ஸ்வதஸ் எரித்து, மாயிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிடே” என்று ஸங்க்ரஹண ஸ்ரீய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த ஸங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

அந்தரம். சரமபத்துத்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் ‘மாஸூச:’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், ‘நீ உன்கார்யத்திலே’ என்று தொடங்கி.

பு. 259. மாஸூச:-‘நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரிக்காமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகரிமித்தம் இல்லேகாண்’ என்று அவனுடைய ஸோகரிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—‘நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், ‘நம்கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்?’ என்று கரைந்து ஸோகிக்க ப்ராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரிப்பாதிருந்தேனாகில், ‘நம்கார்யத்தில் இவன் உக்யஸீநஸ்யிராநின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?’ என்று ஸோகிக்க ப்ராப்தம்; இங்ஙனன்றிக்கே யத்நபூலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இவ்வாதபடியான ஸ்வரூபாரதந்தீர்பத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரிப்பாதிருக்கையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நபூலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி.

ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண்' என்று. முன்பு ஸோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய ஸோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான் — என்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பத்யங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷ்யபூதரான இருவருடைய ஸ்வபூராவத் தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு ஸோகாபநோத்யநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனிமேல், நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபூராவங்களைச் சொல்லி, ஸோகாபநோத்யநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை' என்றுதொடங்கி.

மூ. 260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதென்று சொல்லி, உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

வ்யா:—அகாவது—'அஹம்' என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதிக் குணவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி, நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, 'த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று ணிச்சால் நிவர்த்தயங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி ஒடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்லீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம்சொல்லி, அநந்தரம் 'மாஸுச:' என்கையாலே 'இப்படியான பின்பு உனக்கு ஸோகிக்க நிமித்த மில்லை' என்கிறான் — என்கை.

இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து. இவனுடைய முமு-20

ஸோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபியுக்கேதாத்தியை நிதூர் ஸநமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்தினால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 261. * 'எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே' என்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வேஸ்வரன் இத்தகையில விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக ஏன்றுகொடுவந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி. 'இனி எதுக்காக நீ து:க்கூஸாகூரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றாற்போலே. ஈஸ்வரனும் இப்போது இத்தகையில ஸகலப்பாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து. 'இனி எதுக்காக ஸோகிக்கிறாய்?' என்று இவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

இனி, இவனுடைய ஸோகம் மறவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு புகூவதூபிராய விஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாரிற்க, நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?

வ்யா:—அதாவது—நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்தற என்னுடைய க்ஷமாவிஷயமாக்கி. அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே 'செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள்' || 'செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்' என்கிறபடியே அவைதன்னைப் பாபமாக நினைப்பாதே புண்யமென்று நினைப்பிடாரிற்க. இனி நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?—என்கை.

* திருச்சந்த-115. † திருச்சந்த-111. || பெரியாழ்திரு 4-9-2.

ஆக. இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சபதத்தாலும்-நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், நிவர்த்தபாஸ்யத்தையும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களையும். அவற்றினுடைய நிவ்ருத்திப்ரசாரத்தையும், த த் க ர ி ய ம ர ன றோகநிவ்ருத்தியையும் சொல்விறுயிற்று.

இனி. இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும். இந்த ஸ்லோகூந்தனக்கு இன்னும்தேவ நோக்கு என்னுமத்தையும். இதில் விஸ்வாஸோத்தபத்தியின் அருமையையும். ஈஸ்வரன் தான் முதலிலே இத்தை உபதேய்யாமைக்கு வேறுதவையும் வேத்யபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு வேறுதவையும். உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தேயுஷமில்லை என்னுமத்தையும். அவைதான் முகூந்தரேண அந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதநம் இன்னது என்னுமத்தையும். பூலஸித்திக்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்ஸத்தையும். ஈஸ்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுகருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும். இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திகபாதிக்கள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இவ்லையாகில் நஸித்தலித்தனை என்னுமத்தையும். வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாஸபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும். இதுக்கு அங்காரிகள் இன்னார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அவற்றில் ப்ரத்யுமத்தில். இதில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையை த்யூசிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐகிஹ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக' என்று தொடங்கி.

மு. 263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடைய வர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா:—அதாவது—தத்வநிரீணயம் பண்ணின உய்யக் கொண்டார் புக்திரிஷ்டுராயிருக்கையாலே. அவரை ப்ர பக்திரிஷ்டுராம்படி பண்ணவேணுமென்று. அவருக்கு இந்த ஸ்லோகார்த்தகூத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே. 'அர்த்து ஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது; ஆகிலும். அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை' என்ன, 'வித்வா னாகையாலே அர்த்துக்கு இசைந்தாய்; புகுவத்ப்ரஸாதும் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை' என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது—என்கை.

இனி. இந்த ஸ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு' என்று.

மு. 264. இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

வ்யா:—அதாவது—ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும். தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ஸ்லோகத்துக்கு ஸாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகலதர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து. இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாய். ப்ராப்தி ப்ரதிபுந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு. ஸ்வ ப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகலப்ரவர்த்தகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திலே தாத்பர்யம்—என்கை.

இனி. இதில் விஸ்வாலோகாத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மு. 265. "இதுதான் அநுவாதுகோடியிலே" என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

வ்யா:— அதாவது—இந்த ஸ்லோகார்த்தந்தான் அநுவாதுகத்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்ததமரான வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—என்கை.

'அது எத்தாலே' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அர்ஜுநன்' என்று தொடங்கி.

மூ. 266. அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத் தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

வ்யா:—அதாவது—இதுக்கு அதிகாரியான தர்ஜுநன் பூர்வமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அக்டிதகடநாஸாமர்த்த்யப்ரகாஸகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும், 199 “एष नारायणः श्रीमान् क्षीराण्वनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मथुरां पुरीम्॥” (ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீராண்வநிகேதந:| நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகுதோ மதுராம் புரீம்॥) 200. “पुण्या द्वारवती यत्र तत्रास्ते मधुसूदनः। साक्षादेवः पुराणोऽसौ स हि धर्मः सनातनः॥” (புண்யா துவாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதந:| ஸாக்ஷாத், தேவ: புரானோஸௌ ஸஹி தர்மஸ் ஸநாதந:॥) 201. “यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः। तत्र कृत्स्नं जगत् पार्थ तीर्थान्यायतनानि च॥” (யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:| தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பார்த்த, தீர்த்த, நாயயதநாநி ச॥) 202. “ये च वेदविदो विप्राः ये चाध्यात्मविदो जनाः। ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्॥” (யே ச வேத, விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா:| தே வத, ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்॥) 203. “पवित्राणां हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते। पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानाञ्च मङ्गलम्॥” (பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த:| பவித்ரம் பரமுச்யதே| புண்யா நாமபி புண்யோஸௌ மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம்॥) 204. “कृष्ण एव हि लोकानामुत्तरिपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्॥” (க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:| க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விஸ்வம் சராசரம்॥) என்று ம் இத்யாதிகளாயிருந்துள்ள பராவரதத்த்வ

யாதூ தம்ய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், பூயல் யாத்ரப்ருதி புரவாஸத்யஸையோடு வநவாஸத்யஸையோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும். 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று விஸ்வஸித்தகபின்பு 'ஆனால் என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே—என்கை.

இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைக்கு வேறுதலை அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்பு' என்று தொடங்கி.

மு. 267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை சோதிக்கக்காக.

வ்யா:-அதாவது—205. "यच्छ्रेयः स्यान्नित्यं ब्रहि तन्मे शिष्यः तैःशुं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्॥" (யச்ச்ரேய: ஸ்யாந் நித்யம் நிஸ்சிதம் (ப்ருஷி தந்மே ஸிஷ்யஸ்தேஹம் ஸாதி, மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்) என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசும்பண்ணத் தொடங்குகிறவளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசயித்தது எல்லாம் 'அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தேசுஷக்யர்ஸநத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசுத்துக்கு அதி, காரியாமோ?' என்று இவனுடைய ஹ்ருத்யத்தை சோதிக்கக்காக—என்கை.

'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹ்ருத்ய சோத்யநார்த்து மாக உபாயாந்தரங்களை உபதேசயித்தவன்? வேத்யபுருஷன் அவற்றை விதிப்பானென்?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'வேத்யபுருஷன்' என்று தொடங்கி.

மு. 268. வேத்யபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வருபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்காக.

வ்யா:—அதாவது—ஆப்தகமனன வேத்யபுருஷன் 206. “விज्ञाय प्रज्ञां कुर्वति” (விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத) 207. “ओमित्यात्मानं ध्यायथ” (ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத்ய) 208. “आत्मानमेव लोकमुपासीत” (ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத) 209. “आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” (ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாயாஸிதவ்ய:) இத்த்யாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாத்யநமாக விதிக்கத்து-பட்டிதின்று திரிகிற பசவுக்கு இடைஞ்சலுப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியைக் கட்டிவிடுவாரைப் போலே. அஹங்காரமமகாரவஸ்யனாய்க்களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு. 210. “अन्तःसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः” (ஐந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:) என்கிறபடியே காயக்லேஸுருபமான கர்மாநுஷ்ட்யாநம் இந்த்ரியஜயம் முதலான அருந்தேதவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப் போய் புகுவத்பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக—என்கை.

ஆனால். இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானோத்யய வேறுதவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ? என்ன. அருளிச் செய்கிறார் 'ஸந்யாஸி' என்று தொடங்கி.

ம. 269. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமா போலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

வ்யா:—அதாவது-சரமார்மத்திலே அந்விதனானவன் பூர்வார்ம தர்மங்களை விடுகிறபோலே. அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்வாதிகளாலே எரித்தோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வபாயாந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது-என்றபடி.

இவைதான் ஆகாராந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்யாக்யம் இல்லை

என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்' என்று.

மூ. 270. இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

வ்யா:—அதாவது—ஸாதநாந்தரபரித்யாக, பூர்வகமாக ஸீத், ஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணின இவ்வதிகாரிதான். கர்மஜ்ஞானாதிகள் ஆகிற இவைதன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்திலன்—என்கை.

'அது எங்ஙனே?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'கர்மம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 271. கர்மம்-கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞானம்-ஸ்வரூபப்ரகாஸத்திலே புகும்; புக்தி-ப்ராப்யருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி-ஸ்வரூபயாத்மயஜ்ஞானத்திலே புகும்.

வ்யா:-அதாவது-ஸ்வவர்ணஸ்வாஸ்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹித கர்மம், ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே ஆந்ரூமஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கையாலே, ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே அந்தர்புவிக்கும். | "நுண்ணறிவு" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞான பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கும் உறுப்பான ஸுக்ஷ்ம ஜ்ஞானம். ஸாதநபுத்தி, கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாஸத்திலே அந்தர்புவிக்கும். 211. "अक्षया स्वप्नया शक्यः" (புக்த்யா த்வந்யயா ஸக்ய:) என்கிறபடியே புகுவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான புக்தி அந்த ஸாதநபுத்தி போனவாறே போஜநத்துக்குக்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக்கடவதான ருசியிலே அந்தர்புவிக்கும். ஸீத், தோபாய

வரணரூபையான ப்ரபத்தி ஏகபக்தத்திலே சொல்லுகிற படியே ஸாத்நபாவம், கழிந்தவாதே அத்யந்தபரதந்த்ரதயா அநந்யஸூரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாத்ராத் ம்யஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்ப்புவிக்கும்—என்கை.

'புத்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் புலஸாத்நமாவது எது? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'ஒருபுலத்துக்கு' என்றுதொடங்கி.

மூ.272. ஒரு புலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேஸிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய புகுவத்ப்ரஸாத்ரமே உபாயமாகக்கடவது.

வ்யா:-அதாவது-புகுவத்ப்ராப்தியாகிற ஒருபுலத்துக்கு 212. "जन्मान्तरसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः। नराणां शीणपापानां कृष्ण भक्तिः प्रजायते॥" (ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதி, பி.ஃ। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே புக்தி: ப்ரஜாயதே) என்கிறபடியே அநேக ஐந்மங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாத்ரிக்ஃப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள புக்திமார்க்குத்தையும், "ஸர்வ த்ரமாந் பரித்யஜ்ய" என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸக்ருத்யுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்குத்தையும் உபதேஸிக்கையாலே, ஸாத்நகௌரவ லாகுவங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே தத் தத்வ்யாதேஐந புலப்ரத்யானகாஷின்றுள்ள அவனுடைய ப்ரஸாத்ரமே ப்ரத்ரானமாகையாலே, புக்திப்ரபத்திகளாகிற இவையிரண்டுமொழிய புகுவானுடைய ப்ரஸாத்ரம் உபாயமாகக் கடவது—என்கை.

'ஆனாலும், பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் உண்டாகவேண்டாவோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'பேற்றுக்கு' என்றுதொடங்கி.

மூ. 273: பேற்றுக்கு வேண்டுவது—விலக்காமையும, இரப்பும்.

வ்யா:— அதாவது— பூலஸித், திக்குச் சேதநன் பக்கல் உண்டாகவேண்டுவது-ஸ்வயத்நத்தாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதுதாழிகையும், அது புருஷார்த்த, மாகைக்கு உறுப்பான் இரப்பும்—என்கை.

• இங்ஙனன்றிக்கே: இவன்பக்கலிலும், சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ? என்ன, அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமென்றுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சக்ரவர்த்தித் திருமகன்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 274. சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

வ்யா:— அதாவது—213. "ராமோ விஶ்வாந் சமீ:" (ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:) என்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகன் 214. "यदि वा रावणः स्वयं" (யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்) என்று 'பாபிஷ்ட, னான ராவணன் தானாகிலும் 'அழைத்துவாரும்' என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே, 'பாபத்தோடே வரிலும் அமையும்'—என்றான்; 215. "शून्यं धर्मं सनातनं" (க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்) என்கிற இவன் 'ஸர்வதர்மந் புரித்யஜ்ய' என்கையாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்—என்கை. ஆகையால், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க, அஸஹான உபாய பூதனுக்கு இவன்பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு—ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸீத்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்திதி

யில்லை என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறி
வீக்கிரூர் 'ஆஸ்திகனாய்' என்றுதொடங்கி.

ம.275. "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்துத்தில் ருசி விஸ்
வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய்
நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையிலலை" என்று பட்டார்க்கு
எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வ்யா:—அதாவது—இவ்வர்த்துத்தில் அந்நிகனானவன்
புகுவத்ப்ரபாவத்தால் 'இது ஸத்யம்' என்று ஆஸ்திகனாய்
இவ்வர்த்துத்தில் ருசியும். 'இது தப்பாது' என்கிற வ்யஸ்
வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல். ஸாஸ்க்ரங்கனெல்வாம்
ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்
றுண்டோ?' என்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதூரித்து
நசித்தவித்தனையொழிய. நடுவிலொரு நிலையிலலை" என்று
ஸகலஸாஸ்க்ர வித்தமரான பட்டார்க்கு ஆப்ததமரான
எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை—என்கை.

வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாஸத்துக்கு
உடலாம்' என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்
கிரூர் 'வ்யவஸாயம்' என்றுதொடங்கி.

ம. 276. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில்
அந்வயம், ஆமத்தில் போஜனம்போலே.

வ்யா:—அதாவது—இதிற சொல்லுகிற த்யாக, ஸ்வீகாரங்
களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்
டான அந்வயம். அஜீர்ணத்துஸையிற் பண்ணின போஜனம்
மரணஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பர்ப
வளிக்கும்—என்கை.

இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென் னுமத்தை
அருளிச்செய்கிரூர் 'விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே
அதிகாரிகள் நியதர்' என்று.

மு. 277. *விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிற படியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வ்யா:— அதாவது—*செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று 'கரணதரயத்தாலும் செவ்வியராய். அது தன்னை அர்த்ததூக்ரியாகாரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம். அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேவின்று அருளிச்செய்த யதூர்த்ததூமாய்ச் சீரியதூமாய்ஸுலபதூமான "மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு. தந்நிஷ்டூராயிருப்பர்" என்கிறபடியே இவ்வர்த்ததூத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள்—என்கை.

இவ்வர்த்ததூநிஷ்டூரான ஆழ்வார்களுடைய தீவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்ததூமாக அநுஸந்திக்கபடுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிகழிக்கிறார் 'வார்த்தையறிபவர்' என்றுதொடங்கி.

மு. 278. †"வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும் || "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்ததூமாக அநுஸந்தேயம்

சரமச்சலோகப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பின்னலோகாசார்யர் அருளிய முழுசுஷுப்படி முற்றிற்று.

வ்யா—அதாவது—†"வார்த்தையறிபவர்—பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ" என்று "மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்யே மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற நல்வர்த்தையை அறியுமவர்கள் பரணிக்கூடு | வநிந்தாற்போலே இவ்வாத்

* நரச்சிரு 10-10. † திருவாய் 7-5-10. || திருச்சந்த 115. | (பா) பரந்தாற்போலே.

மாவைச் சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஐம்மங்கனோடும். அவை
 புக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதி,யோடும். அங்ஙனே
 யாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலே
 வரும் ஜரையோடும், அங்ஙனயாகிலும் இருக்கவொண்
 னாகபடி இவனுக்கு அநபி,மதமான விநாயமுமாகிற
 இவற்றை விசுவர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி.
 அவைபோன அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற
 மஹாது:க்கூத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி. பாதுரேசு,
 போலே தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படிபண்ணி. புநரா
 வருத்தியறும்படி அவன்பண்ணும் ரகசியை அநுஸந்தி,த்து
 வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு தங்களுக்கு ஆஸ்ரமணியனும்
 விரோதி,நிவர்த்தகனான ஆஸ்ரமணியனுக்கு ஒழியவேறொரு
 வர்க்கு ஆளாவரோ?—என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த
 "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும். "முத்தனார் முகுந்
 தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்
 கொள்வான்-அத்தனாகி யன்னையாகி யானுமெம்பிரானுமாய்ப்
 புகுந்து-நம்முள் மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினுல்
 இடர்க்கடல் கிடத்தி" என்று வேறுபுரத்யநீகராகையாலே
 அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகூந்த,ராய். முக்தியூ,மிப்ரத,ரானவர்
 ஸகல தே,ஹுவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞானைகாகார
 தயா ஒத்து. தே,வாதி,பே,கூத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் டல
 வகைப்பட்ட ஐம்மங்களைப்போக்கி. நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்
 போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக்
 கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவா
 யும், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும். அடிமை
 கொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும். இப்படி எர்வ
 விக,புந்து,வுமாய். நம்முடைய தண்மைமையும் தம்முடைய
 பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய ஸர்வபுரத்தையும்
 தாமேயேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராக வேறுமான நம்
 முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினார்; அறிவிவிடான
 நெஞ்சி! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞ
 ராயோ அவன் அஜ்ஞானயோ. ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்

பிக்கைக்கு நாம் ஸக்தராயோ அவன் அஸக்தனாயோ, கார்யஞ்செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ அவன் அப்ரப்தனாயோ. தன் மேன்மைபாராதே தாழ்நின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க எத்தாலே நீ து:க்கூலாகூரத்திலே கிடக்கிறது? என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்த "அத்தனாசி" என்கிற பாட்டும் இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுலந்தேயம்—என்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கூகயா த்யாஜ்யமான தூர்ம விஸேஷங்களையும். அந்த தூர்மங்களினுடைய த்யாகூப்ரகாரத்தையும், அந்த தூர்மத்யாகூ பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதி, குணயோகூத்தையும், அக்குணவிஸீஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வ வக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபூரவத்தையும், அதை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையையும். ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி, குணயோகூத்தையும், அக்குணவிஸீஷ்ட வஸ்து விஸே ந்யஸ்தபூரணை அதிகாரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமூஹத்தையும், அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசனைப் பற்றின அதிகாரி யுடைய நைர்பூரவத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

சரமஸ்லோகப்ரகரண வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முழுசுணுப்படி வ்யாக்யானம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

முழுக்ஷுப்படி வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு

1. அஸந்நேவ ஸ ப,வதி அஸத், ப்ரஹ்மேதி வேத, சேத் |

அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத, வேத, | ஸந்தமேநம்த்தேரீ விது, ||

['ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒருவனுக்கு) இல்லையாகில், அவன் (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே - ஆகிறான். 'ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அதனால் இவனை உள்ளவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்கள்.]

2. லக்ஷ்மீநாத, ஸமாரம்பராம் நாத, யாமுநமத்யமாம் |

அஸ்மத, ஈசார்யபர்யந்தாம் வந்தே, குருபரம்பராம் ||

[லக்ஷ்மீநாத, னிடமிருந்து தொடங்குவதும், நாத, முனிகளையும், யாமுநமுனிகளையும் நடுவிலுடையதும்,] எம்முடைய ஆசார்யருடன் முடிவதுமான குருபரம்பரையை வணங்குகிறேன்.]

3. ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முழுக்ஷுபி, |

ஜ்ஞாநதர்யபுபாதே, யம் ஏதத, ந்யந்ந கிஞ்சந ||

[தன் (ஆத்மஸ்வரூப) ஜ்ஞாநமும், உபாயஜ்ஞாநமும், புருஷார்த்த, ஜ்ஞாநமும், ஆகிய மூன்றாவகை அறிவுகள் முழுக்ஷுக்களால் கொள்ளத்தக்கவை. வேறெதுவும் வேண்டியதில்லை.]

4. மந்தாரம் த்ராவத இதி மந்தர்:

[மனனம் செய்வனைக் காப்பாற்றுவது என்னும் காரணத்தாலே மந்திரம் எனப்படுகிறது.]

1. தை-ஆந-6. 2. ஆழ்வான் முக்தகம். 3.

4. வ்யக்பத்தி.

5. தேஹாஸக்தாத்மபுத்தி, யதி, புவதி பதம் ஸாது, வித்த்யாத்
தருதீயம்
ஸ்வாதந்தர்யாந்தே, யதி, ஸ்யாத் ப்ரத்யமிதரஸேஷத்வதி, ஸ்சேத்ய
த்வீதீயம் |

ஆத்மத்ராணோம்சேந்நம இதி ச பதம் பூந்த்வாபூஸலோல:
ஸப்தம் நாராயணாக்யம் விஷயசபலதி, ஸ்சேச் சதுர்த்தீயம் ப்ரபந்ந: ||

[ப்ரபந்நனுனவன். தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையுடைய
வனுனுகில் (கான் ஹ்ரூநாகாரனென்று காட்டும் ப்ரணவத்
தின்) மூன்றாவது பத்யமான மகாரத்தை நன்கு அறியக்கடவன்.
தான் சுதந்திரன் என்னும் எண்ணக்தாலே அறிவு கெட்
டிருந்தானில் (கன்னை ஈஸ்வரஸேஷமென்றறிவிக்கிற ப்ரண
வத்தின்) முதற்பத்யமான அகாரத்தையும். மற்றவர்களுக்குத்
தன்னை அடிமையென்று எண்ணினானுகில் (அவனுக்கே அடிமை
யென்று அறிவிக்கும் ப்ரணவத்தின்) இரண்டாவது பத்யமான
உகாரத்தையும். தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் ஈடுபட்டா
னுகில் (கன்னைத்தான் ரக்ஷிக்கமுடியாதெனக்காட்டும்) நம:
என்னும் பத்யத்தையும், ஆபூஸ (மேலெழுத்தோன்றும்) பூந்
துக்களிடம் ஈடுபட்டானுகில் (எல்லாவுறவும் அவனையென
அறிவிக்கும்) நாராயணன் என்னும் ஸப்தத்தையும்,
ஸப்த்யாதி, விஷயங்களில் ஈடுபட்ட புத்தியையுடையவ
னுகில் (புத்தியைக்கவங்கரிய ரஸத்தைப் பிரார்த்திக்கும்) 'ஆய'
என்னும் சதுர்த்தியையும் நன்கு அறியக்கடவன்.]

6. ரூசோ யஜுலிம்ஷி ஸாமாநி ததைவாத்யர்வணுநி ச |

ஸர்வமஷ்டாக்ஷராத்ஸ்த்யம் யச்சாந்யத்யுபி வாந்மயம் ||

[ருக். யஜுஸ். ஸாமம். அத்யர்வணம் என்னும் வேத்யங்களும்.
மற்றுள்ள உபந்ரும் ஹணவாக்குகளுமாகிய எல்லாம் அஷ்டா
க்ஷரத்தில் அடங்கியுள்ளன.]

7. மந்தராணம் பரமோ மந்தரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம் |

பவித்ரஞ்ச பவித்ராணம் மூலமந்தர்ஸ ஸநாதா: ||

[மந்திரங்களுள் மேலான மந்திரமும். ரஹஸ்யங்களுள்
மேலான ரஹஸ்யமும். பாவனங்களுள் ப்ரமபாவனமும்
பழையதான (அஷ்டாக்ஷரமெனும்) மூலமந்திரமேயாகும்.]

5. அஷ்டஸ்வேரகீ-4. 6. வ்ருத்த்யஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-48.

7. நாரதியகல்பம். அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யை 1-11.

8. குறும் ப்ரகாஸயேத்₉ தீ₄மார் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் |
அப்ரகாஸப்ரகாஸாப்யாம் க்ஷீயேதே ஸம்பத₃யுஷீ ||

[அறிவாளியாயிருப்பவன் குருவை வெளிப்படுத்தக்கடவன்; மந்திரத்தை மிகமுயன்று (அநதிகாரிகளிடமிருந்து) மறைக்கக்கடவன்; (ஆசாரியனை) வெளிப்படுத்தாததாலும். (மந்திரத்தை) வெளிப்படுத்துவதாலும் (முறையே) செல்வமும் ஆயுளும் நசிக்கும்.]

9. தை₃வாதீ₄நம் ஜக₃த் ஸர்வம் மந்த்ராதீ₄நம் து தை₃வதம் |

தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணதீ₄நம் தஸ்மாத்₉ ப்ராஹ்மண தை₃வதம் ||

[எல்லாவுலகும் தெய்வத்திற்கு வஸப்பட்டது. தெய்வமோ வெனில் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படுவது; அந்த மந்திரம் ஆசார்யவஸ்த்திலிருப்பது. ஆகையால் ஆசாரியனை (சேதனனுக்கு) தெய்வமாவான்.]

10. மந்த்ரே தத்₃தே₃வதாயாஞ்ச தத்₃ா மந்த்ரப்ரதே₃ குரௌ |

ந்ரிஷு புக்தி: ஸத்₃ா கார்யா ஸா ஹி ப்ரத₃மஸாத₄நம் ||

[மந்திரத்தினிடத்தும். அதன் தே₃வதையிடமும் அப்படியே அம்மந்திரத்தையளித்த ஆசாரியனிடமும் (ஒன்றொழியாமல்) இம்மூன்றினிடமும் எப்போதும் பக்தி செய்யப்படவேண்டும்; அந்த புக்தியே (புகுவத் ப்ராப்திக்கு) முதல் உபாயமாகும்.]

11. த₃ாஸபூ₄தா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மாந: |

நாந்யத்₃ா லக்ஷணம் தேஷாம் ப₃ந்தே₄மோக்ஷே ததே₃வ ச ||

[எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ. ஸம்ஸாரத்திலும் மோக்ஷத்திலும் அவர்களுக்கு வேறுவகை லக்ஷணமில்லை.]

12. பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம் |

[உலகிற்குப் பதியும். தனக்குத் தானே ஈஸ்வரனுமாயிருப்பவன் நாராயணன்.]

8. ஸேஷஸம்ஹிதை 14-50. 9. விஹகே₃ந்த்₃ரஸம்ஹிதை படலம்-22. 10. விஷ்ணுதத்வம். 11. ஹாரீதஸ்மிருதி.

12. கை-நா.

முமு-22

13. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் |

உப்யோரேஷ ஸம்புந்தேந ந பரோ஽பிமதோ மம ||

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவில் இயற்கையாயிருப்பது; உடையவனுயிருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாயிருப்பது. இருவர்க்கும் இதுவே ஸம்புந்தம்; வேறெதையும் நான் ஒப்பவில்லை.]

14. ஸம்ஸார ஸாக்ஷம் கோரமநந்த க்லேஸபூஜநம் |

தவாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தர்ந்தி மநீஷிண: ||

[கொடியதாய். அளவுற்ற துன்பத்திற்கு இருப்பிடமான ஸம்ஸாரக்கடலை உன்னை ஸரணடைந்தே மனிதர்கள் துண்டுகிறார்கள்.]

15. ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யக்ஷாத்மந: |

ப்ராப்த்யபாயம் ப்ரலம் ப்ராப்தேஸ் தத்யா ப்ராப்திவிரோதி ச ||

வத்யந்தி ஸகலா வேத்யாஸ் ஸே திஹாஸபுராணகா: |

முநயஸ்ச மஹாத்மாநோ வேத்யவேத்யார்த்தவேதிந: ||

[அடையத்தக்க பரம்பொருளின் தன்மை. அடைபவனான ஜீவாத்மாவின் தன்மை. அடையும் வழி. அடைந்து பெறும் பயன். அடைவதற்குத் தடை ஆகியவற்றை இதிஹாஸபுராணங்களோடு கூடிய எல்லா வேதங்களும் வேதஸூப்யத்யார்த்தங்களையறியும் மஹாபுருஷர்களான முனிவர்களும் உரைக்கின்றனர்.]

16. ஈஸேதேவ்ய ஸம்புந்தாத்யநித்யம்ப்ரத்யமாத்யபி |

ரகஷிஷ்யத்யநுகூலாந்நுஇதி யா ஸுத்யருட்யா மதி: ||

ஸ விஸ்வாஸோ புவேத்

[அநாத்யாயிருக்கும் உடையவனுக்கும் உடைமைக்கு முள்ள உறவால். அன்புடைய நம்மை அவசியம் ரகஷித்தே தீருவான் என்னும் உறுதியான எண்ணமே மஹாவிஸ்வாஸம எனப்படுகிறது.]

13. ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம். 14. ஜீதந்தே 1-4 15. ஹாரீத
ஸ்மிருதி 8-141. 16. வக்ஷமீதந்த்ரம் 17-70.

17. ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: |

ஜீவே து:க்கக்ரூலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே ||

[ஸம்ஸார சக்கரத்தில் தன் கருமங்களால் இவ்வண்ணம் சுழன்று துன்புற்ற ஜீவனிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கு விவரிக்க முடியாததொரு கருணை உண்டாகிறது.]

18. 14-வது இலக்கம் காண்க.

19. ஸம்ஸாரரர்ணவமக்ஷநாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதலாம் |

விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித்யஸ்தி பராயணம் ||

[ஸம்ஸாரக்கடலில் முழுசி. (முதலைகள்போன்ற) விஷயங்களாலே பீடிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களுக்கு விஷ்ணு வாகிற (ஸர்வவ்யாபியான) ஓடத்தைத்தவிர வேறு கரை சேர சிறந்த உபாயமில்லை.]

20. ஆஸ்திகோ தூர்மஸீலஸ்ச ஸீலவாந் வைஷ்ணவ: ஸூசி: |

கூம்பீரஸ் சதுரோ தீர: ஸிஷ்ய இத்யபி: தீயதே ||

[ஸாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும். (அதிற்சொன்ன) தூர்மா நுஷ்டானத்தில் ஈடுபட விருப்பமுள்ளவனும். (அசற் குத்தக்க) நடத்தையுடையவனும். விஷ்ணு பக்தியுடையவனும். தற்பெருமையில்லாத பரிசுத்தனும். (ஆசார்ய பக்தியில்) ஆழங்காணமுடியாதவனும் (ஆசார்ய ஸம்ஸ்ருஷையில்) வல்லவனும் (ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில்) மனோதைர்யமுள்ளவனுமானவனே ஸிஷ்யன் எனப்படுகிறான்.]

21. ஸரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணநஸூந் |

ஞர்வர்த்தம் தாரயேத்யஸ்து ஸ ஸிஷ்யோ நேதர: ஸம்ருத: ||

[ஸரீரத்தையும். பொருளையும். அறிவையும். வளிக்குமிடத்தையும். செயல்களையும். குணங்களையும். பிராணன்களையும் ஆசார்யனுக்காக எவன் தூரிக்கிறானோ அவனே ஸிஷ்யனெனத்தக்கவன். வேறுவிதமாக இருப்பவன் சீடனல்லவன்.]

17. அஹிர்புக்ஞ்யஸம்ஹிதை 14-28.

தூர்மம் 1-59. 20.

19. விஷ்ணு

21. ஐயஸம்ஹிதை.

22. ஸத்₃புத்₃தி₄ஸ் ஸாது₄ஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ் தத்வபோதாபி₄லாஷீ
ஸூஸ்ருஷு₃ஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரம்நகாலப்ரதீக்ஷ: |

ஸாந்தோ த்ராந்தோநஸலியு: ஸரணமுபக₃த: ஸாஸ்த்ரவிம்வாஸஸாஸீ
ஸிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித₃பி₄ஸ்தஸ் தத்வத: ஸிக்ஷணீய: ||

[நல்லறிவையுடையவனும். நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பவ
னும், அறிவுக்கேற்ற நடத்தையுடையவனும், தத்துவஞானம்
பெறுவதில்விருப்பமுள்ளவனும், ஆசார்யஸேவையைவிரும்பி
யிருப்பவனும். அஹங்காரமற்றவனும், (ஆசாரியனை) அடி
வணங்குவதில் ஈடுபட்டவனும். கேள்விகேட்கும் ஸமயத்தை
அறிந்து கேட்பவனும். மனவடக்கமும் புலனடக்கமுமுள்ள
வனும். பொருமையற்றவனும். ஆசார்யக்ருஹத்தை அடைந்
தவனும், ஸாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும். (முற்கூறிய
விஷயங்களில்) பரீக்ஷை செய்யப்பட்டவனும், (ஆசார்யன்
செய்த) உபகாரத்தை மறவாத மஹான் களுக்கு இனியவனு
மான ஸிஷ்யன் உண்மையை உபதே₃ஸீக்கத் தக்கவன்.]

23. ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் ப₃ஹுக்ஸேஸம் பு₃த்₃தே₄ஸ் சலநகாரணம் |

உபதே₃ஸாத் ஹரிம் பு₃த்₃த்₄வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு ||

[ஸாஸ்திரங்களாலுண்டாகும் அறிவு மிகுந்த சிரமத்தை
உண்டாக்கக்கூடியது; பு₃த்₃தி₄க்குக் கலக்கத்தைக் கொடுக்
கக்கூடியது; (ஆகையால்) உபதே₃ஸத்தால் பரமபுருஷனை
(உபாயமாக) அறிந்து. (ஸாஸ்திரஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்
தும்) எல்லாக் கருமங்களையும் கைவிடக்கடவன்.]

24. ஆஸ்தாம் தே கு₃ணராஸிவத்₃ கு₃ணபர்வா ஹாத்மநாம் ஜந்நாம்

ஸங்க்யா பெ₄ளமநிகேதநேஷ்வபி குடகுஞ்ஜேஷு ரங்கே₃ஸ்வர |

அர்ச்ய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதி₄நா₃க்யிலாத்மஸ்தி₃தி:

ப்ரீணீஷே ஹ்ருத்யானுபி₄ஸ் தவ தத: ஸீலாத் ஜ₃ப்யுயதே ||

[அரங்கநகரப்பனை! (எல்லையிலாத) உமது கு₃ணஸமூஹங்
களைப்போலவே கு₃ணங்களை வெளிவிடும் அவதாரங்களின்
எண்ணிக்கையும் (ஒருபுறம்) இருக்கட்டும். பூ₄யியிலுள்ள
திருக்கோயில்களிலும். வீடுகளிலும். பர்ணசாலைகளிலும்
அனைவராலும் அர்ச்சிக்கத்தக்கவராய். எல்லா அபசாரங்களை

யும் பொறுப்பவராய். எல்லா நிலைகளும் அர்ச்சகருக்குப் பராதீனமாயிருக்கப்பெற்றவராய் உகக்கிறீர். அந்த ஸீவகுணத்தைக்கண்டு நல்லமனமுடையோர் மயக்கமடைகிறார்கள்.]

25. பூஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே
[அரசனே! உன்னுடைய பிள்ளைக்குப் பல நற்குணங்கள் உள்ளன.]

26. தவாநந்தகுணஸ்யாமி ஷடேவ ப்ரத்யமே குணா:
[எல்லையில்லாத குணங்களையுடையவனாக இருந்தபோதிலும் உனக்கு ஆறு குணங்களே முகன்மையானவை.]

27. பூஹஸிமே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந |
காந்யஹம் வேத்ய ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த்ய பரந்தப ||
[அர்ஜுன! எனக்கு அளவிறந்த பிறப்புக்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. உனக்கும் அப்படியே. நான் அவையனைத்தையும் அறிவேன். நீ அறியாய்.]

28. அநந்தா வைபுக்யவந்மந்த்ரா:
[பகவர் மந்திரங்கள் கணக்கற்றவை.]

29. நாராயணய வித்யமஹே வரஸுதேவாய தீமஹி
தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத்
[நாராயணனை அடைய விரும்புகிறோம்; (அதன்பொருட்டு) வரஸுதேவனாகிற அவனை உபாஸிக்கிறோம்; அந்த உபாஸனையை விஷ்ணுவானவர் வளரச்செய்யட்டும்.]

30. யத்யா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர: |
தத்யா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர: ||
[எல்லா தேவர்களுக்குள்ளும் நாராயணனைக்காட்டிலும் மேலானவனில்லாததுபோலே. எல்லா மந்திரங்களுக்குள்ளும் அஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும் மேலான தில்லை.]

25. ரா-அ 2-26. 26 விஷ்ணுதர்மம். 27. கீதை 4-5.
28. தைத்-ப்ரஹ். 29. தைத்-நாராயணவல்லி. 30. நார
கீயம்-அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யை 1-41.

31. பூத்வோர்த்வபுரஹூரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: |

ஹே புத்ரஸிஷ்யா: ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர: ||

[புத்திர ஸிஷ்யார்களே! இங்கே இப்போதே கைதூக்கி சத்தியம் செய்து சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்: திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டி லும் மேலான மந்திரமில்லை.]

32. விஸ்வம் நாராயணம்

[எல்லாமாயிருப்பவன் நாராயணனே.]

33. நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |

நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ||

யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக்யத்யஸ்மிந் த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதே: பி வா |

அந்தர் ப்ரஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: ||

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணனே பரதத்வம்; பரஞ்சோதியும் நாராயணனே; பரமாத்மாவும் நாராயணனே; இவ்வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்.]

34. ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந் ந ப்ரஹ்மா நேஸானே

நேமே த்யாவாப்ருதி: வீ

[(ப்ரளயகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனையிருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை; இந்த ஆகாச பூமிகளும் இல்லை.]

35. சக்ஷுஸ்ச த்யஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: |

ஸ்ரோத்ரஞ்ச ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண: ||

[கண்ணும் காண்பனவும் நாராயணனே; காதும் கேட்பனவும் நாராயணனே.]

36. திஸுஸ்ச ப்ரதிஸுஸ்ச நாராயண:

[திக்குகளும். விதிக்குகளும் நாராயணனே.]

37. யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய பருதி: வீ ஸரீரம்

[எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ. எவனுக்கு பூமி ஸரீரமோ]

31. நாரஸிம்ஹ புராணம் 18-32. 32. தை-நாரா

33. தை-நாரா. 34. மஹேசபனிஷத். 35, 36, 37. ஸுப்ரலோடனிஷத்.

38. யஸ்ய ம்ருத்யு: ஸரீரம்

[எவனுக்கு ம்ருத்யுஸ்ய, சுவாச்யமான மூவப்ரக்ருதி ஸரீரமேஃ.]

39. ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ
ஏகோ நாராயண:

[எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும். தேவாஷ்மற்ற வனாகவும். பரமபக்யக்திவிருப்பவனாகவுமுள்ள தேவன் நாராயணன் ஒருவனே.]

40. 38-ஆவது இலக்கம் காண்க.

41. ஸர்வ வேத்யாந்த ஸாரார்த்த்யஸ் ஸம்ஸாராஃநவதாரக: |

கூதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாம் அபுநர்ப்புவ காங்க்ஷினாம் ||

[மறுபிறப்பின் மையை விரும்பும் மனிதர்களுக்கு எல்லா வேத்யாந்தங்களின் ஸாரர்ப்பொருளும்: ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுகிறப்பதுமான அஷ்டாக்ஷரமே புகலாகும்.]

42. ஆர்த்தா விஷ்ணு: ஸித்ரிலாஸ்ச பீதா:

கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: |

ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஸ்யுத்ய மாத்ரம்

விமுக்த த்யு:க்க்யா: ஸுகியநோ புவந்தி ||

[செல்வமிழந்து வருந்துமவர்களும், செல்வம் பெறாமல் துன்புறுமவர்களும். ஆத்மா துப்யமில்லாமல் சிதைகின்றவர்களும். பக்யவத்யுபுவம் பெறாமல் பயப்படுமவர்களும். கோரமான வியாதிகளில் துன்புறுகின்றவர்களும் நாராயண ஸ்யுத்யுக்கை மாத்ரம் ஸங்கீர்த்தனம் செய்தவுடன் துன்பம் நீங்கி இன்புறுகிறார்கள்.]

43. நாராயணேதி ஸ்யுத்யேஸ்தி வாக்யஸ்தி வஸவர்த்திரீ |

தத்யாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்யுபுதம் ||

[நாராயணனையும் சொல் உள்ளது; வாக்கெனும் இந்திரியம் வஸத்திலுள்ளது. அப்படியும் கொடிய நரகில் வீழ்கின்றனரே! என்ன ஆச்சரியம்!]

38, 39. ஸுப்யாரலோபரிஷத். 41. நாரதீயம் அஷ்டாக்ஷர ப்யரஹ்மவித்யுயை1-41. 42. பாரதம்-வஹஸ்ரநாமாத்யாயம். 43. விஹகே, ஸவரஸம், ஹிதை 24-12, க்யாருட்யுபராணம் பூ220-9.

44. கிம் தத்ர ப₃ஹு₃பி₃ர் மந்த்ரே: கிம் தத்ர ப₃ஹு₃பி₃ர் வ்ரதை: |

நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த₃ ஸாத₃க: ||

[பல மந்திரங்களால் என்ன பயன்? பல விரதங்களால் என்ன பயன்? 'நமோ நாராயணய' என்னும் மந்திரமே எல்லாப்பயன்களையும் ஈடேற்றிவைக்கின்றதே.]

45. மஹத்யாபதி₃ ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப₃க₃வாந் ஹரி:

[பேராபத்து வந்தபோது ஹரியை நினைக்கவேண்டும்.]

46. ஸங்க₃ சக்ர₃த₃பரணே த்₃வாரகாநிலயாச்யுத |

கே₃விந்த₃ புண்ட₃ரீகாஷ₃ ரக்ஷ₃ மாம் ஸ்ரண₃க₃தாம் ||

[ஸங்கம், சக்கரம். க₃தை₃ ஆகிய ஆயுதங்களைக் கையிலுடையவனே! துவாரகையில் வாழும் அச்சகனே! கே₃விந்த₃னே! தாமரைக்கண்ணா! ஸரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிப்பாய்.]

47. கே₃விந்தே₃தி யதா₃காந்த₃க் க்ருஷ்ண₃ மாம் தூ₃ரவா₃ஸிநம் |

ருணம் ப்₃வ்ருத்₃த₃யிவ மே ஹ்ருத்₃யாந் நாபஸர்ப்பதி ||

[வேகுதாரத்திலிருந்த என்னை துரௌபதியானவள் 'கே₃விந்த₃யா' என்று கூப்பிட்டது விருத்தியடைந்த கடன்போலை என் நெஞ்சிலிருந்து அகல்கின்றதில்லை.]

48. ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் ச ஸ்தோ₃ப₃ம் ஹேள₃நமேவ வா |

வைகுண்ட₃நாமக்₃ர ஹ்ணமஸேஷ₃க₃ஹரம் விது: ||

[(வேறொருவருடைய) பெயரிட்டழைக்கும்போதும். பரிஹாஸத்திற்காகவும். அர்த்த₃யில்லாமலும். ஏளனமாகவும் வைகுண்ட₃னுடைய பெயரைச் சொல்லுவதுங்கூட எல்லாப்பாபங்களையும் போக்குவதென்று அறிகிறார்கள்.]

49. ஐஹலெளகிகமைஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்க₃யாத்யம் பாரலெளகிகம் |

கைவல்யம் ப₃க₃வந்தஞ்ச₃ மந்த்ரோயம் ஸாத₃யிஷ்யதி ||

[இவ்வுலகச் செவ்வத்தையும் சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செவ்வத்தையும் ஆத்மா நுபுவமாகிற கைவல்யத்தையும் ப₃க₃

44. நாரதீயம்-அஷ்டாஷ்டரப்₃ரஹ்மவி₃க்யை1-40. ப்₃ரஹ்மபுராணம்57-24. 45. பார-ஸபாபர்-த்யூகபர் 90-42. 46. பார-ஸபா-த்யூக 90-43. 47. பார-உத் 47-39. 48. ப₃க₃வதம் 6-2-14. 49. வ்ருத்₃த₃ஹாரீதஸ்மிருதி 6-50.

வத்யுபுவத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இந்த மந்திரம் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்.]

50. 15-வது இலக்கம் காண்க.

51. ஒழியேகாஶரம் | நம இதி த்யே அஶரே | நாராயணயேதி பஞ்சாஶராணி | இத்யஷ்டாஶரா சந்த்யஸா க்யாயதீ சேதி |

['ஓம்' என்பது ஓரஶரம்; 'நம:' என்பது இரண்டஶரங்கள்; 'நாராயணய' என்பது ஐந்தஶரங்கள்; இப்படி இம்மந்திரம் எட்டு அஶரமாகிறது. க்யாயதீ சந்த்யஸஸையுடையதாகவுமாகிறது.]

52. ஒழித்யக்யே வ்யாஹரேத் | நம இதி பம்சாத் | நாராயணயேத்யுபரிஷ்டாத் ||

['ஓம்' என்று முதலில் சொல்லக்கடவன்; 'நம:' என்று அடுத்தபடியாகவும். அதற்குமேல் 'நாராயணய' என்றும் சொல்லக்கடவன்.]

53. ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபத்யாந்திமம் | மந்த்ரமஷ்டாஶரம் வித்யபாத் ஸர்வஸித்த்யிகரம் ந்ருணம் ||

['ஓங்காரத்தை முதற்பதமாகவும். நமஸ்ஸப்யத்ததை நடுப் பச்யமாகவும். நாராயணபத்யத்தைக் கடைசியிலும் கொண்டதே அஷ்டாஶரமென்று அறியக்கடவன்; இது மனிதர்களுக்கு எல்லா எரித்திகளையும் அளிப்பது.]

54. பூரிதி ருக்வேத்யாத்யஜாயத் | புவ இதி யஜூர்வேத்யாத் | ஸுவரிதி ஸாமவேத்யாத் | தாநி ஸூக்ராண்யப்யதபத் | தேப்யோ஽பிதப்தேப்யஸ் த்ரயோ வர்ண அஜாயந்த | அகார உகார மகார இதி | தானேகத்யா ஸமபரத் | ததேததேத்யாமிதி ||

['பூ:' என்பது ருக்வேத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'புவ:' என்பது யஜூர்வேத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'ஸுவ:'

51, 52. நாராயணோபரிஷத். 53. 54. அதர்வவேதம் கேரபத்யப்ராஹ்மணம், பூர்வபுரகம்ப்ரபா-1, ப்ராஹ்மணம்-6 முமு-28

என்பது ஸாமவேத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'பூ: பு:வ: ஸுவ:' என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளாகிற அந்தப்பரிசுத்தமான, பொற்கட்டிகளை உருக்கினான் பிரஜாபதி; உருக்கின அவற்றிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ' 'உ' 'ம்' என்னும் எழுத்துக்கள் உண்டாயின. அவற்றை ஒன்று கூட்டினான். அதுதான் இந்த ஒங்காரமாயிற்று.]

55. அகாரஞ்சாப்யகராஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: |

வேத்யந்த்யாந் நிரப்யுஹத் பூ:பு:வ: ஸுவ:ரிதி ச ||

[பிரஜாபதி மூன்று வேத்யங்களிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) பூ:, பு:வ:, ஸுவ: என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும். (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ', 'உ', 'ம்' என்னும் எழுத்துக்களையும் எடுத்தான்.]

56. நாமரூபஞ்ச பூ:தாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |

வேத்யஸப்யதேப்ய ஏவாதேள தேவாதீநாம் சகார ஸ: ||

[ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தேவமநுஷ்யதீர்யக் ஸ்த்வரங்களாகிற நாலுவகை யோனிகளில் பிறந்த ஜீவராஸிகளுக்கும் நாமரூபங்களையும், தொழில் முறைகளையும் வேத்யஸப்யத்யங் உளிலிருந்தே ப்ரஜாபதி படைத்தான்.]

57. ப்ரணவாத்யாஸ் தத்யா வேத்யா: ப்ரணவே பர்யவஸ்தித்யா: |

வாங்மயம் ப்ரணவஸ் ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்யஸேத் ||

[எல்லா வேத்யங்களும் ப்ரணவத்தை முகவிற்கொண்டவை; ப்ரணவத்தில் முடிகின்றன. எல்லாச் சொற்களும் ப்ரணவமாயிருக்கும்; ஆகையால் ப்ரணவத்தைக் கற்கவேண்டும்.]

58. விநீர்ஜக்முர் முகேப்யஸ்து ப்யாஹ்மனோ஽வ்யக்தஜந்மந: |

ஒங்காரப்புவா வேத்யா: ஜக்முஸ்தே ச ரஸாதலம் ||

[காண்பரிய நாராயணனிடமிருந்து பிறந்த பிரமனின் நாலு முகங்களிலிருந்து ஒங்காரத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட நான்கு வேத்யங்களும் தோன்றின. (பிறகு) அவை ரஸாதலத்தை அடைந்தன.]

55. மநு 2-76. 56. வி-பு 1-5-83. 57. லக்ஷ்வதீரிஸம்
குதி 1-9. 58. விஷ்ணுதர்மம் 67-6.

59. யத்₃வேத₃ாதெ₃ள ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேத₃ாந்தே ச ப்ரதிஷ்டி₃த: |
தஸ்ய ப்ரக்ருதி₃வீநஸ்ய ய: பர: ஸ மஹேஸ்வர: ||

[யாதொரு ஸ்வரமாகிய ஒங்காரம் வேத₃ுத்தின் முதலில்
ஒகப்படுகிறதோ. வேத₃ுத்தின் முடிவிலும் நிகைநிற்கிறதோ.
தன் காரணத்தில் (அகாரத்தில்) அடங்கிய அந்த ஒங்காரத்
திற்குப்பொருளாயிருப்பவுனே மஹேஸ்வரன்.]

60. அகாரோ வை ஸர்வா வாக்

[எல்லா வார்த்தையும் 'அ' என்னும் எழுத்தேயாம்; (அதன்
விகாரமாம் என்றபடி.)]

61. ஸமஸ்த ஸ₃ப்த₃முலத்வாத₃காஸ்ய ஸ்வபூவத: |

ஸமஸ்தவாஸ்ய முலத்வாத் ப்ரஹ்மணோபி ஸ்வபூவத: ||

வாஸ்யவாஸக ஸம்பந்த₃ஸ நயோரர்த்த₃ாத் ப்ரதீயதே ||

[இயல்பாகவே அகாரம் எல்லாச் சொற்களுக்கும் மூல
காரணமாயிருக்கையாலும். இயல்பாகவே பரம்பொருளும்
எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கையாலும்.
அவ்வகாரத்திற்கும். அப்பரம்பொருளுக்கும் சொல்லும்
(அதன்) பொருளுமாயிருக்கும் சம்பந்தம் சொற்பொருள்
தன்மையால் தோன்றுகிறது.]

62. யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி |

யத்பாயந்த்யபி₃ஸம்ஸநந்தி | தத்₃விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்₃ப்ராஹ்மேதி |

[இங்கப் பொருள்கள் யாதொன்றினிடமிருந்து தோன்று
கின்றனவோ. தோன்றியவை யாதொன்றினால் வாழ்
கின்றனவோ. அழியும்போது யாதொன்றை அடைகின்
றனவோ அதவே ப்ரஹ்மமானகயூல் அதை அறிவாய்.]

63. ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க்க₃கர்த்தா

ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச |

ப்ரஹ்மா₃த்யவஸ்தா₃பிரஸேஷமுர்த்திர்

விஷ்ணுர் வரிஷ்டே₃ வரதே₃ வரேண்ய: ||

[ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமவனும் விஷ்ணுவே; ஸ்ருஷ்டியைச் செய்
பவனும் அவனே; அவனே (இவற்றைக்) காப்பாற்றுகிறான்]

59. தை-நாரா 10-24. 60. க்ரூட₃ம். 61. வாமநம்.

62. தை-ப்ரூகு₃ 1-1. 63. வி-பு 1-2-70.

அவனே (ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றை) உண்கின்றான். அவனே காப்பாற்றவும் படுகிறான். (உண்ணவும் படுகிறான்.) மிகச் சிறந்தவனும், வரமளிப்பவனும், வரிக்கப்படுபவனுமான விஷ்ணுவே பிரமன் முகலான நிலைகளாலே எல்லா உலகையும் ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறான்.]

64. லக்ஷ்மீயா ஶஹ ஹ்ருஷீகேஸோ தேஶ்யா காருண்யரூபயா |

ரக்ஷகஸ் ஶர்வஸித்ஶத்யாந்தே வேத்யாந்தேபி ச க்யுதே ||

[கருணையே வடிவெடுத்தவளான லக்ஷ்மீதேஶ்யையோடு கூடிய இருடிகேசனே (பாஞ்சரா த்ரத்திலுள்ள மந்த்ர ஆக்யம தந்த்ர தந்த்ராந்தரங்களெனப்படும்) எல்லா ஶித்ஶத்யாந்தங்களிலும் வேத்யாந்தங்களிலும் ரக்ஷகனாகக் கூறப்படுகிறான்.]

65. ஶ்ரயத இதி ஶ்ரீ:

[எம்பெருமானே (எப்போதும்) ஆஸ்ரயித்திருக்கிறானாகையால் ஶ்ரீ எனப்படுகிறான்.]

66. ஶ்ரீயத இதி ஶ்ரீ:

[(அனைவராலும்) ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறானாகையால் ஶ்ரீ எனப்படுகிறான்.]

67. அநந்யா ராக்ஷேணஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபூ யத்யா

[சூரியனை விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே நான் ஶ்ரீராம பிரானை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவன்.]

68. அநந்யா ஹி மயா ஶீதா பூஸ்கரேண ப்ரபூ யத்யா

[சூரியனை விட்டுப்பிரியாத ஒளிபோல சீதை என்னை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவன்.]

69. தவ ஶ்பர்ஸாதீஸம் ஶ்ப்ருஸதி கமலே மங்க்யுளபத்யம்

தவேத்யம் நோபாதேருபநிபதிதம் ஶ்ரீரணி யத: |

ப்ரஸநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர்திம் ஜிக்ஷிஷ்யாந்

ந சைவந்தவாதேஶ்வம் ஶ்வத்யத இதி கர்சித் கவயதே ||

64. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-14. 65. 66. ஶ்ரீஸப்ஶ்யுத்தபத்தி.

67. ரா-ஸு 21-16. 68. ரா-யு 121-15. 69. ஶ்ரீசூண

ரத்நகோஸம்-29.

[கமலையே! உன்னுடைய உறவாலே ஈஸ்வரன் 'மங்குளம்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகிறான். 'ஸ்ரீ:' என்னும் பெயரையே உடையவளாயிருப்பதால் உன்னை மங்குளபதும் ஒரு காரணத்தால் குறிப்பதன்று; (இயற்கையாகவே குறிப்பது). பூவுக்குப் பெருமையளிக்கும் நறுமணச் சிறப்பைக் கவிபாட முற்பட்ட எவனும். (மணத்தாலே பூ இனியதாகிறது என்பதுபோலே). இன்னதாலே மணம் இனியதாகிறது என்று கவிபாடுவதில்லை.]

70. தாதூர்த்யே சதுர்த்தீ,

[நான்காம் வேற்றுமையுடைய அதற்காக என்னும் பொருளுடையது]

71. ஸர்வம் பரவஸம் து:க்கம் ஸர்வமாந்ரவஸம் ஸுகம் |

இதி வித்யாத் ஸமாஸேந லக்ஷணம் ஸுகது:க்கயோ: ||

[பிறர்க்கு வஸப்பட்டிருப்பது எல்லாவகையிலும் துன்பமளிப்பது; தன் வசத்திலிருப்பது எல்லாவகையிலும் இன்பமளிப்பது; இன்பதுன்பமளிப்பவற்றின் லக்ஷணத்தை இவ்வாறு சுருக்கமாக அறியலாம்.]

72. ஸேவா ஸ்வந்ருத்திராக்யூதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத் |

[அடிமைசெய்தல் நாய்த்தொழில் எனப்படுகிறது; ஆகையால் அதை அடியோடு விலக்கவேண்டும்.]

73. 13-வது இலக்கம் காண்க.

74. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்ச்யா யதி: தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி: |

ஆதம்ச்யாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபூவஞ்ச ஸத்யா ஸ்மர ||

[நீ உய்வதில் உனக்கு விருப்பமுள்ளதாகில், உன் இருப்பிலே இஷ்டமிருந்தாகில், ஆக்மாவின் அடிமைத் தன்மையையும் ஹரியின் தலைமையையுமே இயற்கையானதாக எப்போதும் நினைப்பாயாக.]

75. 11-வது இலக்கம் காண்க.

70. இலக்கண நூலார்வழக்கு. 71. மநு4-160. 72. மநு4-6.

74. வீஷ்ணுத்தவம்.

76. யோந்யதூ ஸந்தமாத்மாநமயதூ ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணுத்மாபஹாரிண ||

[பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவை தன் வசப் பட்டதாக எவன் அறிகிறானோ, ஆத்மாவைத் திருடும் அந்தத் திருடனும் என்ன பாவந்தான் செய்யப்படவில்லை.]

77. 1-வது இலக்கம் காண்க.

78. ததேவ பூதம் தது பூவ்யமா இதம் தத்யக்ஷரே பரமே வ்யோமந்

[பரம்பொருளே இறந்தகாலப் பொருள்; அதுவே வருங் காலப்பொருள். நிகழ்காலப் பொருளாகவுமிருக்கும் அது அழியாத பரமாகாந்தில் (பரமபதத்தில்) உள்ளது.]

79. ததேவாக்ஷிஸ் தத்ய வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது சந்த்ரமா:

[பரம்பொருளே அக்னியாகும்; அதுவே வாயு; அதுவே சூரியன்; அதுவே சந்திரன்.]

80. அகாரஸ்சிதஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே |

உகாரஸ்சிதஸ்வரூபாயா: ஸ்ரியோ வாசீ தத்யா விது: ||

மகாரஸ்து தயோர் த்யாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ||

[அகாரம் ஞானமயனான விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதெனப் படுகிறது; அப்படியே உகாரம் ஞானஸ்வரூபினியான ஸ்ரீதேவியைச் சொல்லுவதென அறிகிறார்கள். மகாரம் அவ் வருவர்க்கும் அடிமையான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; இதுவே ப்ரணவ லக்ஷணம்.]

81. அகாரேணேச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: |

உத்யக்ஷுநா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீரூகாரேணேச்யதே ஸத்யா |

மகாரஸ்து தயோர் விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ் ஸத்யா ||

ஆத்மந: ஸேஷபூதஸ்ய வாசக: ச்ருதிகோதி: ||

[ஸர்வலோகேஸ்வரனாய் ஸர்வவ்யாபியான ஹரி அகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறான்; விஷ்ணுவினால் (திருமார்பில்) உத்யக்ஷுநிக் கப்பட்ட லக்ஷ்மீதேவீ உகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறாள்;

76.புரா-ஆதி, 74-28. 78.79.தை-நா-2. 80.பாஞ்சராத்ரம்.

81. பாஞ்சராத்ரம்.

அந்தணரே! ஸ்ரீநாராயணர்களான அவர்களுக்கு எப்போதும் அடிமையாயிருக்கும் ஜீவனுக்கு மகாரம் வாசகம் என்று வேசுத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது]

82. பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணி ச |
 டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாநகூந்தா⁴த்யஸ்ததா ||
 மந: பகாரேணவோக்தம் புகாரேண த்வஹங்க்ருதி: |
 புகாரேண புகாரேண மஹாந் பாக்ருதிருச்யதே ||
 ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||

['க', 'உ', 'ஸ', 'வ', 'ச', என்னும் கவர்க்கும் ஐந்தினாலும் பூமி முகவிய ஐந்து புகங்களும். சவர்க்கும் ஐந்தினாலும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், டவர்க்கும் ஐந்தினால் ஞானேந்திரியமாம் தும். தவர்க்கும் ஐந்தினால் கூந்தும் ரஸம் முதலான ஐந்து புககுணங்களும். பகாரத்தினால் மனமும். 'க' எனும் எழுக் தால் அஹங்காரமும் 'வ' 'ஸ' என்னும் எழுத்துக்களால் (முறையே) மஹானும். ப்ரக்ருதியும் சொல்லப்படுகின்றன இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் (இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமான) மகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறான்.]

83. பஞ்சவிம்ஸோயம் புருஷ:

[இந்தப் புருஷன் இருபத்தைந்தாமவன்.]

84. பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மா புவதி

[ஆத்மா இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாவான்.]

85. விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:

[ஜீவன் ஞானஸ்வரூபன்.]

86. விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்

[சீடனே! அறிபவனான ஜீவனை எதனால் அறியலாம்.]

87. உக்தார்த்த² விஸதி;கார யுக்தார்த்த²ாந்தா ப்யாத²நம் |
 மநம் விஸரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷினாம் ||

82. பா²த்யோமாத்²கரபுராணம் 254-25. 26 27. 83.

84. யஜூர்-அஷ்டகம் 1-2-47. 85. ப்ரஸ்நோபநிஷத் 4-9.

86. ப்ருஹ 6-5-15. 87. வாத்ஸுதேயநிகாரிகை.

[சொல்லப்படும் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தி. தக்க பொருள் களை உணர்த்துவதே வ்யாக்யானமாகும் என்று மேன்மை மிக்க பெரியோர்களின் கொள்கை.]

88. நாகிஞ்சித்குர்வத: ஸேஷத்வம்

[கைங்கரியஞ் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வமில்லை.]

89. அகிஞ்சித்காஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:

[கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வம் பொருந்தாது.]

90. த்வம் மேஹம் மே குதஸ்தத் தத்யபி குத இதம் வேத்யமுலப்ரமாணத் ஏதச்சாநாதி₃ ஸித்த்ய₄ த்யநுபுவவ்யுவாத் ஸோபி ஸாக்ரோஸ ஏவ₁ க்வாக்ரோஸ: கஸ்ய கீ₃தா தி₃ஷு மம் விதி₃த: கோத்ர ஸாக்ரீ

ஸுதீ: ஸ்யாத்

ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதி ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்யமத்யஸ்த்வத் த்வம் ||

[ஈச்வரன்:—நீ எனக்கு (உரியவன்); ஜீவன்:—நான் எனக்கு (உரியவன்) ஈச்-அது எப்படி? ஜீவன்:—நீர் சொல்லியதுதான் எப்படி? ஈச்:—நான் சொன்னது வேத்யமுலமான ஓங்காரமாகிற ப்ரமாணத்தாலே (நிரூபிதமாகிறது); ஜீவன்:—நான் சொல்லியதும் அநாதியான அநுபுவப் பெருமையால் வித்திக்கிறது. ஈச்:—அந்த அநுபுவம் ஆகேஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவன்:—யார் எங்கு ஆகேஷித்தார்கள்? ஈச்:—கீதை முகலிய ஸரஸ்திரங்களில் ஏன் ஆகேஷம் ஸுப்ரஸித்தும் ஜீவன்:—அதற்கு ஸாக்ஷியார்? ஈச்:—ஞானிய ஸாக்ஷியாவான். ஜீவன்:—ஐயோ! உன்னிடம் பக்ஷபாதமுள்ள அவனெப்படி ஸாக்ஷியாக முடியும்? என்று இவ்வண்ணமாக ஜீவனோடு ஏற்பட்ட வழக்கில் (ஸாக்ஷியில்லாமையால்) ஸத்யம்செய்து உம்கட்சியை ஸ்த்யாபிததுக்கொள்ளுகிறவர் போலே தேவரீர் (துளளிமாலையணிந்து திருமஞ்சனம் செய்து கொள்ளுமவராய்) காட்சியளிக்கிறீர்.]

91. சேதநஸ்ய யத்யா மம்யம் ஸ்வஸ்யிந் ஸவீயே ச வஸ்துநி |

மம இந்யக்ரேத்யவந்த்யவம் தத்யா மம்யஸ்ய வாசகம் ||

[தன்னிடத்திலும். தன்னையொட்டியிருக்கும் பொருள்களிடத்திலும் என்னுடையது என்னும் எண்ணம் எப்போது

88. & 89. மீமாம்ஸகர் வழக்கு. 90. பட்டர் முக்தகம்.

91. அஹிர்யுக்ந்யஸம்ஹிதை 52-25.

ஏற்படுகிறதோ அப்போது 'மம' (என்னுடையது) என்னும் அவ்விரண்டு எழுத்துக்களும் (ஜீவனுடைய) (அஹங்கார) மமகாரத்தைக் காட்டுகின்றன.]

92. த்ய்வக்ஷரஸ்துபுவேந் ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் |
மமேதி த்ய்வக்ஷரோ ம்ருத்யுர் நமமேதி ச ஸாஸ்வதம் ||

[இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஆத்மாவுக்கு யமன்: மூன்று அக்ஷரங்களோ அழிவின்மையைத் தருவது. (அவையெவையென்னில்:) 'மம' என்னும் இரண்டக்ஷரமும் ஆத்மாவை அழிப்பது. 'ந மம' என்னும் மூன்றெழுத்துக்கள் அழிவின்மையை அளிப்பது.]

93. ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் புக்யவத இதம் சந்த்ரவத்யநே
த்வத்யாஸ்வேஷோத்கர்ஷாத் புவதி க்யலு நிஷ்கர்ஷ ஸமயே |
த்வமாளீர் மாத: ஸ்ரீ: கமிதூரித்யமித்த்யந்தத்வவிபுவ:
தத்யந்தர்புவாவாத் த்வாம் ந ப்ருத்யக்யபித்யத்தே ஸ்ருதிரபி ||

[சந்திரனையொத்த முகமுடைய ஸ்ரீதேவீத்தாயோ! புக்யவானுடைய இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வாதந்திரியமும் ப்ரதத்துவநிர்ணய ஸமயத்தில் உன்னைடு சேர்ந்திருக்கும் பெருமையைக் கொண்டு அறுதியிடப்படுகிறது. உனக்கு இனியவனான பிரானுக்கு நீர் ஸ்வரூபநிரூபகபூதையாயிருக்கும் பெருமையையுடையீர். (இப்படி) அவரோடு ஒன்றி நிற்கையால் தேவரீரை வேதும் தனித்துப் படிப்பதில்லை.]

94. 74-வது இலக்கம் காண்க.

95. ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண

விபுவஸ்வர்ய
ஸீலாத்யநவதிகா திஸயாஸங்க்யேய கல்யாண குண க்யுண
ஸ்ரீவல்லப!

[(ஸ்ரீவேஸ்வரான) தனக்கு இனியதும், எப்போதுமுள்ளதும், குற்றமற்றதும். தனக்கேற்றதுமான ஸ்வரூபம், ரூபம், ரூபகுணங்கள். விபுவங்கள். ஸ்வர்யம், ஸீலம் முதலான எல்லை யற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற மங்குளக்குணக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு இனிய

92. பூர-ஸாந்தி 13-4; ஆஸ்வமேத, 51-29. 93. ஸ்ரீகுண ரத்நகோஸம்-28. 95. ஸரணக்யதிக்யத்யம்-3.

வனே! இப்படிப்பட்ட பூமிப்பிராட்டிக்கும் நப்பின்னைப்
பிராட்டிக்கும் நாயகனே!]

96. போக்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்குராகை: ஸமம்
நிர்வருத்த ப்ரணயாதிவாஹநவிதெ:ள நீதா: பரீவாஹதாம் |
தே:வி த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தே:வ்ய: ஸஹஸ்ரம் தத்யா
யாபி:ஸ் த்வம் ஸ்தநப்யாஹு:த்:ருஷ்டிபி:ரிவ ஸ்வாபி: ப்ரியம்
ஸ்வாக்யஸே ||

[ஸ்ரீதே:வியே! பதிபத்னிகளாகிற உங்களிருவர்க்கும் புஷ்ப
சந்த்நாகி:களைப்போல் இன்றியமையாதவ்ராயிருப்பதினால்
இனியவர்களாயிருப்பவர்களாய். கரைபுரண்ட காதல் வெள்
ளப்பெருக்கிற்கு வெட்டிவிடப்பட்ட மடைபோல் நியமிக்கப்
பட்டிருப்பவர்களாய் விளங்குகின்றனர் உன்னையொட்டி
யிருக்கும் நீளாதே:வியே:கூடிய பூ:தே:வியும் மற்றும் ஆயி
ரக்கணக்கான தே:வியரும். உம்முடைய கொங்கை, திருக்
கைகள், திருக்கண்ணோக்கு ஆகியவற்றால் காந்தனை உகப்பிப்
பதுபோலே இவர்களாலும் அவனை உகப்பிக்கிறீர்.]

97. அண்ட்யாநாந்து ஸஹஸ்ராணம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச |
ஈத்:ருஸாநாம் தத்யா தத்ர கோடிகோடி ஸதாநி ச ||

[ஆயிரமண்டங்களின் ஆயிரங்களும், பதினாயிரங்களும், அப்
படியே இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின் கோடி கோடி நூறு
களும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் உள்ளன.]

98. நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்யதே |
க்யதிராலம்ப்யநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

[நாரஸ்ய்யுத்தாலே (அழிவில்லாத) ஜீவஸமூஹம் முழுவதும்
சொல்லப்படுகிறது; அதற்கு அடைவிக்கும் உபாயமாகவும்
அடையப்படும் ப்ராப்யமாகவுமிருப்பதால் நாராயணனென்ப
படுகிறான்.]

99. நாரஸ்ய்யுதே:ந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே யுதைய: |
தேஷாமயநபூ:தத்வாந் நாராயண இஹோச்யதே ||

96. ஸ்ரீசூ:ண-26. 97. வி-பு 2-7-27. 98. பா:த்யுமோத்தர
புராணம் 254.52. 99.

[அறிவாளிகளால் ஜீவஸமுஹம் நாரஸ்பூகூத்தால் கொல்லப் படுகிறது; அவர்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகமாகிற அயநமஸ்தால் நாராயணனெனப்படுகிறான்.]

100. தந்₃ விஷ்ணோ: பரமம் பதம் | ஸத்யா பர்யந்தி ஸ்ரய: |
[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிஃள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.]

101. பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பூந்தூ₄ந் ஸகீந் குருந் |
ரத்நாநி த₄நதூ₄ந்யாநி கேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச ||
ஸர்வதூ₄ர்மாம்ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ஸாக்ஷராந் |
லோகவிக்ராதசரணௌ ஸரணம் தேவ்ரஜம் விபே₄ ||
[எம்பிரானே! தந்தை. தாய். மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர், ஆசாரியர்கள், ரத்தினங்கள், தனதானியங்கள், வயல்கள், வீடுகள், எல்லா உபாயங்கள், கைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லா உபேயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் வாஸநயோடு விட்டு தேவரீருடைய உலகமளந்த பொன்னடி களையே ஸரணமடைந்தேன்.]

102. யஸ்ய தேவே பரா புக்திர் யத்யா தேவே தத்யா கு₁னௌ |
தஸ்யதே கதி₂தா ஹ்யர்த்த்யா: ப்ரகாஸந்தே மஹாத்மந: ||
[எவனுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான புக்தியுள்ளதோ; தெய்வத்திடம் போலே ஆசாரியனிடமும் மேலான புக்தி யுள்ளதோ அந்த மஹாபுருஷனுக்கே உபதேசிக்கப்பட்ட இவ்வர்த்தங்கள் விளங்கும்.]

103. அஹமஸ்யபராத்யாநாமாலயோ₅கிஞ்சநோ₅கூதி: |
த்வமேவோபாயபூ₄தோ மே புவேதி ப்ரார்த்த்யநாமதி: ||
ஸரணகூ₃திரித்யுக்தா ஸா தேவேஸமிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||
[நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்; (உன்னைத்தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமு மற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக" என்று

100. யஜு-காண்டம்4-2-29 ருக்வேத, விஷ்ணுஸூக்தம்.
101. விஹிகே₄ந்₄ரஸம்ஹிதை-படலம்-22. 102. ஸ்வேதாஸ் வதரம் 6-23. 103. அஹிர்₄பூ₄ந்யஸம்ஹிதை 36-38.

பிரார்த்திக்கும் புத்தியே ஸரணாகதியெனப்படுகிறது.
அது இந்த தேவனிடத்தில் செய்யப்பட்டும்.]

104. ந தர்மநில்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ
ந பக்திமாம்ஸ் த்வச்சரணரவிந்தே |
அகிஞ்சநோநந்யகதி: ஸரண்ய
த்வத்பாதமுலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

[ஸரணமடையத்தக்கவனே! நான் கர்மயோகத்தில் நிலை
புடையேனல்லேன்; ஜ்ஞானயோகத்திலுமப்படியே; உன்
திருவடிகளில் பக்தியோகத்திலும் நிஷ்டையில்லை; உன்னைத்
தவிர வேறு உபாயமில்லாதவன்; வேறு ப்ராயமில்லாதவன்;
உன் திருவடிவாரத்தை ஸரணமடைகிறேன்.]

105. ஸ்ரீரீதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மயா:

[லக்ஷ்மீதேவிக் கு 'ஸ்ரீ' என்பது முதல் திருநாமம்.]

106. அஇதி பகுவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிக்நாம் அபித்யததா
சிம் நாம மங்க்யளம் ந க்ருதம்

[பகுவான் நாராயணனின் முதல் திருநாமமான அகாரத்தை
முதலிற்சொன்ன இவராலே என்ன மங்க்யளம்தான் செய்யப்
படவில்லை?]

107. பேரக்தாரம் யஜ்ருதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம் |
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சதி ||

[யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் அனுபவிப்பவனும். எல்லா
வுலகங்கட்கும் பெரிய ஈஸ்வரனும். எல்லா உயிர்களுக்கும்
நண்பனுமாக என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான்.]

108. ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: |
வே யஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் ||

104. ஸ்தோ-ர-22. 105.

106. மஹாபூஷ்யம்-1, 107. கீதை 5-29. 108. கீதை 9-29.

[எல்லா உயிர்கட்கும் நான் ஸமமானவன் ; எனக்கு விரோதியுயில்லை; பிரியமானவனுயில்லை; என்னை புக்தியோடு உபாஸிப்பவர்கள் என்னிடத்திலுள்ளனர்; அவர்களிடத்திலும் நான் இருக்கிறேன்.]

109. பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகுஸி ஜநே
ஹிதஸ்ரோதோவ்ருந்த்யா புவதி ச கதூசித் கலுஷதீ; |
கிமேதந் நிர்த்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை:
உபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஹநயஸி மாதா ததஸி ந: ||

[தாயே! குற்றம் நிறைந்த கலீவன் விஷயத்தில் படிப்படியாகத் திருத்தி நன்மை செய்வதற்காக உமது நாதுன் சிலசமயம் கோபங்கொள்கின்றார்; "ஏனின்கக் கோபம்?" என்று கூறி உசிதமான உபாயங்களின் மூலம் குற்றங்களை அவர் மறக்கும் படிசெய்து அவருடைய திருவடியிலே சேர்ப்பிக்கிறீர். அதனாலேயே எங்களுக்குத் தாயாகிறீர்.]

110. தாநஹம் த்ஷ்ஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத்மாந் |
ஷ்ரிபாம்யஜ்ஸ்ரமஸுபூநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[த்துவேஷிகளும், கொடியவர்களும், மனிதரிற் கடையானவர்களும், அமங்குளமானவர்களும் என அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலேயே அஸுரஸம்பந்தமுள்ள பிறப்புக்களிலேயே எப்போதும் தள்ளுகிறேன்.]

110*. மத்யுக்தம் ஸ்வபசம் வாபி நிந்த்யாம் குர்வந்தி யே நரா: |
பத்மகோடிலதேநாபி ந ஷ்ரமாயி வஸுந்தரே ||

[நாய்மாயிசம் தின்னும் சண்டாளனாயினும் என் புக்தனை எவர்கள் நிந்தனை செய்கின்றனரோ அவர்களை நூறுகோடி பத்மகரலங்கள் கழிந்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.]

111. 109-வது இலக்கம் காண்க.

112. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா
[எல்லாவுலகிற்கும் தேவரீர் தாயாகிறீர்; தேவதேவனான ஹரி தந்தையாகிறார்.]

109. ஸ்ரீகுண-52. 110. கீதை 16-19. 110*. வராஹ புராணம். 112. வி-பு 1-9-1.

113. அகிலஜகந்மாதாம்.....ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே
[எல்லாவுலகிற்கும் தாயான ஸ்ரீதேவியை ஸரணடைகிறேன்]

114. அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ
[விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயும். (அதனாலேயே) இவ்வலகிற்குத் தலைவியாகவும் இருப்பவள்.]

115. ஏவமுக்தா து வைதேஹீ ஹநூமந்தம் யஸஸ்ஸிநம் |
ராஜஸஸ்ஸராய வஸ்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா ||
விதேயாநாஞ்ச நூஸீநாம் க: குப்யேத் வாநரோத்தம ||
[இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சீதையானவள். புசுழ்படைத்த அனுமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்:— வானரர் தலைவ! ராவணனான அரசனைப் பற்றியிருப்பதால் அவனுக்கு வசப்பட்டிருப்பவர்களும். அவனுடைய ஏவலினால் (எனக்குக் கொடுமை) செய்தவர்களும். அவனால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும். (அவனுக்கு) அடிமைகளாகவுமுள்ள ராக்ஷஸிகளின் மேல் யார்தான் சோபங்கொள்ளுவார்கள்?]

116. பாபாநாம் வா ஸுபூநாம் வா வதூர்ஹானாம் ப்லவங்க்யம் |
கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந் நாபராத்த்யதி ||
[வானரனே! பாபிகளாயினும், நல்லோராயினும். கொல்லத்தக்கவராயினும். அவர்கள் திறத்து நல்லோனால் கருணை காட்டப்படவேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.]

117. ஸ்ரிய:பதி: ஸிகிலஹேயப்ரத்யநீக கஸ்யானைகதாந: ஸ்வேதரஸம்ஸ்தவஸ்து விலக்ஷணநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வருப:
[திருவின் நாயகனாய். தாழ்வுகளை தந்துக்கும் எதிர்த்தட்டரயிருப்பவனாய். மங்குளகுணங்களுக்கு ஒரே இருப்பிடமானவனாய். தன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்தவனாய். அளவற்ற ஞானம் ஆனந்தும் ஆகியவற்றையே ஸ்வருபமாகவுடையவனாயிருப்பவன்.]

113. ஸரணாக்ஷதிக்யக்யம்-1. 114. யஜூர்-க 4-4-37.
115. ரா-யு 116-38. 116. ரா-யு 116-44. 117. கீதாபூஷ்ய அவதாரிகை.

118. யத் ப்ராஹ்மகல்ப நியதா நுபுவேப்பநாய்யம்

தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஐந்துரிஹ ஷ்ணூர்த்தே |
ஏவம் ஸத்யா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம்
ஷ்ணாம்யஸ்யஹோ தத்யேஸந்திவிராமமாத்ராத் ||

[எந்தப்பாபமானது பிரமனுடைய ஆயுளைப்போன்று வகஷம் மடங்கு காலம் அநுபுவித்தாலும் அழியாதோ. அப்படிப்பட்ட பர்வத்தை ஜீவன் இங்கு அரைக்கணத்தில் செய்கிறான். இப்படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்பொழுதும் குற்றம்புரிந்த அடியேனை 'இனிப் பாவஞ் செய்யமாட்டேன்' என்று பாபத்தில் விருப்பம் தவிர்ந்தவுடன் பொறுத்தருளுகிறாய். என்ன ஆச்சர்யம்!]

119. 64-வது இலக்கம் காண்க.

120. ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ ஸரண்ய: ஸரணுகுதம் |

வத்யார்ஹமபி காருத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||

[ஸரணமாக அடையத்தக்க அந்தக் காருத்தன் பூமியில் விழுந்து ஸரணமடைந்த அந்தக் காகாஸுரனைக் கொலை செய்யத் தக்கவனாயிருந்தபோதிலும் கருணையோடு காப்பாற்றினான்.]

121. மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கத்யஞ்சந ||

தேயாஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்யக்யர்ஹிதம் ||

[நண்பனின் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒரு போதும் வீடமாட்டேன். அவனுக்கு தேயாஷமிருந்தாலும் மிகநன்று; நல்லோர்களுக்கு அது பழிக்கத்தக்கதன்று.]

122. ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |

அப்யம் ஸர்வபூதேப்யோ த்யத்யாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||

[ஒருகால் ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும். நான் உன் குரியேன் என்று யாசிப்பவன் பொருட்டும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்தினின்றும் அப்யமளிக்கிறேன். இது என்னுடைய விரதம்.]

118. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 61. 120. ரா-ஸு 38-35.

121. ரா-யு 18-3. 122. ரா-யு 18-34.

123. சரமஸ்லோகம்.

124. உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்₃த₃: ஸரணமித்யயம் |

வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்ததை₂கவாசக: ||

[உபாயம். வீடு. ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது 'ஸரணம்' என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஸரணஸப்₃த₃ம் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.]

125. வைகுண்டே₂ து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்த₂ம் ஜக₂த்பதி: |

ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா புக்தைர் புக்யவதைஸ் ஸஹ ||

[வைகுண்டமெனும் மேவான உலகில் ஸ்ரீதேவியோடுகூட ஜக₂த்ஸ்வாமியாய். அறிதற்கரியவரான விஷ்ணு குணநிஷ்ட₂ர்களுளோடும். கைங்கர்யநிஷ்ட₂ரோடும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.]

126. யோ வேத₂ நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமம்

ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மண விபஸ்சிதேதி

[அநந்தனை ப்ரஹ்மத்தை பரமபத₂த்திலிருப்பவனாவும். ஹ்ருத்யகுஹையிலிருப்பவனாகவும் எவன் அறிகிறானே. அந்த உபாஸகன் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த பரம்பொருளோடு எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும் அநுப₂விக்கிறான்.]

127. 100-வது இலக்கம் காண்க.

128. கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணே

த₂ரணித₂ராச்யுத ஸங்க₂சக்ரபானே |

ப₂வ ஸரணமிதீயந்தி யே வை

த்யஜ ப₂ட தூ₂ரதரேண தாநபாபாந் ||

[தூதனே! 'கமலக்கண்ணனே! வாசுதேவனே! விஷ்ணுவே! பூமியை த₂ரித்தவனே! அச்யுதனே! (எனக்கு) உபாயமாவாய்!' என்று எவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ. பாபமற்ற அவர்களை வெகுதூரத்தில் விலகிச் செல்வாய்.]

129. அஞ்ஜலி: பரமா முத்₂ரா க்ஷிப்ரம் தே₂வப்ரஸாதி₂நீ

[மிகச்சிறந்த சின்னமான அஞ்ஜலி விரைவில் ஈஸ்வரனை உகப்பிக்கிறது.]

124.அஹிர் 36-36. 125.சைவபுராணம். 126.தை-ஆந2-2.

128வி-பு3-7-33.129.கூருட₂புராணம்-பூர்வகூண்ட₂ம்11-26.

130. ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷோ ஜாயதே ராஜஸிம்ஹ
 நாஸ்த்யஜ்ஞாநாதேஹ்வமாஹூர் நரேந்த்ர !
 தஸ்மாத் ஜ்ஞாநம் தத்த்வதோ஽ந்வேஷணீயம்
 யேநாத்மாநம் மோக்ஷயேஜ் ஜந்மம்ருத்யோ: ||

[அரசர் தலைவனே! மோக்ஷம் ஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டாகிறது; அஜ்ஞானத்தால் உண்டாகாது. இவ்வாறு அறிவாளிகள் உரைக்கின்றனர். ஆகையால் எந்த அறிவினால் பிறப்புகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வானோ அந்த அறிவு உள்ளபடி தேடத்தக்கது.]

131. ஸக்ருதேஹ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்தது: க்ருதோ஽யம் தாரயேந் நரம் |
 உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்ட்யா ஹீயதே஽நயா ||

[ஸாஸ்த்ரதாத்பர்யமான இந்தப் ப்ரபத்தி ஒருதடவை செய்யப்பட்டாலும் மனிதனை (புவக்கடலினின்றும்) தாண்டிவிக்கும். மற்ற உபாயங்களையும் (தகாத செயல்களாகிற) அபாயங்களையும் அநுஷ்டித்தால் இந்தப் ப்ரபத்தி நிஷ்டையுடைய நழுவுகிறது.]

132. 122-வது இலக்கம் காண்க.

133. 101-வது இலக்கம் காண்க.

134. அபாயஸம்பலவே ஶத்ய: ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத் |
 ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஶாத்ர யத் புந: ஶரணம் வ்ரஜேத் ||
 உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரே஽ப்யேவமேவ ஹி ||

[(தகாத செயல்களாகிற) அபாய நுஷ்டானம் உண்டானால் உடனே ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டும். மறுபடியும் ஶரணமடைவது ப்ராயஸ்சித்தமாகும். மற்ற உபாயங்களை உபாயமாக எண்ணி அநுஷ்டித்தாலும் இதுவே ப்ராயஸ்சித்தமாகும்.]

135. புவாம்ஸ்து ஶஹ வைதேஹ்யா க்ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே |
 அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ராத: ஸ்வபதஸ்ச தே ||

[தேவரீர் வைதேஹியோடு கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விகையாடுவீர். தேவரீர் விழித்திருக்கும்போதும். கண்வளரும் போதும் உமக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்வேன்.]

130. ப்ரா-ஸாந்தி 323; மோக்ஷதீர்மம் 3-87. 131. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-90. 134. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-91. 135. ரா-அ 31-25.
 ரா-அ-25

136. ஸப்ராதும் சரணௌ க்யாடும் நிபீட்ய ரகுநந்தந: |

ஸீதாமுவாசாதியஸா: ராக்யவம் ச மஹாவ்ரதம் ||

[பெரும்புகழையுடைய இலக்குவன் தமையனுடைய திருவடிகளை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டியிடம் விண்ணப்பித்தான்; (பிறகு) ஸரணாகுதரக்ஷணமாகிற பெரிய பிரதத்தையுடைய ஸ்ரீராமபிரானிடமும் விண்ணப்பித்தான்.]

137. ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி: |

ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்மித்யம் வசநமப்ரவீத் ||

[ராமபிரானால் இவ்வண்ணஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்குவன் கைகூப்பியவனாய் சீதாபிராட்டியின் முன்னிலையில் காகுத்தனைநோக்கி இந்த வார்த்தையைச் சொல்லலுற்றான்.]

138. 100-வது இலக்கம் காண்க.

139. 126-வது இலக்கம் காண்க.

140. ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்யத்வாSSநந்தீ யுவதி

[இந்த ஜீவன் ரஸஸ்வரூபனாகிய பரம்பொருளை அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்.]

141. 71-வது இலக்கம் காண்க.

142. 72-வது இலக்கம் காண்க.

143. யேந யேந த்யாதா க்யுச்சுதி தேந தேந ஸஹ க்யுச்சுதி

தந்ய யத்ய தருணாவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம்

ச்யாயா வா ஸத்வமநுக்யுச்சேத் தத்யாப்ரகாரம் ||

[எப்படி. இளங்சன்றையுடைய பசுக்கன்றையும், கன்று பசுவையும், நிழல் பிராணியையும் பின் தொடர்கின்றனவோ அப்படியே, எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லுகின்றானோ, அப்படி அப்படியே (முக்தனும்) கூடப் போகிறான்.]

144. வாஸுதேவ தருச்ச்யாயா நாதிரீதா ந க்யுர்மச்யா |

நரகாங்க்யாரஸமரீ ஸா கிமர்த்த்யம் ந லேவ்யதே ||

136. ரா-அ 34-2. 137. ரா-ஆ 15-6. 140. கை-ஆந-7.

143. பரமஸம்ஹிதை. 144. விஹக்யுந்த்யுரஸம்ஹிதை 24-14;

க்யாநட, புராணம் பூர்வகண்டம் 222-25.

[மிகக்குளிர்ந்ததாயுமல்லாமலும், மிகுந்த வெப்பத்தையும் தராமலும், நரகமாகிற நெருப்பின் வெப்பத்தைத் தணிப்பது மாயிருக்கும் வாஸுதேசுவனாகிற மரநிழல் ஏன் அடையப் படவில்லை?]

145. ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே

[முக்தன் இந்த ஸாமக்யானத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான்]

146. ஸஹிதாஸ்சாப்யதாவந்த ததஸ்தே மாநவா த்ருதம் |

க்ருதாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ||

[பின்பு, அந்த ஸ்வேதத்வீபவாளிகளான மஹான்கள் கைகூப்பியவர்களாய், மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய், நம: என்றே சொல்லுமவர்களாய் ஒன்றுகூடி மீளிரைவில் ஓடினார்கள்.]

147. 143-வது இலக்கம் காண்க.

148. 89-வது இலக்கம் காண்க.

149. புவந்தமேவா நுசரந்நிரந்தரம்

ப்ரஸாந்த நிஸ்யேஷ மநோரதாந்தர: |

கத்யாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர:

பாஹாஷிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: ||

[அடியேன் எப்போதும் தேவரீரையே பின்பற்றிநின்று, மற்ற ஆசைகளெல்லாம் அடியோடு அழியப்பெற்று, ஒரு படிப்பட்டதாய், நித்யமான கைங்கரியத்தையுடையவனாய், வாழ்வின் பயன் பெற்றவனாய், என்றுதான் தேவரீரையே மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன்?]

150. நித்யகிங்கரோ புவாமி

[நித்யகைங்கரியம் செய்பவனாக ஆகக்கடவேன்.]

151. 88-வது இலக்கம் காண்க.

152. போக்தாஹம் மம போக்யேயம்

[நான் அனுபவிப்பவன்; இது என்னுடைய போக்யம்.]

145. கை-ப், ருக், 10-5. 146. பார-ஸாந்தி 344-45.

149. ஸ்தேச-ர-46. 150. ஸரணாக்யகி, த்யம். 152.

153. அநாத்மந்யாத்மபுத்₃திர்யா சாஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: |
ஸம்ஸாரதருஸம்பூ₄தி பீஜமேதத் த்₃வித₄ ஸ்தி₂தம் ||

[ஆத்மாவல்லாத தே₃ஹத்தில் ஆத்மா என்னும் பு₃த்₃தி₄யும். தனதல்லாத வஸ்துவில் தன்னுடையது என்னும் பு₃த்₃தி₄யும். ஸம்ஸாரமாகிய வ்ருக்ஷத்தின் வ்ருத்₃தி₄க்கு இரு வகையாயிருக்கும் விதையாகும்.]

154. மனோவாக்காயை: அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தாநந்தாக்ருத்யகரண
க்ருத்யாகரண ப₄க₃வத₃பசார ப₄க₃வத₃பசாராஸஹயாபசார ரூப
நாநாவித₄நந்தாபசாராந். ஆரப்₃த₄கார்யாந் அநாரப்₃த₄கார்யாந்
க்ருதாந் க்ரியமாணந் கரிஷ்யமாணம்ஸ்ச ஸர்வாந் அஸேஷத:

சுகமஸ்வ

[மனம். மொழி. மெய் என்னும் முக்கரணங்களாலும் அநாதிகாலமாகத் தொடரும் கணக்கற்றவையான தகாதனசெய்வனவும், தக்கன செய்யாமையும். ப₄க₃வானிடம் செய்யும் குற்றமும், ப₄க்தர்களிடம் செய்யும் குற்றமும். பொறுக்கவொண்ணாக் குற்றமுமாகிற பலவித எல்லையற்ற குற்றங்களையும், பயன் தரத்தொடங்கியவற்றையும், பயன் தரத்தொடங்காதவற்றையும், செய்கவற்றையும். செய்கிறவற்றையும். செய்யப்படுகுவற்றையும் ஆகிய இவைபெல்லாக் குற்றங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் பொறுத்தருளவேணும்.]

155. அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம்
க்ருத்தஸந் ஜக₃த்₃விஷயஞ்ச விபரீத வ்ருத்தஞ்ச அஸேஷவிஷயம்
அத்யாயி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச ஸர்வம் சுகமஸ்வ

[தன் விஷயமாகவும். மற்றுள்ள உலகின் விஷயமாகவும் அநாதிகாலமாகத் தொடரும் (ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும்) மாறுபட்ட அறிவையும் தகாத ஒழுக்கத்தையும், எல்லா விஷயத்திலும் இன்றுமிருப்பவையும் இருக்கப்புகுவவையுமான எல்லா விபரீதஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களையும் பொறுத்தருளுவாய்.]

156. மதீயாநாதி₃ கர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் ப₄க₃வத்ஸ்வரூப
திரோத₄நகரீம்
விபரீதஜ்ஞாநஜநீம் ஸ்வவிஷயாயாஸ்ச ப்₄க₃யபு₃த்₃தேர் ஜநீம்
தே₃ஹந்₃நீயத்தவேந ப்₄க₃யத்வேந ஸ₃ஷ்மரூபேண
சாவஸ்தி₃தாம்

கேதவீம் குணாயீம் மாயாம் த₃ஸ்பூ₄தம்

'ஈரணுகுதோஸ்மி தவாஸ்மி த₃ஸ:' இதி வக்தாரம் மாம் தாரய

153. வி-பு 6-7-11. 154 155. 156. ஈரணுகு₃தி₃யம்.

[என்னுடைய அநாதியான கருமப்பெருக்கால் உண்டான தும். புகுவானுடைய ஸ்வரூபத்தை (நானறியமுடியாதபடி) மறைப்பதும். மாறுபட்ட அறிவை விளைப்பதும். (ப்ரக்ருதியாகிற) தான் இனியதென்னும் அறிவை விளைப்பதும். தேஹமாகவும், இந்திரியமாகவும். அநுபூவிக்கப்படும் இனிய தாகத்தோற்றும் விஷயங்களாகவும் (ஸ்தூலரூபமாகவும்). (ப்ரக்ருதி மஹான் முதலான) ஸுக்ஷ்மரூபமாகவுமிருப்பதும், தேவனாகிற உனக்கு விளையாட்டுக் கருவியாய்ருப்பதும். ஸத்வரஹஸ்தமோகுணமயமாயிருப்பதுமான ப்ரக்ருதியை. உனக்கடியவனாய். ஸுரணமடைந்தேன்; உனக்குரிசியனானேன்' என்று சொல்லுவனான என்னைத் தாண்டுவிட்பாய்.]

157. 146-வது இலக்கம் காண்க.

158. ப்ரக்ஷாய் பாத்யாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவத்யர்ச்சயேத் |
ஸ்தித்வார்க்யம் பூநவே த்யத்யாத் த்யாத்வா தேஹம் ஜபே
மநம் ||

[கால்களைக் கழுவிக்கொண்டபின்புதான் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்; ஸ்நானம் செய்தபின்புதான் விதிப்படி பூஜிக்க வேண்டும்; நின்றுகொண்டதான் அர்க்யத்தை குரியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; தேஹனை தியானித்துக்கொண்டதான் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.]

159. தஸ்மாதுஸக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர் |
அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ: |
கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாத்ய: ||

[ஆகையால். (கர்மத்தில்) பற்றில்லாமலே எப்போதும் செய்யவேண்டிய கருமத்தைச் செய்வாயாக; பற்றில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்பவன் ஆத்மாவை அடைகிறான். ஜனகன் முதலானார் கர்மத்தினாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்தனரன்றோ]

160. ஸ்யேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப |
ஸர்வம் கர்மாக்ஷிலம் பார்த்த்ய ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ||

[எதிரிகளைக் காய்பவனை! (திரவியம். ஞானம் என்னும் இரண்டு பிரிவுகளையுடைய யஜ்ஞத்தில்) திரவியமயமான

யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் ஞானமயமான யஜ்ஞம் சிறந்தது; குந்தீ புத்திரனே! எல்லாக்கருமமும். அதையொட்டிய மற் றெல்லாமும் ஞானத்தில் முடிவடைகின்றன.]

161. யதௌக்ஷம்ஸி ஸமித்தேஹக்ஷுநிர் பஃஸம்ஸாத் குருதேர்ஜுந |

ஜ்ஞாநாக்ஷி: ஸர்வகர்மாணி பஃஸம்ஸாத் குருதே ததா |

ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஸம் பவித்ரமிஹ வித்யதே |

தத் ஸ்வயம் யோக்யஸம்ஸித்த: காலேநாத்மநி விந்த்யதி ||

[அர்ஜுனனே! கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பானது எப் படி விறகுகளைச் சாம்பலாக்குகிறதோ. அப்படியே அறி வாகிற நெருப்பு எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடு கிறது. ஞானத்தைப்பால் சுத்தப்படுத்தும் பொருள் இவ் வுலகில் இல்லையன்றோ. அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை ஜ்ஞானம் கலந்த கர்மயோக்யம் கைவந்தவன் நாள் செல்லச் செல்ல. சானே தன்னிடத்தில் அடைகிறான்.]

162. புக்த்வா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதேஹிர்ஜுந |

ஜ்ஞாதம் த்ரஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரீதப ||

[அர்ஜுனா! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பலனை எதிர்பாராத புக்தியினாலேயே இம்மாதிரியான நான். உண்மையாக அறி வதற்கும். பார்ப்பதற்கும். நுழைவதற்கும் தக்கவன்.]

163. மந்மநா புவ மக்யபுக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |

மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸி மே ||

[என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்தவனாகவும். என்னுடைய புக்தனாகவும், என்னை ஆராதிப்பவனாகவும் ஆவாயாக. என்னை நமஸ்கரிப்பாயாக. என்னையே அடைவாய்; இது ஸத்யம். உனக்குப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். எனக்குப் ப்ரியானன்றோ நீ.]

164. ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்தவத: |

த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோஹிர்ஜுந ||

[அர்ஜுனா! என்னுடைய அப்ராக்ருதமான பிறப்பையும், சேஷ்டி தங்களையும் எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிறானோ.

161. கீதை 4-37. 38. 162. கீதை 11-54. 163. கீதை 9-24. 164. கீதை 4-9.

அவன் தேஹத்தை விட்டு மறுஜன்மம் அடையான்; என்னை அடைகிறான்.]

165. இதி சூஹ்யதமம் ஸாஸ்த்ரமித்யுக் தம் மயாநக₄ |

ஏதந்₃ பு₃த்₃வா பு₃த்₃தி₃மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யர்ச பூராத ||

[இவ்வாராக (நானே புருஷோத்தமனென்பதைச் சொல்லும்) மிக ரஹஸ்யமான இந்தப் புருஷோத்தமவித்யையென்னும் ஸாஸ்திரம் என்னாலே சொல்லப்பட்டது. பூரதவம்ஸத்திஸ் பிறந்து குற்றமற்று விளங்கும் அர்ஜுனனே! இதை அறிந்து கொண்டால் நல்லறிவையுடையவனாகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகவுமாகலாம்.]

166. தேஸோயம் ஸர்வகாமதூக்

[இந்த தேஹம் எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்.]

167. வாஸுதேவாஸ்யோ மர்த்யோ வாஸுதேவ பராயண: |

ஸர்வபாவிஸூத்₃தாத்மா யாதி பூரஹம் ஸநாதநம் ||

[வாஸுதேவனை அடைந்து. வாஸுதேவனையே மேலான புகலாகக்கொண்ட மனிதன். எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனாய், பரம்பொருளை அடைகிறான்.]

168. க்ருதேந வாசு தைலேந திபம் யோ ஜ்வாலயேந் நர: |

விஷ்ணவே விதி₃வத்₃ ப₃க்த்யா தஸ்ய புண் டப்யலம் ஸ்ருணு ||

விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ரா தி₃த்யஸந்₃பி₃: |

ஜ்யோ தி₃ஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

[எந்த மனிதன் விஷ்ணுவின் பொருட்டு அன்போடு ஸாஸ்திரத்திற் சொல்கான முறைப்படி நெய்யினாலாவது அல்லது எண்ணெயினாலாவது திருவிளக்கை எரியும்படி செய்யுகிறானா அவனுடைய புண்ணியத்தின் பலனைக்கேள்; அவன் எல்லாப்பாபங்களையும் விட்டு, ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனாகி. ஒளி பெற்ற விமானத்தாலே விஷ்ணுலோகத்தில் பெருமை பெறுகிறான்.]

165. கீதை 15-20.

166. க்ருடபுராணம்-ஸ்ரீரங்க,

மாஹாத்மியம் 11-5.

167. பூர-ஆநுஸா 254-132.

168. நாரளிப் ஹபுராணம் 33-27.

169. ஸந்த்யாஹ்நோஸூசிர் நித்யமநர்ஹு: ஸர்வகர்மஸு |
[ஸந்த்யாவந்த்யனம் பண்ணுகவன் பரிசுத்தியற்றவன்; எப்
போதும் எல்லாக் கருமங்களிலும் தகுதியற்றவன்.]

170. சோத்யநாலக்ஷணர்த்தேதா த்யர்ம:
[‘இதைச் செய்; அதைச் செய்யாதே’ என்றோற்றோன்ற ஒரு
விதியினால் விதிக்கப்படும் பொருள் த்யர்மம் எனப்படுகிறது.]

171. ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்க்யநாக்யம் |
மஹாந்தி பாதகாந்யாஹு: ஸம்ஸர்க்க்யஸ்சாபி தை: ஸஹ ||
[அந்தணனைக் கொல்லுகல், கள்குடித்தல், பொன்னைத்
திருடுகல், ஆசார்ய பத்தினியைப் புணர்தல் ஆகிய இவையும்.
இவை செய்தவரோடு கூடுதலும் (பஞ்ச) மஹாபாதகங்கள்
எனப்படுகின்றன.]

172. அசு: பாதகயீதஸ்த்வம் ஸர்வபூவேந ப்ராரத |
விழுந்தாந்ய ஸமாரம்பே: நாராயணப்ரோ புவ ||
[ப்ராதவமிசத்துதித்தவனே! இனி, நீ (மற்ற உபாயங்களை
அறுஷ்டித்தவாகிற) பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகில்,
முழுமனத்தோடு வேறு முயற்சிகளைக் கைவிட்டு நாராயண
னிடமே உபாயபூத்யுகியுள்ளவனாக இருப்பாயாக.]

173. ஸ்ராத்யத்யபே: ஜநகாலே து தீ: போ யதி: நிறஸ்யதி |
புநரந்நம் த பே: ச்த்வயம் புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் ||
[ஸ்ராத்யத்யத்தில் புசிக்கும்போது விளக்கு அணைந்தால் உணவை
மறுபடி புசிக்கலாகாது. புசித்தால், (அதற்கு ப்ராயஸ்சித்த
மாக) சாந்த்ராயணவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.]

174. ஸ்நானம் செய்துவிட்டே புசிக்கவேண்டும்.]

175. ஸே வஜ்ரபாதாஸி ஸந்நிபாதாத்
ந கஷு: நாயி சால ராஜா

-
169. த்யுஷம்ருதி 1-12. 170. பூர்வமீமாம்ஸை 1-1-2.
171. மநுஸம்ருதி 11-54. 172. விஷ்ணு த்யர்மம் 66-71.
173. உஸா: ஸம்ஹிதை 5-50. 174. 175. ரா:பு 59-140.

ஸ ராமபுராணபிஹதோ ப்ருஸார்த்த :
சசால சாபஞ்ச முமோச வீர : ||

[எந்த ராவணன் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டாலும், இடி விழுந்தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, ஸரீரம் நடுங்கப்பெறவுமில்லையோ, அந்த ராவணன் ஸ்ரீராம புராணத்தாலே அடிக்கப்பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங்கினான். வீரனாயிருந்தும் (நிராயுதபாணியை ராகுவன் அடிக்க மாட்டான் என்னும் நினைவாலே) வில்லையும் கைவிட்டான்.]

176. க₃ச்ச₂ ருஜாநாயி ரணர்தி₃தஸ்த்வம் ப்ரவிஸ்ய ராத்ரிஞ்சாராஜ
வங்காமி |
ஆஸ்வாஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ₂ ச த₄ந்லீ தத₃ா ப₃லம் த்₃ரக்ஷயஸி மே
ரத₂ஸ்த₃ : ||

[ராக்ஷஸரஹிணை! நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; திரும்பிப்போ; நானே அனுமதிக்கிறேன். வங்கையில் நுழைந்து. களைப்பாற்றிக்கொண்டு, ரத₃த்தை யுடையவனாகவும், வில்லையுடையவனாகவும் திரும்பி வா. ரத₃த்திலிருந்து கொண்டு அப்போது என்னுடைய ப₃லத்தைப் பார்ப்பாய்.]

177. ராமோ விஶ்₃ரஹவாந் த₄ர்ம: ஸாது₄: ஸத்யபராக்ரம: |
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தே₃வாநாம் மக₄வாநிவ ||

[ராமன் த₄ர்மமே உருவெடுத்தவன்; நல்லொழுக்க முடையவன்; உண்மை வீரன்; தேவர்களுக்கு இந்திரனைப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிறான்.]

178. யே ச வேதவிதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: |
தே வத₃ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம் ||

[வேத₃மறிந்த வேதியர்களும். வேத₃ரந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷனான கிருஷ்ணனையே பழமையான த₄ர்மஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

179. ஹ்ருஷிகேஸம் தத₃ா வாக்யமித₃மாஹ மஹீபதே |
ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரத₃ம் ஸ்த₃ாபய மேச்யுத ||

[அரசனே! அப்போது அர்ஜுனன் கண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறு வார்த்தை சொன்னான்.—“அச்சதனே! இரண்டு சேனைகளுக்குமிடையே என் தேரை நிறுத்துவாய்” என்று.]

176. ரா-யு 59-144. 177. ரா-ஆ 37-13. 178. பார-
ஆர-தீர்க்க₂ 86-26. 179. கீதை 1-22.
முமு-26

180. ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி ஸர்வேஸோ ஸத்யா காரூணிகோ Sபி ஸந் |
ஸம்ஸாரதந்தா வாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேசனாம் ப்ரதீக்ஷதே ||

[ஸர்வேஸ்வரன் எல்லாமறிந்தவனாயிருந்தபோதிலும், எப்
போதும் கிருணையுடையவனாயிருந்தபோதிலும், ஸம்
ஸாரத்தை (நெறிவழுவாமல்) நடத்திக்கொண்டுபோக
வேண்டியிருந்ததால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய ஜீவன்
('என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று) அபேக்ஷிப்பதாகிற
ஒன்றை மாத் திரம் எதிர்பார்க்கிறான் .]

181. பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச த்யுஷ்க்ருதாம் |

தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்த்ய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ||

[ஸாதூக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும்,
வைத்யுததர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுகந் தோறும்
பிறக்கிறேன் .]

182. 178-வது இலக்கம் காண்க.

183. ஊஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வ
ரூபத்தையும், ஸ்வபூவங்களையும் அறிகிறானோ, எவனுடைய
ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ.....]

184. பூரஸ்ய ஸக்திர் விஹிதேவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபூவிஜே

ஜ்ஞாநபுலக்ரியா ச

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானது
மான ஸக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், பூலமும்
(ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று
அறியப்படுகிறது.]

185. பூமத உபந்தே:

[மோக்ஷபூவன் ஈஸ்வரனாலேயே உண்டாகிறது; பொருத்த
யிருக்கையாலே.]

186. ஸகேதி மத்வா ப்ரஸபும் யத்யுக்தம்

தேஹக்ருஷ்ண றேஹ யாத்யவ றேஹ ஸகேதி |

அஜாநதா மஹிமாநம் தவேத்யம்

மயா ப்ரமாத்யாத் ப்ரணயேந வாபி ||

180. லக்ஷ்மீதந்தரம் 17-78. 181. கீதை 4-8.

183. முண்டூக 1-1-10. 184. ஸ்வே 6-8.

185. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-2-37. 186. கீதை 11-41.

யச்சாபஹாஸார்த்தம்ஸத்க்ருதோஸி
 விஹாஸய்யாஸந பேராஜநேஷு |
 ஏகோ஽த்யவாப்யச்யுத தத்ஸமக்ஷம்
 தத் க்ஷாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் ||

[அச்யுதனே! உன்னுடைய இந்த மஹிமையை அறியாத
 என்னால். கவனமின்மையாலும். அன்பினாலும் (உன்னை)
 நண்டனென எண்ணி 'ஏ கிருஷ்ண! யாதவா! நண்பா!
 என்று (உன் விஷயத்தில்) சொல்லப்பட்டது யாதொன்று
 உண்டோ. பரிஹாஸத்திற்காக விளையாடும்போதும்.
 படுத்திருக்கும்போதும். உட்கார்ந்திருக்கும்போதும். உண்
 னும்போதும். ஒருவனாயிருக்கும்போதும். பலர் முன்னிலை
 யிலும் (நீஎன்னால்) அவமதிக்கப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ
 அது அனைத்தையும். நான் அளத்தற்கரிய உன்னைப்
 பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.]

187. தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயர துரத்யயா |
 மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||

[தேசுவனாகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும். முக்குணங்களை
 உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரி
 தானது. என்னையே எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ
 அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

188. தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே-
 யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ

[ஆகியபுருஷனை அவனையே ஸரணடைந்து. (அஜ்ஞான
 மழிதல் முதலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாதனமான)
 (முமுக்ஷுக்களுடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து
 ஏற்பட்டிருக்கிறது.]

189. 103-வது இலக்கம் காண்க.

190. 124-வது இலக்கம் காண்க.

191. ஆஷேபத: ப்ராப்தாத்யாபித்யாநிகஸ்ஸயைவ க்யூரஹ்யத்வாத்

[அர்த்தக்யூபுலத்தால் வருவதைக்காட்டிலும், ஸப்தக்யூபுலத்
 தால் வருவதே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால்.]

192. க்யூத்யர்த்தத்யாபுத்யர்த்தத்யா:

187. கீதை7-14. 188. கீதை15-4. 191. ஸ்ரீபுராஷ்யாசரம்பம்
 192. இலக்கணநூல் வழக்கு.

[கூதியைச் சொல்லும் ஸப்ஹங்கள் (மானஸகூதியான) புக்ஹியையும் சொல்கின்றன.]

193. 183-வது இலக்கம் காண்க.

194. 184-வது இலக்கம் காண்க.

195. தத்ய வித்வாத் புண்யபாபே வித்வாய நிரஞ்ஜந: பரமம்

ஸாம்ஹமுபைதி

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான வன். புண்யபாபங்களைவிட்டு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றவனாய் (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாய்ததை அடைகிறான்]

196. உந்மாத்யம் சித்த விப்ரம:

[உந்மாத்யமென்னும் சொல்லும் மனமயக்கமும் பர்யாயம் (ஒரு பொருளுடையவை.)]

197. 172-வது இலக்கம் காண்க.

198. 163-வது இலக்கம் காண்க.

199. ஏஷ காராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: |

நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்யதோ மதுராம் புரீம் ||

[பரற்கடலில்பள்ளிகொண்டவனான இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனை பைந்நாகப்பாபை விட்டு மதுராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

200. புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மது:ஸுததந: |

ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ ஸ ஹி த்ரம்: ஸநாதந: ||

[புண்ணியமான த்வாரகையிருக்குமிடத்தில் மது:ஸுததநானிருக்கிறான்; அவன்தான் இயற்கையான தேவனாயும் பழையோனாயுமிருப்பவன்; அவனை பழமையான த்ரம் மாவான்]

201. யத்ர காராயணே தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: |

தத்ர க்ருத்ஸநம் ஜகத் பார்த்து தீர்த்தாந்யாயதநாநி ச ||

[பார்த்தனை! பரம்பொருளும் பழையோனும் தேவனுமான காராயணன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குதான் எல்லாவுலகும் தீர்த்தங்களும் தேவயில்களுமுள்ளன.]

202. 178-வது இலக்கம் காண்க.

195. முண்ட்யக 3-1-3. 196. அமர 1-200. 198. கீதை 8-65.

199. ப்ரா-ஆர-உர்த்து 86-24; ஹரிவம்ஸம் 133-62.

200. ப்ரா-ஆர 85-25. 201. ப்ரா-ஆர 88-27.

203. பவிதாணும் ஹி கேடாவிந்து; பவித்ரம் பரமுச்சயதே |

புண்யாநாமபி புண்யோஸஸௌ மங்க்யுளாநாஞ்ச மங்க்யுளம் ||

[புனிதப்படுத்தும் பொருள்களில் மேலான புனிதப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான் கேடாவிந்துன்; புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும். மங்க்யுளங்களுக்கெல்லாம் மங்க்யுளமாயிருப்பவனுமவனே.]

204. க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: |

க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே யூதமித்யம் விஸ்வம் சராசரம் ||

[கண்ணனை உலகங்களையெல்லாம் படைப்பவனும் அழிப்பவனுமாவானன்றோ; எந்தொவரஜங்க்யுமருபமான இவ்வுலகெல்லாம் கண்ணனுக்கே உரியதன்றோ.]

205. கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபூவ:

ப்ருச்ச்யாமி த்வாம் தூர்மஸம்முடசேதா: |

யச்ச்யரேய: ஸ்யாந்நிஸ்திதம் ப்ருஹி தந்மே

ஸிஷ்யஸ் தேஹம் ஸாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ||

[குறுகிய மனப்பான்மையாகிற குற்றத்தால் நலங்கெட்ட நான் தூர்மம் இன்னதென்றறியாமல் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு உறுதியாக எது நன்மைபயக்குமோ அதைச் சொல்லு. உனக்கு நான் சீடன். உன்னை ஸரணமுடந்த எனக்கு நல்லறிவை உண்டாக்குவாய்.]

206. தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ராஹ்மண: |

நாநுத்யாயாத ப்ரஹ்மிந் ஸப்ரதாரந் வாசோ விக்லாப்யநம் ஹி தத் ||

[வேக்யமோதியவன் அறிவுடையவனும். அந்தப் ப்ரமபுருஷனையே (ஸ்ரவணமநங்களால்) அறிந்து தியானம் செய்யக் கடவன். (அவனையொழிந்தவற்றைச் சொல்லும்.) பல சொற்களை மனத்தாலும் எண்ணவேண்டாம். அப்படி எண்ணுவது வார்த்தைகளை வாட்டுவதேயாகுமன்றோ.]

203. பார-ஆர 86-27 204. பார-ஸபூ 41-23.

205. கீதை 2-7. 206. ப்ருஹ 6-4-21.

207. ஓமித்யேவ த்யபாயத்யாத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ: பரஸ்தாத்
[ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாலுள்ள அவனைப் பெறுவதற்கு, பர
மாத்மாவை 'ஓம்' என்றே தியானியுங்கள்; உங்களுக்கு
நன்மையுண்டாகும்.]

208. ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத

[காணத்தக்க பரமாத்மாவை உபாஸியுங்கள்.]

209. ஆத்மா வா அரே த்யாஷ்டவ்யம்

ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்
கத்தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

210. ஜந்நாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதியி: |

நராணாம் க்ஷணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே புக்தி: ப்ரஜாயதே ||

[ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புகளில் கர்மஜ்ஞாநபுக்தி
யோக்யங்களை அநுஷ்டித்துப் பாபம் நீங்கப்பெற்ற மனிதர்
களுக்குக் கண்ணனிடம் புக்தியானது உண்டாகிறது.]

211. 162-வது இலக்கம் காண்க.

212. 210-வது இலக்கம் காண்க.

213. 177-வது இலக்கம் காண்க.

214. ஆநயநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட துத்தமஸ்யாப்யம் மயா |

விபீ, ஷணே வா ஸுக்யீவ! யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்யீவனே! இவனை
அழைத்துவா; விபீ, ஷணையிருந்தாலும், ராவணன் தானே
பாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அபயமளிக்கப்பட்டது.]

215. 178-வது இலக்கம் காண்க.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமித்யாஸ விரசிதமான

முழுக்ஷுப்படி வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே நமஸ்கரிக்க.

207. முண்டா 2-2-6. 208. ப்ருஹ 3-4-15. 209. ப்ருஹ 6-5-6.

210. லக்ஷ்மிஸ்மிருதி-1. 214. ரா-ய 18-35.

ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை

அ	ஏ	ஐ
அ இதிபுகுவ 106	ஏகோ ஹவை 34	ஐந்மகர்ம 130
அகாரஞ்சாப் 55	ஏத்யக்யபுத், த்வா 165	ஐந்மாந்தர 210
அகாரஸ்சித் 80	ஏதத்ஸாம 145	த
அகாரேணுச் 81	ஏவம்ஸம்ஸ்ருதி 17	ததேதுவபூசம் 78
அகாரோவை 60	ஏஷ நாராயண 199	ததேதுவாக்யநிஸ் 79
அகிஞ்சநோக்யகி 103	ஏஷ ஸர்வபூகா 39	தந்மந்த்ரம் 9
அகிஞ்சநோநந் 104	ஐ	தமேவசாத்யம் 188
அகிஞ்சித்தர 89	ஐஹலௌகிக 49	தவஸ்பர்ஸாத் 69
அகிலஐக்யந் 113	ஓ	தவாநந்தகுண 26
அஞ்ஜலி: பர 129	ஓங்காரப்ரபுவா 58	தஸ்யப்ரக்ருதி 59
அண்டூநாந்து 97	ஓமித்த்யக்யூர 52	தா த்யர்த்த்யே 70
அக்யபாதக 172	ஓமித்யாத்மாந 207	த்வமேவோபா 189
அநந்தாவை 28	ஓமித்யேகாக்ஷர 52	த்வம் மாதா 112
அநந்யாராக்ய 67	க	தவம் மே 90
அநந்யாஹி 68	க:குப்யேத் 115	த்வாமேவ 18
அநாத்மந்யா 153	கத்யஞ்சந நத்ய 121	ட
அநாத்யூகால 155	கமலநயந 128	த்யாஸபூகா: 11
அப்யம்ஸர்வ 122	கர்மணைவஹி 159	த்யூஸ்ச 36
அஸந்நேவ 1	கிந் தர 44	தேவித்வாமநு 96
அஹம் மே 90	கிந்தேந 94	தேவ்யாகாரு 199
ஆ	கிமேதந் 111	தேயூஸாயம் 166
ஆக்ஷேபக:ப்ரா 191	க்ருபயாபர் 120	தேயூஹாஸக்தா 5
ஆத்மத்யாஸ்யம் 74	க்ருஷ்ணஏவ 178	தேவாதீநம் 9
ஆத்மாநமேவ 208	ஏ	த்ய்வயக்ஷரஸ்த 92
ஆத்மாவா 209	ஏச்சூநுஜானா 176	ஏ
ஆர்த்தகாவிஷ்ண 42	ஏத்யர்த்த்யா: 192	த்யர்மஸம்ஸ்த்யா 181
ஆஸ்தாந்தே 24	குரூம்ப்ரகார 8	ந
ஆஸ்திகோ த்யர்ம 20	கேகூவிந்தேதுகி 47	நகஸ்சிந்நர 116
ஈ	ஏ	நக்ஷமாமி 110*
ஈஸூஸிதவ்ய 16	க்ருதேந வாத் 168	நம இத்த்யேவ 146
உ	ச	நமந்த்ரோ 31
உக்தார்த்த்ய 87	சக்ஷூஸ்ச 35	நஹிஜ்ஞானேந 161
உந்மாத்யூஸ்சித்த 196	சேதநஸ்ய 91	நாகிஞ்சித் 88
உபாயேக்ருஹ 124	சோத்யநாலக்ஷ 170	நாமருடஞ்ச 56
ஊ	ஊ	நாரஸ்யுதேந 99
ருசோ யஜ்ஞவ்ஷி 6	சூயாவா 143	நாரஸ்த்வீதி 98

நாராயணபரம் 33	மனோவாக்கா 154	ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாந 23
நாராயணயவித் 29	மந்தாரம்த்ரா 4	ஸ்ரயத இதி 65
நாராயணேதி 48	மந்தரம்பத்நேந 8	ஸிய:ப:தி: 117
நாஸ்திசாஷ்டா 30	மந்த்ராணம் பர 7	ஸியாஸார்த்த 125
நித்யகிங்கர:ப்ர 149	மர்க்ரேதத் 10	ஸ்ரீயத இதி 66
நித்யகிங்கரோ 150	மம்நாப,வ 168	ஸ்ரீரிதிப்ரத,மம் 105
ப	மஹத்யாபதி, 45	ஸ்ரீவல்லப, 95
பஞ்சவிம்ஸஆக் 84	மாமேவயே 187	ஸ
பஞ்சவிம்ஸோய 83	மாமேவைஷ் 198	ஸ ஏவஸ்ருஜ்ய: 63
பதிவ்ஸ்வஸ்ய 12	ய	ஸ:க்ருதே,வப்ர 182
பாஸ்யஸக்திர் 184	யச்ச,ரேயஸ் 205	ஸக்ருதே,வஹி 131
பரிபூர்ண,ஸி 109	யத,ாஸர்வேஷ 40	ஸத,ாபஸ்யந்தி 100
பவித்ராணம் 203	யதி,வாராவ 214	ஸத்ய,பு,க,தி: 22
பாபாநாம் 116	யதே,வா இமாநி 62	ஸந்த,பா ஹீந: 169
பிகரம் 101	யத்ய,்ய,ரஹ்ம 118	ஸமஸ்த,ஸ,ப,த, 66
பிதேவத்வத் 109	யத்ரநாராய 201	ஸமோஹம் 108
புண்யபாபே 185	யஸ்யதே,வே 102	ஸம்ஸாரஸாக, 14
புண்யாத்ய,வார 200	யஸ்யம்ருத்யு: 38	ஸம்ஸாரார்ணவ 19
ப்ரஷாஸ்ய 158	யஸ்யாதமா 37	ஸர்வபாபேப், 123
ப்ரணவாத்யம் 53	யஸ்யேர்வஜ்ஞ 183	ஸர்வபாப 167
ப்ரணவாத்ய: 57	யேசவே,க,வி 202	ஸர்வம்கர்மா 160
ப்ரஸுநாபபுஷ் 69	யேநயேந 147	ஸர்வமபரவஸம் 71
ப்ராபஸ்ய 15	யோந்யத,ா 76	ஸர்வவேத,ாந்க 41
ப்ரஸ்யஸித்தி 184	யோவஜ்,ர,ா, 175	ஸர்வந்க,ா,மாந் 126
ப	ரக்ஷ்யா,தே,க,த, 180	ஸாகிமர்த்த,ம் 144
ப,வ,க, 185	ரஹ்மஜீயவா 140	ஸாக்,கேத்யம் 48
ப,ஹி,வ,ந்,ரு,ப 25	ராஜஸம்ஸ்ரய 115	ஸீதாமுவாச 136
ப,ஹி,நி,மே 27	ராமோ,வி,க,ர,ஹ 177	ஸீதாஸ,ம,ஷ,ம் 137
ப,ஹி,ந,ஹ,த 171	ஸ	ஸு,ஹ்,ரு,த,ம் 107
ப	லக்ஷ்மீநாத, 2	ஸேநயோருப, 179
ப,க்த,ப,ர,த,வ,ந 162	லக்ஷ்மீ,ப,ா,ஸ,ஹ 6	ஸே,வ,ா,ந்,வ,்,ரு, 72
ப,வ,ஸ,ர,ண,ம் 281	லோக,வி,க,ர,ா,ந் 133	ஸ,ஸ,ா,ஸ,ந,த, 139
ப,வ,ா,ப்,ஸ,த,ஸ: 135	வ	ஸ்ந,த,வ,ா,பு,க், 174
பு,க்த,வ,ா,ச,ா,ந்,த, 173	விஜ்,ஞ,ா,த,ா,ர,ம் 86	ஸ்வஜ்,ஞ,ா,ந,ம் 3
பு,க்த,ா,ந்,க,வ,ர்,க 82	விஜ்,ஞ,ா,ந,ா,த,மா 85	ஸ்வத்,வ,மா,த,ம,நி 18
பு,க்த,வ,ா,ந்,த,வ 31	விஜ்,ஞ,ா,ய,ப்,ர,ஜ் 206	ஸ்வரு,ப,த்,ஸ்வா 93
பு,ரி,தி,ரு,க 54	விஸ,வ,ம்,ந,ா,ரா 32	ஸ்வா,மி,த்,வ,ம் 13
பே,க்த,ச,ா,ஹ,ம் 152	விஷ்,ணு,ப,தீ,ர் 114	ஹ
பே,க்த,ய,ா,வ,ர,ம, 996	ஸ	தே,க,ந்,ரு,ஷ்,ண 186
ப	ஸ,ந்,க,ச,க்,ர,க,ா 46	ஷ,டீ,ஜ்,ஞ
ப,க,ய,ா,ந,ா, 156	ஸ,ந்,ர,ம்,வ,ஸ,ா 21	ஷி,ப,ா,மி 110
		ஷ்,ஞ,ா,ந,ா,ந்,மோ 130

1982